

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3478

Политичка ФУЖКАРА

Др Војислав Шешељ

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ВЕЛЕНЗДАЈНИЧКИ
ПРОЦЕС**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1991.

Др Војислав Шешељ

**НАРКОМАНИЈА
БУКА МАНИТОГА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1997.

Др Војислав Шешељ

**ПАКАСНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУДОЏЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1991.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1992.

Др Војислав Шешељ

**ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1992.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВАЉ БУЛАТОВИЋА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1991.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈСКИ СЕЖМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1992.

Др Војислав Шешељ

**ГЛОГОВ КОЛАН
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈЕ БАО
НОВИ ЗАЊИЧАРИ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ЧСТИЧКА САБМА НАД
ДОСМАНАЈСКОМ ГЛАВОМ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНАЈСКОГ
БЕШЧАШЋА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ
-ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**КРВАВЕ РУЧЕРАС
МАДАЕН ОБРАТ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ГЕНОЦИДИ
ИЗРАЕЛСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**БАВОЛОФ ШЕГРТ
ЗЛОЧИНАЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАО ДРУГИ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1995.

Др Војислав Шешељ

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КАНТОН**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1995.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1996.

Др Војислав Шешељ

**У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕЛ ПОНТЕ**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1996.

Др Војислав Шешељ

**ЕНГАСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БАЕР**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИНАЦ
ХАВИЕР СОЛАНА**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

Др Војислав Шешељ

**ПОДМУКАН
ГАДСКИ ПИЦОПЕВАЦ
ЖАК ШИРАК**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1995.

Др Војислав Шешељ

**ХИТАЕРОВИ
НАЈВЕРНИЈИ СЛЕДБЕНИЦИ
ХЕЛМУТ КОЛ И ХАНС ГЕНШЕР**

ОПШТА РАДОВАНА СТРАЖА
Београд 1994.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикал-
не странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешељу

- За Трибунал процесна и људска права др Шешеља не постоје

2

Слобода Шешељу

- Поједите затворски ручак склонићу књиге са сајта

4

Кројачи српских граница

- Режим изграђује шиптарске институције

6

Издаја

- Тадић, Стефановић и Богдановић угрозили целовитост Србије

9

Николић и Вучић повезани

са организованим криминалом

- Политичка ФУКАРА

15

Повратак

- Победа је могућа само уз Шешеља

16

Режимска економија

- Порез само за сиротињу

19

Мешетарење

- МАКСИмално лицемерно

21

Економија суноврата

- Провалија презадужености

23

Болесно здравство

- Беспарица прекраја терапију

29

Лоповлук

- Власт и тајкуни пљачкају народ

37

Небрига

- Профит пречи од људи

39

Тихи убица

- Тровање нације

44

Черупање буџета

- Куда иде АП Војводина

49

За Трибунал процесна и људска права др Шешеља не постоје

Пише: Борис Алексић

Хашки трибунал је направио још један скандалозан потез када је Претресно веће III заказало завршне речи у предмету проф. др Војислав Шешељ за 5. март 2012. године.

То значи да ће првостепени поступак против председника Српске радикалне странке бити окончан у десетој години његовог тамновања, што је пример без преседана у светском правосуђу. Судије су оставиле пола године тужилаштву да се припреми за крај суђења и састави свој завршни поднесак на двеста страна!

Мисли се пре свега на тужилаштво, јер је професор Шешељ, и поред непрекидног кршења његових права од стране трибунала, одавно спреман за завршну реч. И овај податак довољно говори о оптужници против њега. Ако је тужилаштву на истеку девете године суђења потребно још пола године да припреми завршну реч, онда су и они свесни да немају никакве доказе против лидера радикала. Они не знају шта да чине, па се надају да ће им ово време бити довољно да исцеде двеста страна материјала за свој завршни поднесак.

Уколико свему томе додамо чињеницу да је тужилаштво до данас у предмет увело преко једне тоне папира, за које су говорили да представљају доказе против др Шешеља, онда видимо колико је њихов рад неозбиљан. Један од тих доказа је било и упутство за употребу пегле у ЈНА. Основна стратегија тужилаштва била је одуговлачење и затрпавање суда безвредним материјалом. У томе су шампиони. Поставља се и питање због чега Претресно веће III није заказало статусну конференцију у главном предмету. Статусна конференција је требало да буде

заказана и због чињенице да је секретаријат поново забранио привилеговану комуникацију проф. др Војиславу Шешељу.

Укинута привилегована комуникација

У петак, 28. октобра, у вечерњим часовима (19.55) када више није могао да користи телефон, др Шешељу је уручена одлука секретара суда Џона Хокинга којом му се укида привилегована комуникација са правним саветницима. У њој Хокинг као разлог за ово укидање наводи могућност да лидер радикала „утиче на сведоке“ у поступку! Међутим, сви сведоци су одавно саслушани, а нема нових. То значи да је немогуће утицати на сведоке. Образложење Хокинга је бесмислено, нетачно, противправно и слабо, али је за-

то његова мржња према проф. др Војиславу Шешељу јака. У Одлуци секретаријата, они претпостављају да др Шешељ злоупотребљава привилеговану комуникацију и наводе да је то, наводно, основана сумња.

Међутим, према правној пракси, за основану сумњу је потребно да постоје конкретне, релевантне и довољне чињенице, а не нагађања. То се потврђује и у предмету пред Врховним судом САД Тери против Охаја. У прошлости је проф. др Војиславу Шешељу била забрањивана привилегована комуникација најчешће пред нека важна политичка дешавања у Србији. То се чини и данас, када режим припрема предају Косова и Метохије и када Србију очекују нови избори.

Непримерено је што у оваквим околностима претресно веће не зака-

Када говоримо о дужини притвора, важно је подсетити да Хашки трибунал још увек није открио узроке здравствених проблема професора Шешеља, од којих су најозбиљнији аритмија, повишени притисак и тахикардија. Трибунал својевремено није дозволио да председника Српске радикалне странке прегледају тројица руских лекара, јер је троје Руса у лекарској комисији за њих, изгледа, било превише. Одговлачење поступка може да доведе до погоршања његовог здравља, за шта одговорност сноси искључиво трибунал.

зује статусну конференцију. На њој би др Шешељ могао да проговори о новом угрожавању његових права гарантованих Статутом Хашког трибунала и највишим међународним стандардима. Могао би да постави и питање да ли је Трибунал у Хагу као пријатеља суда (*amicus curiae*) који је истраживао умешаност тужилаца у уцењивање сведока, ангажовао полуписменог човека. Пријатељ суда је свој извештај поднео 5. октобра. Његова цензурирана верзија јавно је објављена тек 26. октобра. Чак половина материјала због цензуре није доступна јавности. Цензори су ишли толико далеко да су избацивали и читаве тачке садржаја са почетка извештаја.

Ипак, понешто је и остало. Извештај је у оригиналу писан (и потписан) на енглеском језику, што говори о томе да је пријатељ суда највероватније са енглеског говорног подручја. Флоренс Артман је у својој књизи „Мир и казна“ управо писала о англоамеричком лобију који преко британске и америчке обавештајне службе усмерава рад тужилаштва, контролише стратегије кривичног гоњења и утиче на рад Трибунала у Хагу.

Пријатељ суда је, игноришући аргумензовану кривичну пријаву проф. др Војислава Шешеља против тужилаштва из 2007. године, дао себи задатак да по сваку цену оправда тужиоце. Од самог почетка извештаја он не наступа као независни истражитељ, већ упадљиво и невешто покушава да оспори кривичну пријаву. На самом почетку се виде грешке које је направил када су у питању имена сведока.

Пријатељ суда је чак 22 имена написао погрешно! У параграфу 134 он говори са позиције тужилаштва, истичући да је највећи изазов у предмету био да „повежу злочине са др Шешељем који је у време обухваћено оптужницом био опозициони политичар. Шешељева СРС је још увек имала 35 одсто гласова.“ Дакле, тужиоци нису имали доказе. Тако је остало до данас.

Пријатељ суда је сагласан са службеником тужилаштва Паоло Пасторе Стокијем када истиче, у параграфу 136 извештаја, да је посао тужилаштва био да „култивише инсајдере као сведоке.“ Да ли ово значи да су за тужилаштво и пријатеља суда Срби некултивисани и заостали? Ово је у најмању руку дискриминација. Претње и уцене службеника тужилаштва не могу да буду култивисање.

Будући да добар део запослених у тужилаштво долази из бивших империја које су се вековима односиле према другим народима и расама са ниподаштавањем, онда је и њихова мржња према Србима јаснија. Срби су њихови противници који су, додуше уз велике жртве, током деведесетих година прошлог века сломили на Балкану нови светски поредак и амерички хегемонизам.

Конкретно, да ли се може сматрати култивисањем убацивање лажних података у изјаве сведока? У изјави једног сведока су се тако нашли подаци из времена када он уопште није био на ратишту, а односе се на борбена дејства којима је он наводно био сведок! Ово је само један од много примера класичног фалсификата и подметања.

У параграфу 147 аутор извештаја као доказ да Паоло Пасторе Стоки није вршио притисак на сведоке, наводи мишљења његових претпостављених. Виши службеници тужилаштва за свог колегу Стокија наводе да је себи поставио високе стандарде, посвећен је истраживању, прави професионалац и добар човек! И ако оставимо по страни изреку да врана врани очи не вади, у најмању руку је чудно да пријатељ суда зарад оправдавања службеника тужилаштва користи мишљење његовог колеге.

Колико се пријатељ суда удубио у материју, види се по параграфу 218, у којем је побркао идентитет службеника тужилаштва Данијела Саксона и проф. др Војислава Шешеља!

До објављивања овог извештаја није било познато да тужилаштво има

обожаваоце у свету, али је јасно да пријатеља суда можемо да убројимо у њих. Његов извештај је пристрасан, нетачан, аматерски, са пуно грешака и пропусти. Ипак, он показује очај и немоћ Трибунала у борби са др Шешељем. Очај јер ће следеће године морати да признају да су поражени и пуне свог највећег противника на слободу.

Казна за непостојеће дело

У другом предмету за непоштовање суда проф. др Војиславу Шешељу је изречена казна од 18 месеци затвора, што је уједно највиша казна за то дело изречена у трибуналу. Тужилац, англосаксонац Брус Мек Фарлен из Канаде је у жалби затражио да му се казна повећа на три године затвора, што је и раније предлагао. У овом поступку др Шешељ је проглашен кривим због наводног обелодањивања идентитета десеторице сведока, чиме је наводно угрозио њихову безбедност.

Међутим, укупно десет сведока је, у судници или у овереним изјавама пред судом, истакло да су сами, својеволно објавили сопствени идентитет пре него што је то учинио председник СРС. Чак је један сведок на крају сведочења затражио да му се омогући да се поздрави и изљуби са др Шешељем, што је на крају и учинио.

Како је онда лидер радикала могао да буде проглашен кривим и да му се стави на терет да је угрожавао безбедност сведока?

У предмету за непоштовање суда тужилац Брус Мек Фарлен није једини који долази из једне англосаксонске земље. Сво троје судија у Претресном већу II су везани за англосаксонске државе. председавајући судија О Гон Квон је школован у САД.

Судији Бартону Холу који долази са Бахама британска краљица Елизабета II доделила је титулу витеза, док је трећи судија Хаурад Морисон носио ордена командира Британске империје. Кадија те тужи – кадија ти суди!

Кршења људских права су свакодневница Хашког трибунала. Најдужу праксу у том нечасном послу имају у случају председника СРС, кога нападају свим средствима. Међутим, овакво накарадно деловање трибунала прети да постане преседан који утиче на рад других међународних судова. Због тога је задатак свих слободоумних људи у целом свету да позову на укидање Хашког трибунала, и његове тековине пошаљу на сметлиште историје.

Шешељ председнику судског већа

Поједите затворски ручак склонићу књиге са сајта

Суђење др Војиславу Шешељу за непоштовање суда, јер није извршио судски налог да са своје веб странице уклони књиге које наводно садрже поверљиве информације, настављено је 11. новембра, уз образложење судије Бартона Хола да је судско веће одлучило да омогући др Шешељу да се поново изјасни о оптужници, пошто је то одбио да уради 4. новембра, јер му је секретар пре тога ускратио привилеговану комуникацију са правним саветницима

Ново суђење је заказано у непромењеним околностима, односно без могућности да проф. др Шешељ комуницира са правним саветницима, па је он поновио став да не може да се изјасни о оптужници. Шешељ је упозорио да је право на правну помоћ једно од најзаштићенијих права у међународном праву уопште, а у области људских права посебно и чим неки судија сазна да је прекршено то право, он је дужан да интервенише. „Секретар ми омогућава да то урадим на начин који је супротан свим принципима међународног обичајног права, да остварим право на правну помоћ под његовим шпијунским прислушкивањем, а то онда није остваривање права на правну помоћ. У свакој цивилизованој земљи на свету оптужени има право са својим правним саветником да разговара поверљиво и једино је то правна помоћ, уколико се на поверљив начин пружи оптуженом“.

Он је подсетио да било које кршење људских права захтева од судског већа или од поступајућег судије да изда ефектан правни лек. „То је, дакле, ваша дужност као претпретресног судије, и то је дужност ваших колега, који су чланови судског већа, које поступа у овом предмету“.

Без правичног суђења нема правде

„Суд мора да обезбеди правично суђење. Без правичног суђења нема правде. Како да реализуете правду? Можете ме обесити овде пред врати-

ма, али правде нема“ истакао је др Шешељ. Он је такође истакао да не само што је кршењем права на правну помоћ прекршено његово право на правично суђење, него се и интегритет целог поступка доводи у питање.

Председник СРС је истакао да неправда није непоправљива, али пошто је претрпео моралну штету, није довољно само да се исправи та неправда или да му се извини секретар суда или судско веће. „Међуамерички, интерамерички суд за људска права и Европски суд за људска права сматрају, и у својим пресудама то примењују, да је у оваквим случајевима кршења процесних права, односно људских права у било којој фази поступка, суд дужан да ме обештети. Ја се позивам на процес Андреу Рвамакуби пред Међународним судом за Руанду. Дана 31. јануара 2007. године првостепено судско веће је донело одлуку, а 13. септембра 2007. године другостепено веће, да, због то-

га што је каснило указивање правне помоћи оптуженом Андреу Рвамакуби, треба да му се исплати одштета и одшета му је исплаћена. У његовом случају то је било 2.000 долара. У мом случају штета је нешто мања још увек, па ако ви одмах сад интервенишете, онда можете да релативно благовремено то исправите и ја подносим званично сада одштетни захтев од 1.000 евра због претрпљене бригае, фрустрација, збуњености и осећања усамљености и напуштености“. Шешељ је обавестио судију да је, пре него што му је одузето право на привилеговану комуникацију, овластио правног саветника, Бориса Алексића, да за цели његов процес припреми одштетни захтев због кршења његових права током девет година, колико се налази у Шевенингену.

„Вама то можда није познато, ја сам овде ветеран, господине Хол, ја сам овде већ девет година. Прве и друге го-

дине, секретаријат ми је током седам месеци онемогућио све посете, и породичне, све телефонске разговоре, осим оних из управничке канцеларије, које сам ја са гнушањем одбио. То је било зато што је моја партија на парламентарним изборима постигла добре резултате, освојила трећину посланичких места у парламенту, па је постојала опасност да бих ја одавде могао да утичем на формирање нове владе. То стоји у одлукама, седам таквих одлука је секретар донео.

Пуне четири године мени је секретар безразложно ускраћивао право да имам правне саветнике и да са њима нормално контактирам. Још од Маје Гојковић, мог првог правног саветника, која је била адвокат, чак адвокат са интернационалним искуством. Она им је била сумњива и нису јој дали, и тако су сметње правили све до мог штрајка глађу из новембра, децембра 2006. године. Тад је жалбено веће донело одлуку да ми се региструју сва три правна саветника. А онда је опет секретаријат правио сметње, па сам опет у једном периоду остао без права на комуникацију, па кад су ми долазили правни саветници у посету, водили су ме у неку гасну комору, где смо били под директним надзором камерама, јавним камерама. Као овде што су постављене, тако су и тамо биле. Сваку нашу реч су снимали, сваки наш покрет. Ово се дешава, дакле, више пута.

Године 2005. опет су ми два месеца спречили да обављам било какве телефонске разговоре, да примам посете, ни пошту нисам могао да примам, јер је секретаријат посумњао да бих могао да откријем идентитет неког заштићеног сведока, на основу једног мог приватног телефонског разговора, где сам ја рекао – чујем да је тај и тај, који је бизнисмен у Србији и обавља послове и за локалну самоуправу у Новом Саду, лажни сведок на неким процесима, не помињући уопште који су то процеси. Само сам рекао функционеру локалне власти у Новом Саду – Прекините са њим све могуће послове, то је једна неморална личност, с њим немојте да сарађујете. Отприлике тим речима, није дословно. И одмах мени два месеца забране све комуникације, под изговором да је могућ процес за непоштовање суда, а до процеса никад није дошло. Из неког разлога је тужилаштво поднело захтев нешто раније за процес за непоштовање суда, судско веће је то одбило, а мене никад нису

обавестили шта је било у питању. Ево то су све разлози због којих, господине Хол, ви треба одмах да реагујете да заштитите моја процесна права, моје елементарно грађанско право. То је ваша инхерентна надлежност, а док ви то не урадите и док ја не остварим право на правну помоћ, не могу да се изјасним о евентуалној кривици. Радо бих се изјаснио, али не могу, не разумем оптужницу“, рекао је Шешељ

Судија одбио да проба затворску храну

Шешељ је обећао судији да ће са свог сајта склонити документа која од њега захтева суд, али под условом да судија Бартон Хол проба мало затворске хране.

Наиме, Шешељ се на суђењу 4. новембра пожалио судији Бартону Холу на катастрофалну храну у притворској јединици Уједињених нација.

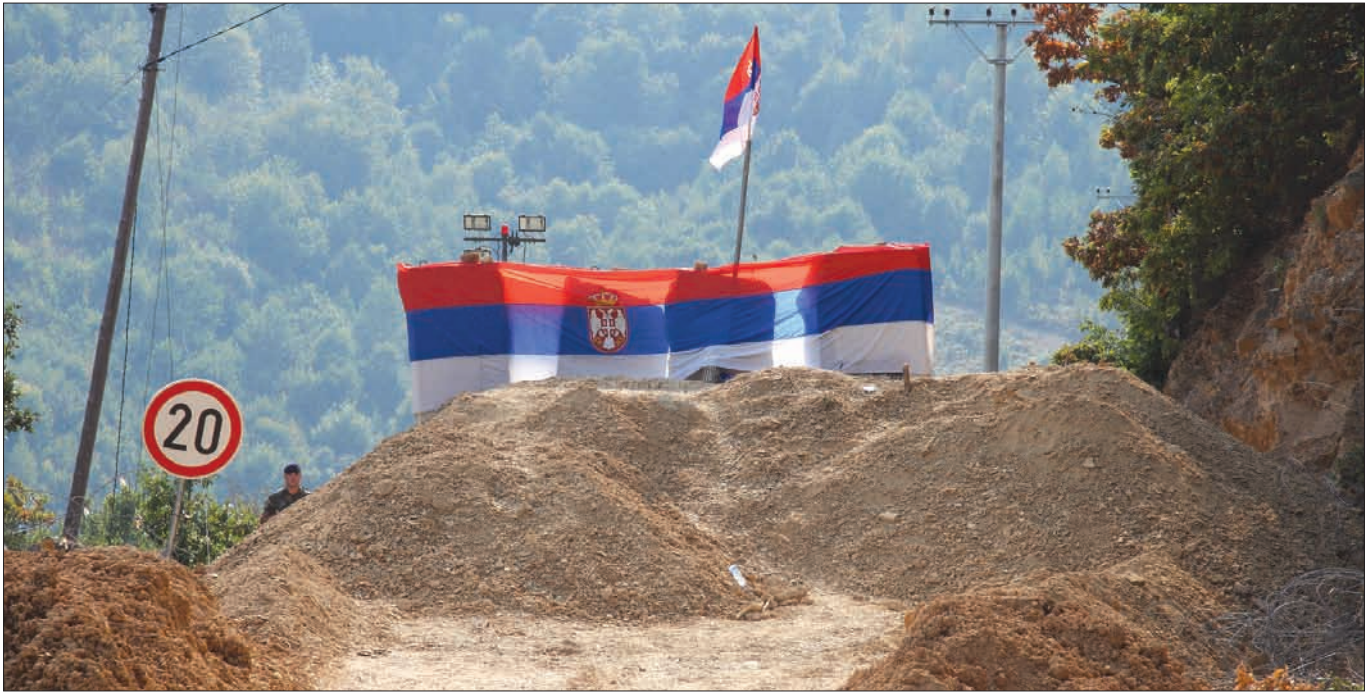
– Оно што нам затворска управа сваки дан даје да једемо, то ни свиње не би јеле и ми то сви бацамо, а онда се сналазимо како ко зна. Нико ништа не предузима да се реши питање исхране, да та храна буде примерена људским бићима. То што ми примамо је храна спремана неколико месеци раније, замрзнута, па подгрејавана и ужасна и нико не може да једе. У затвору, онај ко нема новца да купи храну, тај гладује. Ми смо подвргнути најтежем мучењу тако што нам је ускраћена храна, па морамо да се сналазимо и онда многи имају здравствене проблеме због тога. То је више неподношљиво – рекао је Шешељ, захтевајући да се узорци хране донесу у суд како би судије Хашког трибунала схватиле озбиљност ситуације.

Како после ове његове притужбе храна у Шевенингену није поправљена, Шешељ је 11. новембра у судницу понео свој ручак како би га понудио судији Бартону Холу. Међутим, Хол је одбио да прими посуду са храном, после чега му је Шешељ понудио несвакидашњу нагодбу.

– Ви одбијате да примите доказ. То ме запрепашћује. Ево, нудим вам нагодбу, да ви овде само мало пробате овога, а ја ћу са свог сајта склонити три књиге и пет докумената, што суд тражи од мене. Ево, само једно мало парче пробајте – понудио је Шешељ Хола и замолио га да буде љубазан и прими храну, да не буде да ју је узалуд доносио. Судија Хол, видно изнервиран, рекао је да не допушта да се поступак сведе на фарсу. „Ја вама износим конкретне чињенице, а ви то сматрате фарсом. Чему онда даљи разговор са вама, господине Хол? Зар ви сматрате да сам ја овде ово донео и ризиковао могућност да ми се ово проспе у актн ташни на документа, све због фарсе. Није ово фарса. Ово је конкретан доказ каква је храна у Притворској јединици Уједињених нација, шта ми добијамо. Ево, чим сам ово показао пред камером, камера се померила. Значи и секретаријат води рачуна да ово јавност не види“, одговорио је Шешељ и запитао судију зашто неће да прими храну и наставио са убеђивањем: „Зашто нећете ово да примите? Без икаквог ризика по себе, господине Хол, примите ово. Будите човек у правом смислу речи. Примите ово, да видите чиме хране робијаше у притворској јединици“. Након тога, судија је прекинуо суђење.

Р. В. С.

Режим изграђује шиптарске институције

- *Влада нема мандат да склапа издајничке договоре са Шиптарима и у Народној скупштини нема већину која би дала легитимитет таквом решењу. Српска радикална странка захтева моменталан прекид преговора, поништавање свих до сада направљених договора, као и да се решење тражи у оквиру Резолуције 1244 и под окриљем СБ УН*

Само неколико дана уочи наставка погубних преговора са Шиптарима, овога пута о учешћу тзв. Косова у међународним институцијама, Српска радикална странка је упозорила јавност да издајничка власт Бориса Тадића спроводи у дело одбачени Ахтисаријев план. Према том плану

је било предвиђено да се „косовска независност“ заокружи успостављањем царина, а тиме и државне границе и да се истовремено изграде и косовске институције – што Борис Тадић управо доследно спроводи у дело прихватањем косовског царинског печата и убеђивањем Срба да ће интереси Ср-

бије бити заштићени тиме што би на царини радили и српски цариници!

Решење је у СБ УН

Решење за излазак из позиције у којој је Београд капитулирао пред захтевима Брисела јесте да се пониште сви договори који су постигнути са

Тадићев режим искључује струју Србима на северу Косова и Метохије

Делегација Српске радикалне странке коју су предводили потпредседник странке Зоран Красић и народни посланик Владан Јеремић обишла је Србе на барикадама на северу Косова и Метохије који храбро и одлучно бране своје домове и територију Србије. Представници СРС уверили су се да Србима на северу Косова и Метохије најјаче ударце задаје управо режим Бориса Тадића. Очигледно је да режим намерава да испуни захтев ЕУ да Србија призна фактичку независност тзв. државе Косово и у тај процес је већ ушао током преговора са Приштином.

Тадићу још једино сметају голоруки Срби на барикадама. Срамно је да је Тадићева власт одлучила да отежа услове живота Србима који су даноноћно на барикадама како би их натерала да одустану од одбране. Електропривреда Србије, која струјом снабдева овај део Косова и Метохије, српским кућама искључује струју по 12 и више часова дневно. Све је хладније, све су тежи услови а Тадић очекује да ће његова тактика исцрпљивања уродити плодом и да Срби неће издржати.

тзв. Приштином и да се хитно организују нови преговори, током којих би се установио степен аутономије за јужну српску покрајину Косово и Метохија. Српска радикална странка захтева од режима да цео процес врати у окриље Савета безбедности УН, исто онако како га је изместила када је, мимо одлуке Народне скупштине, прихватила преговоре о техничким питањима под окриљем европског посредника Купера.

Једино у Савету безбедности Србија има довољно јаке и поуздане пријатеље и партнере, Русију и Кину, који имају жеље да заштите територијални интегритет Србије и тиме покажу да нико, па ни ЕУ и НАТО, нису изнад међународног права, које мора да важи за све подједнако. Сада, када се пред власт у Србији отворено испоставља услов европских званичника да Косову признају све институције и инсти-

следнике Бориса Тадића, још ватреније издајнике Томислава Николића и Александра Вучића, који се боре да отму власт Тадићу и покупе европске лаворике када признају тзв. Косово.

Тадићев план

Тадић цепа Србију и дели Србе када каже да решење за Косово мора да подразумева статус севера Косова, гаранције за Србе јужно од Ибра, заштиту манастира и светиња, као и имовине, а то је тачно оно што се сада назива Ахтисаријем плус, односно: да се Србима начини тај уступак да на северном делу „независног Косова“ добију аутономију. Реченицом да северни део Косова треба да добије аутономију, Тадић је отворено позвао да се усвоји решење према коме би „Косово“ било независна држава, а север аутономија у независној држави! Ту не постоји начин

признају све институције Косова које су потребне да једна земља буде суверена. То су: граница, територија, суверена власт (судска, законодавна и извршна) на целој територији, становништво и оружане снаге (односно војска и полиција). Ово последње је Кфор већ изградио, а од Србије ће бити тражено да у некој од вежби на којима учествује као чланица Партнерства за мир (предворје НАТО пакта) пристане на учешће уз независно Косово, само кад Борко Стефановић испуни шта је најавио: да Косово треба да учествује у међународним организацијама. Тадић је, са друге стране, најавио препуштање царина и границе.

Четири капитулације

– Такозвано интегрисано управљање границом на северу Косова и Метохије, које је најавио председник Србије Борис Тадић, представља још један корак актуелног режима у изградњи институција тзв. независног Косова. Преговарачки тим Владе Србије је до сада прихватио решења у четири области којима се на недвосмислен начин признају институције тзв. државе Косово и којима се Република Србија суштински одриче своје територијалне целовитости – каже Немања Шаровић, члан Председничког колегијума СРС.

– Скандалозан је начин на који Борислав Стефановић покушава да обмане српску јавност, тврдећи у дневној штампи ових дана да „Србија није признала Врховни суд Косова“, да су то глупости и да од тога неће бити ништа. Да Борислав Стефановић лаже, доказ је поменута тачка 7 договорених закључака из области катастра – прецизира Шаровић и додаје да је у области слободе кретања капитулација пред захтевима Европске уније још очигледнија, јер су признате шиптарске личне карте издате од надлежног органа на Косову!

То значи да ће са шиптарским личним картама моћи да се крећу по Србији, као и са возачким дозволама и регистарским таблицама, док се режим

туте државности и да учествују у изградњи истих, види се да је само СРС све време говорила истину. Европска унија има за циљ растурање Србије и довршавање онога што је започето НАТО бомбардовањем 1999. године, а откако је Брисел довео на власт досманлије, активно се ради на потпуном распарчавању српског националног бића.

Посао са Косовом и Метохијом се приводи крају и истовремено се „закувавају“ нова жаришта у Војводини и Рашкој области. Истовремено, то се не сме заборавити, Брисел припрема на-

да се нешто погрешно протумачи!

Истовремено, српска власт наставља преговоре о техничким питањима и склапа споразуме са Шиптарима, према којима се из Београда редом

Делегација Српске радикалне странке обишла је породицу убијеног Саве Мојсића. Сава Мојсић је 1002. Србин који је убијен од доласка КФОР-а, а до сада ниједан починилац злочина над Србима није откривен. То Тадићеву власт не занима. Не занима их што Србе убијају, рањавају, хапсе. Нико од представника надлежних органа није позвао ни посетио породицу Мојсић. Посреди је потпуна небрига Тадићевог режима за тешко страдање српског народа на Косову и Метохији.

Тадића занима једино слобода кретања окупационе војске КФОР-а и нелегалне мисије ЕУЛЕКС, а не занима га чињеница да Срби немају никакву слободу кретања. Срби улазе у своју јужну покрајину и из ње излазе алтернативним путевима. Ти путеви су сада потпуно залеђени и аутобус туда не може да се креће, а неколико комбија се преврнуло у јарак. Срби страхују да, када зима буде јача и снег завеје те путеве, више неће имати начина да се крећу. Тадићева власт присилила је Србе да производе купују од Шиптара, јер су производи из Србије на Косову и Метохији много скупљи због ПДВ-а.

истовремено одрекао права на коришћење српских таблица и личних докумената на територији Косова и Метохије.

Када је реч о матичним књигама, споразум предвиђа обавезу Србије да Еулексу преда скениране копије свих оригиналних цивилних матичних књига несталих са Косова и Метохије од 1999. „са циљем успостављања потпуно поуздане матичне службе на Косову“. То практично значи да ће „Косово“ уредити и онај елемент државности који зовемо народ.

У елементу граница, Србија је до сада оспоравала печат на коме би писало „царина Косова“, али, како каже Шаровић, сада је постигнут и тај споразум.

– Тадићев режим, наравно, да би прикрио суштину ствари, покушава да обмане грађане тврдњом да ће интереси Србије бити заштићени уколико посао Косовске царине буду обављали Срби; иако је суштински битно једино чије ће они законе спроводити, законе Републике Србије или тзв. независног Косова, а не које ће националности бити цариници. Да ли ће цариници бити Шиптари, Срби, Кинези или Руси, потпуно је беспредметно уколико буду спроводили устав и законе тзв. независног Косова – истиче Шаровић.

Тајни споразум

Недвосмислен доказ да је Тадићев режим ушао у процес фактичког признања тзв. независног Косова и да то на све начине покушава да сакрије од јавности је и чињеница да преговарачки тим део постигнутих тачака споразума крије не само од Народне скупштине, већ и од чланова владе и кабинета Мирка Цветковића. У поменутим закључцима се истиче да је „Европска унија на себе преузела обавезу давања политичких гаранција за спровођење делова споразума који због ставова било које од страна нису унети у текст“.

Ово практично значи да ће поједини делови споразума остати тајна. Међутим, тај покушај власти да избегне обелодањивање споразума и јавну расправу у Скупштини је потпуно бесмислен.

– Конвалидацију тих споразума не може извршити влада својом уредбом, јер за то нема мандат. Легитимитет тим решењима може дати само већина у Народној скупштини, која за прихватање таквог решења очигледно не постоји – истиче Шаровић, и подсећа да су радикали у више наврата захтевали од тужилаштва да предузме законом прописане мере против чланова удруженог злочиначког подухвата на чијем су челу Борис Тадић, Мирко Цветковић и Борислав Стефановић, а који за циљ има разбијање Србије, поништавање интегритета Србије и фактичко признавање независности Косова.

Прогон Срба

Истовремено, стање на терену је све горе. Звонко Михајловић, председник општине Штрбац, каже да је општи утисак међу косметским Србима јужно од Ибра да је Србија на много начина њих отписала. Прећутни позив из Београда, Србима јужно од Ибра да учествују на изборима које је организовало „Косово“ био је позив Србима да се интегришу у косовске институције, како би касније имали изговор за своју небригу – да кажу да су се Срби сами определили за косовске институције и тако да нас скину са грбаче, каже Михајловић.

Око 12.000 Срба у Штрпцу највише мучи велика неизвесност и то што нема перспективе. Срби, ни после 12 година од окупације, нису безбедни у средини у којој живе.

– Албанци, који желе да етнички очисте Косово и Метохију, делују у више праваца. Политички, покушавају да угасе српске институције у Штрпцу и да створе косовске институције, у чи-

јем раду, нажалост, учествују и поједини Срби – каже Михајловић.

На мети су локална самоуправа, просвета и здравство. Локална самоуправа изабрана на српским изборима 2008, која ради по уставу и законима Србије, избачена је из просторија општинске зграде, уз помоћ Косовске полицијске службе. Сада раде у изнајмљеним просторијама. Такође, постоје поједини Срби запослени у просвети који су прихватили да примају новчану надокнаду из тзв. министарства за образовање, науку и технологију, а они треба да послуже као тројански коњи за касније преузимање просвете и њено интегрисање у тзв. просветни систем Косова, истиче наш саговорник.

То би, на неки начин, означило почетак краја опстанка Срба на овим просторима, будући да нико не би дозволио да његово дете похађа наставу по тзв. косовском просветном систему, јер би тај програм био накарадан, промовисао би албанске терористе у хероје, сатанизовао све што је српско на овим просторима, наше дипломе би биле неважеће и непризнате. У том случају, како каже Михајловић, Срби би били принуђени да децу уписују у школе у централној Србији, а слањем своје деце, били би принуђени да и они напусте Косово и Метохију.

Други правац деловања тзв. косовских институција је мењање етничке структуре кроз дивљу градњу у викенд-зони на Брезовици, где је добар део земљишта у власништву Срба својевремено експрописан и додељен Албанцима, и кроз куповину српске земље, која је у почетку била изнад тржишне цене. Циљ је да викенд зона, касније, у неком скраћеном поступку, добије статус насеља, а мештани бирачко право, те би однели превагу над, за сада, већинским српским становништвом.

Трећи правац деловања албанске политике у Штрпцу је отимање фабрика, предузећа и установа чији је власник Република Србија, кроз назови-приватизацију, иако самозвана „косовска поверилачка агенција“ не полаже апсолутно никакво право над тим објектима.

– Желим да ова истина угледа светлост дана, али када ово испричам медијима из Београда, нико не објави. Обично објављују само хвале на рачун актуелне власти, а ја не могу да хвалим нешто што не ваља – каже Михајловић.

Р. В. С.

Републичко јавно тужилаштво има основа да покрене поступак против државног врха

Тадић, Стефановић и Богдановић угрозили целовитост Србије

Српска радикална странка затражила је од Републичког јавног тужилаштва да покрене кривични поступак против члана српског преговарачког тима са Приштином Борислава Стефановића, министра Горана Богдановића, премијера Мирка Цветковића и председника државе Бориса Тадића јер су се упустили у признање независности Косова и Метохије, кршећи члан 307 Кривичног законика Републике Србије и починили кривично дело угрожавање територијалне целине. На конференцији за штампу која је одржана 14. новембра, посланик Српске радикалне странке Борис Алексић казао је да, уколико би се закон поштовао, овој четворци би претила затворска казна од 3 до 15 година затвора.

Извршили припремне радње

Алексић је рекао да постоје јасни докази да се режим Бориса Тадића упустио у фактичко признање Косова и Метохије.

– Код овог кривичног дела кажњиве су и припремне радње. Како дефи-

нише Кривични законик, припремне радње се састоје у отклањању препрека за извршење кривичног дела и у другим радњама којима се стварају услови за непосредно извршење кривичног дела. Запрећена казна је од 3 до 15 година затвора. Због чега Републичко јавно тужилаштво није реаговало, кад је јасно да се режим Бориса Тадића упустио у фактичко признање независности Косова и Метохије? Јасно је да они почињу да признају нелегалне сепаратистичке власти у Приштини, трговце људским органима и терористе – казао је Алексић.

Он је објаснио да су Борко Стефановић и Горан Богдановић, као лица овлашћена од стране Владе Републике Србије да преговарају са шиптарским сепаратистима прекршили и скупштинску Декларацију о Косову и Метохији, а да су то пробали да прикрију неподношењем правовременог извештаја о резултатима преговора Скупштини Србије.

– Када је извештај коначно поднет, видели смо да он представља директно кршење Декларације о Косову и

Метохији јер се у њему помињу царински печат и прихватање царинског печата тзв. Косова, који ће носити натпис – косовска царина. Скандалозно је то да се они позивају на Резолуцију 1244 и ставове УНМИК-а. У Резолуцији 1244, у Анексу 2, јасно стоји да ће се након повлачења, договореном броју југословенског и српског особља дозволити да се врати да би обављали следеће функције, између осталог одржавање присуства на кључним прелазима, али и на граничним прелазима према Албанији. Дакле, просто је невероватно да Борис Тадић, Мирко Цветковић, Богдановић и Стефановић фалсификују Резолуцију 1244, да отворено лажу да је по Резолуцији 1244 омогућено успостављање царинских прелаза на административном прелазу између Косова и Метохије и преосталог дела Србије и да то достављају народним посланицима и да мисле да ће им то проћи – објаснио је Борис Алексић.

Тадић признао Косово у четири тачке споразума

Посланик Српске радикалне странке Немања Шаровић каже да је преговарачки тим Владе Србије до сада прихватио решења у четири области којима се на недвосмислен начин признају институције тзв. државе Косово и којима се Република Србија суштински одриче своје територијалне целовитости.

– Конкретно, у области катастра прихваћене су надлежности тзв. Ката-

Без ЕУ

Српска радикална странка затражила је и да се прекину даљи преговори са Приштином под окриљем ЕУ.

– Српска радикална странка захтева и да преговори под окриљем Европске уније буду обустављени, да буду поништени сви до сада постигнути споразуми јер су противуставни и противзаконити, као и да будући преговори буду вођени искључиво под окриљем Уједињених нација и то стриктно у оквирима постављеним Уставом и законима Републике Србије – каже Немања Шаровић.

старске агенције Косова и тзв. Врховног суда Косова, који ће „деловати као другостепено жалбено тело чије ће одлуке бити коначне и извршне и неће моћи да буду оспораване“. Скандалозан је начин на који Борислав Стефановић обмањује српску јавност, тврдећи да „Србија није признала Врховни суд Косова“. Да Борислав Стефановић лаже, доказ је тачка 7 договорених Зајачака из области катастра, које је сам преговарачки тим доставио Одбору за Косово и Метохију Народне скупштине Републике Србије – рекао је Шаровић на конференцији за штампу 17. новембра.

Анализирајући извештај преговарачког тима, он је рекао да је реч о капитулацији преговарачког тима Србије пред захтевима Европске уније и шиптарске квазидржаве.

– Они су признали, као што наводе у Закључцима, шиптарске личне карте, возачке дозволе и регистарске таблице, истовремено се одричући права на коришћење српских таблица и личних докумената на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија. Што се тиче матичних књига, споразум предвиђа обавезу Србије да Еулексу преда скениране копије свих оригиналних цивилних матичних књига са Косова и Метохије, „са циљем успостављања потпуно поуздане матичне службе на Косову“, објаснио је Шаровић.

Шаровић каже да је четврта област којом је режим признао независност тзв. Косова област царинских печата.

– Србија признаје печат са натписом „царина Косова“ што је шиптарско решење које је претходних година оспоравала СРС. Тадићев режим покушава да обмане грађане тврдњом да ће интереси Србије бити заштићени уколико посао Косовске царине буду обављали Срби, иако је суштински битно једино чије ће они законе спроводити, законе Србије или Косова, а не које ће националности бити цариници.

Тадић прихвата гаранције непријатеља

Врхунац лицемерја и недвосмислен доказ да је Тадићев режим ушао у

процес фактичког признања тзв. независног Косова и да то на све начине покушава да сакрије од јавности је чињеница да преговарачки тим крије део тачака споразума не само од Народне скупштине, већ и од чланова владе. У поменутих закључцима се истиче да је, „Европска унија на себе презела обавезу давања политичких гаранција за спровођење делова споразума који због ставова било које од страна нису унети у текст“. Ово практично значи да ће поједини делови споразума, остати потпуно непознати, а да је њихов гарант ЕУ, која је признала независност Косова.

Удружени злочиначки подухват

Апсурдан је покушај власти да избегне скупштинску расправу о досада постигнутим споразумима у преговорима са Приштином, јер конвалидацију тих споразума не може извршити влада својом уредбом, јер за то нема мандат, већ им легитимитет може дати само већина у Народној скупштини, која за прихватање таквог решења очигледно не постоји. Српска радикална странка поново захтева да Републичко јавно тужилаштво без одлагања предузме законом прописане мере против чланова удруженог злочиначког подухвата на чијем су челу Борис Тадић, Мирко Цветковић, Горан Богдановић и Борислав Стефановић, који за циљ има фактичко признавање независности Косова.

Р. В. С.

Тројица Срба убијено а више десетина повређено за три месеца на Косову и Метохији

Крвава јесен на Косову и Метохији

Од доласка окупационих снага НАТО алијансе на Косово и Метохију у јужној српској покрајини убијено је 1002 Срба. Када се том броју дода више од 1300 отетих, готово 300.000 прогнаних, на стотине рањених и физички малтретираних, добија се потпуна слика о терору који Шиптари, уз подршку НАТО и ЕУ, већ 12 година спроводе на Косову и Метохији. Убиства и напади на Србе трају без престанка од уласка НАТО снага на југ Србије, а ове јесени дошло је до екзалације насиља над православним становништвом у покрајини, што је за последицу имало троје убијених и двадесетак рањених.

КФОР започео „лов“

Сезону лова на Србе, ове јесени, отворили су управо НАТО војници из немачког КФОР-а који су на Јарињу 27. септембра пуцали на голоруки народ на барикади и повредили шесторо Срба, од чега двоје тешко.

Немачки војници наставили су да пуцају чак и када је санитарско возило дошло да превезе повређене а том приликом у вилицу је погођен Младен Антонијевић, који је носио једног од повређених према докторима. Најтеже повреде је имао Аво Радловић, кога су окупатори погодили у кичму и стомак.

Осим оружаног напада, КФОР је током септембра, октобра и новембра извео више од 15 напада гуменим мецима, сузавцем, воденим топовима и физичком силом на цивиле који мирно протестују на барикадама и том приликом лакше повредили на десетине цивила, међу којима и жене и децу.

Овакво директно стављање на страну нелегалних албанских институција, охрабрило је шиптарске терористе на целом Косову и Метохији, што је резултирало убиством тројице Срба.

Заседа код Ораховца

Неколико дана после НАТО напада на Србе на Јарињу, 2. октобра у селу Зрзе код Ораховца убијен је Србин Ацо Путиник (51) а његов син Добрица (23) је тешко рањен. Њих двојица су упуцани док су излазили из ресторана. Нападаци нису пронађени ни ухапше-

ни, што је вероватно додатно подстакло даље нападе на преостале Србе јужно од Ибра.

Убиство на њиви у Пећи

Нови напад на Србе уследио је већ 20. октобра, када је Албанац у Добруши код Пећи пуцао на повратнике Миодрага Комадину, Драшка Ојданића и Дејана Богићевића. Комадина је одмах подлегао повредама, док су Ојданић и Богићевић задобили тешке прострелне ране. Напад се догодио када је Комадина са Богићевићем и Ојданићем кренуо да обиђе имање које су му узурпирани Албанци. Шта се тачно дешавало на њиви, испричала су нам у ко-совскомитровачкој болници двојица рањених: „Отишли смо до имања Мишка Комадине и ту сачекали Албанца који је узурпирао његово имање. Када је дошао, почели смо да причамо, рекли му да ослободи имање, али он је тврдио да је то његово и да је он то купио. Затим је кренуо ка колима наводно да узме мобилни телефон, али је из гепека извадио аутоматску пушку и почео да пуца у нас“, испричао је рањени Дејан Богићевић.

Драшко Ојданић каже да су мирно замолили Албанца да ослободи имање које је узурпирао.

– Мишко му је рекао да не жели да прода имање. Када се вратио од кола, извадио је аутоматску пушку и повикао: „Хоћете ли земљу? Ево вам.“ Одмах затим чуо сам рафал и осетио јак бол у десној ноzi. Пао сам, али сам успео да се довучем до кола – каже Ојданић.

Нападач се убрзо предао тзв. Косовској полицијској служби, али ће вероватно бити благо кажњен у складу са праксом тзв. судова Косова у процесима у којима су Срби жртве. Комадина

није био последња жртва косовске крваве јесени.

Убиство у Брђанима

У терористичком нападу који се одиграо 9. новембра у Косовској Митровици убијен је младић Саво Мојсић, а двојица Срба су рањена. Мојсић је упуцан из „калашњикова“ док је покушавао да одбрани другог Србина Дејана Вукмановића, којег је напала група Албанаца. Тешке телесне повреде опасне по живот задобило је Радош Вукићевић.

Непосредно после инцидента тзв. Косовска полицијска служба кренула је у претрес српских кућа у потрази за оружјем, иако је било јасно да су нападачи Албанци. Исте вечери је објављено да је нападач ухапшен а онда убрзо и демантовано.

Међутим, вероватно због притиска Срба који су се спремали за протесте у Брђанима, КПС је на крају ухапсио Албанца Хафиза Мехметија, код кога је пронађен „калашњиков“ из ког је пуцано на Мојсића.

Без озбиљне реакције режима

Четири оружана напада на Србе, троје убијених и десетине лакше и теже повређених нису били довољни да изазову оштрију реакцију квинслиншког режима Бориса Тадића. Не треба заборавити ни да је после првог напада на Јарињу ЕУ саопштењем честитала војницима КФОР-а на успешној интервенцији (шест цивила рањено и изрешетана кола хитне помоћи) а окривила Србе за инциденте. Јасно је да Срби у покрајини немају заштиту ни од НАТО и ЕУ, али ни од њихових слугу из Владе Србије. Борис Тадић наставља да седи скрштених руку, стрпљиво чекајући да падне и хиљаду трећа жртва НАТО окупације.

Р. В. С.

УЧК опомена за Србе

На задушнице, 6. новембра, Србин Бранко Грујић, који је родом из Митровице, а живи у Краљеву, доживео је непријатност, када му је, док је био на гробљу, неко спрејом на хауби аутомобила исписао „УЧК“.

– Отишао сам на гробље, задржао се око 20 минута и кад сам се вратио, затекао сам 'УЧК' исписано на хауби. Овде нема сигурности, ово је јако ружно, да дођеш да запалиш свеће, а доживиш свашта. Међу првима сам почео да долазим и наставићу, без обзира на све“, рекао је он.

Влада ангажовала лобисте који лобирају за Албанију

- „Podesta Group“, са којом је Влада Србије склопила уговор о лобирању, паралелно лобира за Албанију и њеног премијера Саљија Беришу, а челник те моћне лоби фирме Џон Подеста је 19. септембра ове године у Њујорку отворио медијски добро пропраћен први албанско-амерички форум инвеститора. Главни говорник на том скупу био је премијер Албаније Саљи Бериша

Пише: Владимир Мишковић

Влада Србије је 1. октобра 2011. године, свега неколико месеци пре расписивања парламентарних избора, потписала на годину дана уговор са америчком лоби фирмом „Podesta Group“, блиском администрацији америчког председника Барака Обаме и његовој Демократској странци, којим се обавезала да ће из буџета Србије плаћати 100.000 америчких долара, што за годину дана износи укупно 1.200.000 долара. У тексту уговора се наводи како је потписан са

„Podesta Group“ паралелно лобира за Албанију

Према писању Франкфуртских вести америчка лобистичка кућа „Podesta Group“, са којом је Влада Србије 1. октобра ове године потписала Уговор о лобирању, паралелно лобира за Албанију и њеног премијера Саљија Беришу, једног од највећих заговорника отцепљења јужне српске покрајине и стварања велике Албаније. Веза „Podesta Group“ са Албанијом никако није могла да буде непознаница за режим Бориса Тадића, јер је челник те моћне лоби фирме и старији брат власника Ентонија Тони Подесте, Џон Подеста, 19. септембра ове године у Њујорку отворио медијски добро пропраћен, први албанско-амерички форум инвеститора. Главни говорник на том скупу био је премијер Албаније Саљи Бериша. Иначе, Џон Подеста је био и последњи шеф особља у администрацији бившег председника САД и ратног злочинца Била Клинтона, а касније и шеф транзиционог тима у време кад је актуелни амерички председник Барак Обама преузимао власт, где је био задужен за одабир главних кадрова Обамине администрације. За Џона Подесту кажу и да је успео да наговори супругу ратног злочинца Била Клинтона, Хилари Клинтон, Обаминог ривала из изборне кампање, да преузме функцију државног секретара САД. Џон Подеста је и на челу политичког института Центар за амерички прогрес и посебно је утицајан у администрацији Демократске партије Сједињених Држава, па га сматрају сивом еминенцијом актуелне администрације. На којим пословима лобирања за Албанију ће бити ангажован Џон Подеста и „Podesta Group“, најбоље говори „Споразум о обједињавању конзуларних служби и услуга у иностранству“ Албаније и самопроглашене државе Косова, којег су недавно потписали премијер Албаније Саљи Бериша и премијер тзв. „државе Косово“ терориста Хашим Тачи.

циљем „да олакша остваривање стратегијских циљева Србије, да омогући развој корисних и ефикасних односа Србије и Сједињених Америчких Држава и да заступа српске интересе у свим релевантним и економским америчким институцијама.“

Већ на први поглед, свако ко протеклих 20 година није провео у коми или хибернацији, и зна да су Сједињене Америчке Државе, разбијањем бивше Југославије и нападима на српски народ у Србији, Републици Српској и Републици Српској Крајини, починиле злочин против мира, највећи злочин у међународном праву, запитао би се какви су то „стратегијски циљеви“ Србије, односно режима Бориса Тадића, у земљи која је један од највећих заговорника стварања тзв. „независног Косова“, у држави чија администрација лобира по свету да што већи број других држава призна сецесију наше јужне покрајине. Како је могуће развити „корисне и ефикасне односе“ Србије са земљом чија се администрација практично залаже за укидање Републике Српске и пружа директну подршку сепаратистима у северној српској покрајини – Војводини? Како је могуће заступати српске интересе „у свим ре-

левантним политичким и економским америчким институцијама“ које истовремено раде против интереса Србије и српског народа? Да не говоримо о томе да је режим тих 1.200.000 долара пореских обвезника могао искористити да помогне најсиромашнијим грађанима ове земље, уместо што ће потрошити на лобирање у непријатељској држави. Међутим, с обзиром и на близину избора, поставља се и основно питање да ли је режим можда одлучио да потроши 1.200.000 долара народног новца на партијске интересе Бориса Тадића и његове Демократске странке, лобирајући да Тадића и његову свиту прими што више америчких конгресмена и сенатора током изборне кампање у Србији, па би тако порески обвезници у Србији заправо директно финансирали маркетиншке пројекте Демократске странке. Ово питање се намеће поготово ако се сагледају и ранији резултати ангажмана сличних лоби група, након којих је Ср-

бија засипана новим уценама и претњама не би ли испунила захтеве Вашингтона, који сигурно нису били усмерени на заштиту српских националних интереса.

Да би добили одговор на та питања, потребно је анализирати детаље поменутог уговора. Он је потписан у Београду 1. октобра 2011. године и потписао га је лично Ентони Тони Подеста, власник лоби фирме „Podesta Group“. Та фирма је 2008. године пријавила 16 милијарди долара прихода од

Влада Србије без коментара

Сви покушаји новинара да сазнају какав је досадашњи учинак „Podesta Group“ у лобирању за интересе Србије остали су на нивоу узалудних позива људима задуженим за контакте са медијима, јер се координатор Владе Србије за сарадњу с медијима Слободан Хомен није јављао на телефон, а шеф владе Канцеларије за сарадњу с медијима Миливоје Михајловић је обавестио медије да није успео доћи до надлежних за ово питање.

лобирања, и сматра се једном од најугицајнијих лоби фирми у Вашингтону. Занимљиво је то што „Podesta Group“ свој уговор са Србијом од 1. октобра 2011. године није директно пријавила Министарству правде Сједињених Држава, што би обавезало то министарство да исти и објави. На основу америчког федералног Закона о регистрацији страних агената (FARA) из 1938. године и федералног Закона о објављивању лобирања из 1995. године, сви лобисти у САД који раде за „стране послодавце“ морају се регистровати код надлежног органа, а подаци о томе морају бити обелодањени јавности. Уместо директног пријављивања Министарству правде САД, „Podesta Group“ је уговор са Србијом завела као анекс њиховог захтева Министарству правде САД од 23. септембра 2011. године, у коме тражи од Министарства да буде ослобођена пријављивања својих уговора по наведеним законима.

Да ситуација буде још интересантнија, „Podesta Group“ је за 25.000 долара месечно, односно 300.000 долара годишње, пренела цео уговор са Србијом на фирму „Roberti+White“ из Вашингтона, у власништву Винсента Робертија и Ричарда Вајта, директно повезаних са америчким сенатором из Демократске странке Чарлсом Шумером, и члановима америчког Конгреса из те странке Стивом Израелом, Линдом Санчез и Ненси Пелоси. Тако је у америчком Министарству правде, као лобиста за Србију са датумом подношења захтева од 21. септембра 2011. године и датумом регистрације 23. септембром 2011. године, уместо лоби компаније „Podesta Group“, која је директно потписала уговор са Владом Србије, наведена фирма „Roberti+White“. Она је за то, од укупно 1.200.000 долара годишње намењених лобирању за Србију у Сједињеним Државама, добила 300.000 америчких долара, али и право склапања уговора са другим фирмама око тог лоби ангажмана за Србију укупне вредности 1.200.000

Амбасадор Србије у Вашингтону

Владимир Петровић се направио блесав

У уговору из 2009. године са консултантском кућом „Advanced Practical Solutions LLC“, пише да је главни човек за везу са лобистом Миланом Петровићем из Чикага амбасадор Србије у Вашингтону Владимир Петровић и да лобиста њему мора да доставља извештаје о свом раду. Међутим, када је новинар листа „Блиц“ упитао амбасадора Петровића да ли је упознат са детаљима Уговора о лобирању из 2011. године са „Podesta Group“, у којем учествују компанија „Roberti+White“ и „Strategic Partnership Alliance“ тог истог лобисте Милана Петровића, а на којем се налази и адреса његове амбасаде, амбасадор Петровић је одговорио да о томе ништа не зна, али „да свака озбиљна држава има своју лоби групу у Вашингтону, а неке имају и неколико“. Ваљда је под тих неколико подразумевао обе фирме лобисте Милана Петровића. Амбасадор Петровић је у том разговору додао и да је „ангажовање лобиста од највећег значаја за развој односа са Сједињеним Државама“.

Лобиста Петровић умешан у бројне афере

Београдска „Борба“ је 13. августа 2009. године објавила да је власник консултантских фирми „Advanced Practical Solutions LLC“ и „Strategic Partnership Alliance“ из Чикага Милан Петровић умешан у бројне афере. Петровић и његова супруга Ен су још 5. априла 2001. године поднели захтев за заштиту од банкротства, а 23. маја исте године Петровић је добровољно предао своју адвокатску дозволу за бављење правом у држави Индијана, јер је био под истрагом дисциплинске комисије Врховног суда Индијане. Влада Србије је уговор са Петровићевом фирмом потписала готово шест месеци после хапшења бившег гувернера Илиноиса Рода Благојевића, 9. децембра 2008. године, који је осуђен 27. јуна 2011. године и чека га до 300 година робије. Амерички медији су Петровића означили као главног координатора прикупљања новца за Благојевићеву кампању. Петровић је, према налазима специјалног агента ФБИ Вилијама Виленборга, од 2000. до 2004. године сакупио за Благојевића чак 1.963.485 долара. Петровић се и сам на свом сајту хвалио да је био „крџијалан у планирању стратегије, која је помогла Благојевићу да 2002. године постане први гувернер Илиноиса из редова демократа, након читавих 26 година владавине републиканаца“.

америчких долара српских пореских обвезника.

Најинтересантнији детаљ у целој причи је Уговор о лобирању за Србију вредан 35.000 долара месечно и 420.000 америчких долара годишње, којег је 14. октобра 2011. године фирма „Roberti+White“ потписала са лоби фирмом из Чикага под називом „Strategic Partnership Alliance“, у власништву бившег адвоката из Чикага Милана Петровића. Већ следећег, 15. октобра 2011. године уговор је заведен у америчком Министарству правде, а интересантно је и то да режимски медији у Србији о овом конкретном уговору између лоби компанија „Roberti+White“ и „Strategic Partnership Alliance“ лобисте Милана Петровића нису написали нити једну једину реч. То је зато што је

лобиста Милан Петровић у америчкој јавности познат по томе што је био блиски сарадник бившег гувернера Америчке савезне државе Илиноис и члана Демократске странке Рода Благојевића, осуђеног 27. јуна 2011. године за 17 кривичних дела, укључујући и покушај продаје места сенатора из Савезне државе Илиноис, које је припало актуелном председнику САД Баракку Обами. Коначна пресуда Благојевићу је заказана за 6. децембар 2011. године, а процењује се да би Благојевић могао добити и до 300 година затвора.

Режимски медији су прећутали лобисту Милана Петровића и због тога што је познат српској јавности по томе што је његова друга фирма „Advanced Practical Solutions LLC“, још у априлу

2009. године, са Владом Србије већ потписала један уговор о лобирању, о чему је „Велика Србија“ писала у јуну 2010. године, којим се Влада Србије обавезала да ће фирми Милана Петровића „Advanced Practical Solutions LLC“ плаћати 85.000 америчких долара месечно, или 1.020.000 долара годишње. Подсећамо, да би сакрила од јавности детаље тог Уговора, Влада Мирка Цветковића је под ознаком „строго поверљиво“ 30. априла 2009. године додала закључак број 00-197/2009-001, којим се одобрава потписивање тог уговора, али нико у влади није знао за већ поменуто америчке федералне законе о регистрацији страних агената и објављивању лобирања, због чега се „тајни уговор“ нашао на интернет сајту америчког Министарства правде, па је за њега сазнала јавност у Србији. За спровођење тог уговора с консултантском кућом Милана Петровића био је задужен министар спољних послова Вук Јеремић, а први контакт са Миланом Петровићем успостављен је још у августу 2008. године на конвенцији америчке Демократске странке у Денверу, којој је испред Демократске странке из Србије присуствовао члан председништва Срђан Шапер.

У уговору са консултантском кућом Милана Петровића „Advanced Practical Solutions LLC“ из 2009. године, којег је у име Владе Србије потписала генерални секретар Тамара Стојчевић, а о коме се никада није дискутовало на седници владе, стоји да он ступа на снагу датумом потписивања и траје годину дана, као и да се по истеку године дана уговор аутоматски обнавља уколико се обе стране писмено не сагласе да га укину. Пошто до укидања уговора није дошло, фирма Милана Петровића „Advanced Practical Solutions LLC“ и даље ради на „словима саветовања о односима Србије и САД, на помоћи медијске промоције и поправљања слике о Србији у Америци“, а сада је уговором, којег је његова друга фирма „Strategic Partnership Alliance“ потписала са компанијом „Roberti+White“, уз већ постојећих 1.020.000 америчких долара годишње, лобиста Петровић из буџета Републике Србије годишње добио додатних 420.000 америчких долара.

Интересантно је да је „Podesta Group“ правним смицалицама у САД спречила да се Уговор са Владом Србије нађе на сајту Министарства правде САД.

Николић и Вучић повезани са организованим криминалом

Политичка ФУКАРА

Политика Томислава Николића и Александра Вучића која је заснована на мафијашким везама директно је усмерена против интереса Србије. То потврђује и њихов сусрет са једним од највећих криминалаца на Балкану, Милом Ђукановићем.

Очигледно је да су Николић и Вучић људи без икаквог морала, части и образа, који су спремни за паре и власт да сарађују са најгорим криминалцима.

Николић и Вучић су отишли у Црну Гору да и Ђукановићу потврде оно што одавно објашњавају Бриселу и Вашингтону, да су се одрекли Косова и Метохије и да су спремнији од режима Бориса Тадића да издају све националне интересе. Тиме код свих српских непријатеља обезбеђују подршку за долазак на власт.

Срамна изјава Томислава Николића коју су пренели медији гласи: „Црна Гора је признала Косово. Многим политичарима у Србији је то проблем за сарадњу. Нама није“. Томислав Николић је после 60 година негирања признао црногорску нацију.

Николић и Вучић су са Ђукановићем направили још један договор, а то је – шта Ђукановић и његов бизнис добијају доласком на власт ове двојице, а који део колача добијају Николић и Вучић од Ђукановићевих и Суботићевих криминалних послова.

Томислав Николић и Александар Вучић састају се са Милом Ђукановићем и са главним шверцером цигарета, Станком Суботићем Цанетом, још

од октобра 2007. године. Омиљено место сусрета био им је париски хотел „Риц“, и о томе је често говорио Ратко Кнежевић.

Циљ ове повезаности Николића и Вучића са организованим криминалом јесте тенденција криминогених кругова да овладају политичким простором како би заштитили своје мафијашке послове.

Ратко Кнежевић је тада сведочио да је „циљ да Николић и Вучић преузму власт у Србији, а све за рачун Суботића и Ђукановића и заштите њиховог бизнис-модела“.

Кнежевић је у марту прошле године изјавио: „Већ неколико година Мило и Цане припремају државни удар у Србији. Оног тренутка када је Србија стала на пут Суботићу и Шариху, доточи свежег капитала ка Ђукановићу су престали и то је оно што га највише брине.“

Овај сусрет потврђује све оно што Српска радикална странка одавно говори – а то је да постоји повезаност Николића и Вучића са организованим криминалом и да имају снажну финансијску подршку људи из криминогеног миљеа.

Част му што се састао са прогонитељем Срба

Томислав Николић наставља да своје савезнике бира међу највећим непријатељима Србије. После ЕУ и НАТО пакта који отимају Косово Србији, после муфтије Зукорлића који жели да Рашку област припоји Босни и Херцеговини, Николићев нови званични савезник је Мило Ђукановић.

Не треба заборавити да режим Мила Ђукановића годинама прогони Србе, као и вернике и свештенство Српске православне цркве у Црној Гори. Режим Мила Ђукановића активно је водио кампању да се што мање држављана Црне Горе изјасне као Срби на попису, Мило је укинуо назив „српски језик“ из просветног система, а његова полиција је пружала асистенцију тзв. свештеницима секте „Црногорска православна црква“ приликом покушаја запоседања храмова СПЦ на територији Црне Горе. Ђукановићев режим сада покушава да протера део свештенства СПЦ, које нема држављанство Црне Горе, из Црне Горе. А не треба заборавити да је одвајање Црне Горе од Србије управо Ђукановићева заслуга.

Вероватно је сав овај прогон Срба у Црној Гори мотивисао Томислава Николића да по доласку у Подгорицу изјави: „Част је доћи код Мила Ђукановића“.

Одбори Српске напредне странке у целој Србији настављају да се учлањују у Српску радикалну странку

Победа је могућа само уз Шешеља

• Многи месни одбори СНС престали да постоје а општински озбиљно уздрмани одливом чланства

Катастрофално стање у Српској напредној странци, политика Европска унија по сваку цену, сарадња са режимом, константни унутарстраначки сукоби Томислава Николића и Александра Вучића, стављањем личних изнад интереса државе и грађана, резултирали су масовним напуштањем чланства ове странке. Некадашњи чланови Српске радикалне странке, али и други, увиђајући размере издаје народа и државе од стране руководства СНС масовно се враћају у редове радикала. Многи месни одбори СНС престали су да постоје а општински одбори озбиљно су уздрмани одливом чланства. Последњи масовни повратак у Српску радикалну странку одиграо се у Новом Бечеју.

се променим, да спроводим политику Демократске странке и будем фанатични еуропејац. Морала сам да се вратим у Српску радикалну странку, где сам била одборник у два мандата – објаснила је она.

Очекује се још повратника

Поред Грозде Оташевић, у Новом Бечеју се у Српску радикалну странку учланило још 42 досадашња члана СНС-а.

– Има много младих који се не слажу са политиком СНС, јер су свесни да то није политика која ће уродити плодом, благостањем и запошљавањем. Момци и девојке су схватили да је Српска радикална странка права политичка опција, јер говори само истину, без лажних обећања.

Млади су без посла, без перспективе и знају да су њихова браћа, српски радикали ту за њих, да се заједно боримо за корените промене. Млади су разочарани и режимом Бориса Тадића, повинованом НАТО пакту. Не слажу се са извињењем упућеним Хрватима и стиде се хапшења Младића. Омладину више не може нико да лаже. Млади виде излаз у политичком деловању са својом браћом, српским радикалима, до саме победе, до промене режима и повратка др Војислава Шешеља – каже Оташевићева и истиче да очекује у наредном периоду још масовних повратака напредњака у редове Српске радикалне странке у средњембанатском округу али и у другим деловима Србије.

Пре Новог Бечеја, до масовног повратка чланова СНС у Српску радикалну странку долазило је широм Србије, па чак и у Николићевом родном Крагујевцу.

Српска радикална странка позива све своје бивше чланове, који су схватили колики је ниво издаје интереса Србије од стране Николића и Вучића, да контактирају своје некадашње општинске одборе и поново се придруже Српској радикалној странци у борби за бољу Србију.

Р. В. С.

Младима Шешељ идол

Грозда Оташевић је истакла да много младих у Новом Бечеју види узор у Војиславу Шешељу и његовој антиглобалистичкој борби.

– Младима је др Војислав Шешељ идол. Најчешће питају када ће се вратити. Национална свест им је пробужена, препознају га као највећег светског антиглобалисту, који једини брани Србију. Осећају се спутаним, не могу у медијима да говоре слободно о лошем животу, јер властодршци пропагирају ирационални живот у коме је све лепо, а Николић и Вучић мисле само о својим интересима, док су у Новом Бечеју, као уосталом готово у целој Србији, људи гладни – каже она.

СНС искористио

па одбацио бивше радикале

Једна од повратника, Грозда Оташевић, каже за „Велику Србију“ да се она вратила у Српску радикалну странку јер је то „једина патриотска странка која брине о грађанима и држави“.

– Српска радикална странка је једи-на права, најјача опозициона партија, која може да се супротстави разарачкој прозападној политици. После три године чланства у СНС, вратила сам се Српској радикалној странци. Свака птица лети своје јату. Била сам изабрана за првог председника Месног одбора Нови Бечеј и један од оснивача СНС у Новом Бечеју. Ја и остали радикали познати по свом марљивом раду,

били смо искоришћени за рад на терену, за институционалисање СНС. Када се тај циљ остварио, најсуровије смо одбачени. На наша места долазили су људи из других странака, јер сви су били подобнији од српских радикала. Посебно су изражена неслагања са председником СНС ОО Нови Бечеј Сашом Максимовићем, који упорно спроводи политику владајуће странке и иде им „на руку“ по сваку цену – каже Грозда Оташевић.

Она је на конференцији за штампу истакла да је међу члановима СНС велико незадовољство понашањем врха „напредне“ странке.

– С политиком коју спроводе Томислав Николић и Александар Вучић не-слагања су, из дана у дан, све већа. Ја сам патриота и не могу преко ноћи да

Републичко јавно тужилаштво покренуло поступак против посланика Српске радикалне странке

Прогон због подршке породици Ратка Младића

- *Случајно или не, кривични поступак против посланика СРС-а Милана Аврамовића покренут је непосредно после посете главног тужиоца тзв. Хашког суда Серџа Брамерца Србији, у којој је захтевао да јатаци генерала Младића и сви други који су пружали подршку његовој породици буду процесуирани*

Републичко јавно тужилаштво покренуло је поступак против посланика Српске радикалне странке Милана Аврамовића због наводног ометања службеног лица у вршењу посла (ометања судске страже) у Палати правде 12. децембра 2010. године, пред почетак суђења супрузи генерала Ратка Младића, Босиљки. Иако сви сведоци догађаја, па и видео снимци медија показују да је управо Аврамовић био нападнут, тужилаштво не одустаје од поступка.

Стража напала посланика

Наиме, спорног дана, 12. децембра испред Палате правде одржан је протест подршке породици Младић, ком су присуствовали посланици и активисти Српске радикалне странке носећи транспаренте „Генерале, издржи“ и „Стоп прогону породице Младић“. Пред почетак политичког поступка против Босиљке Младић због наводног поседовања оружја, окупљени су ушли у суд како би пружили подршку на суђењу и обезбедили присуство јавности. Међутим, судска стража је покушала да спречи посланике и активисте Српске радикалне странке да унесу транспаренте. Милан Аврамовић је био међу првима на улазу.

– Зауоставила ме је судска стража и тражила да им предам један од мањих транспарената, што сам ја после краће расправе о основу по ком га одузимају и урадио. Док су стражари расправља-

ли са мном, остали активисти су без проблема унели транспаренте. Када сам се попео на спрат где је требало да се одржи суђење, као једном од највиших у ходнику, дали су ми да држим један од транспарената – каже Аврамовић.

Он каже да је тада на њега са леђа насрнуо један од стражара у цивилу и отргнуо му транспарент из руку.

– Човек у цивилу ми је пришао са леђа, скочио преко мог рамена и про-

бао да ми отме транспарент. Натезали смо се око транспарента и тек тад је рекао да је судски стражар и показао некакву легитимацију. Тражио је да ме легитимише али ми нисам предао личну карту док не покаже писани доказ о томе да је овлашћен од МУП-а да легитимише људе. Све се одвијало пред сведоцима и пред камерама. Нападнут сам са леђа и ударен у раме – објашњава Аврамовић и додаје да се неће позвати на посланички имунитет и да је два чека суђење.

Политички поступак

Доказ да иза поступка против Милана Аврамовића стоје режим и Демократска странка је и то што је његовом саслушању код тужиоца, наводно случајно, присуствовао посланик Демократске странке и председник Административног одбора Скупштине Србије Ненад Константиновић.

Један посланик ометао двојицу стражара

Аврамовић каже за Велику Србију да му у оптужници стоји да је напао и ометао двојицу стражара, Уроша Лакића и Игора Стојановића, иако за другог стражара не зна ни ко је.

– Урош је тај који ме је напао са леђа и том приликом се наводно ударио у моје раме а ко је Игор Стојановић не знам нити сам добио објашњење на суду. Једва чекам да се суочим на суду са њима – каже Аврамовић.

– Изненадило ме је што сам код тужиоца затекао демократу Ненада Константиновића који се ту наводно налазио неким другом послом. Заменик тужиоца Борис Павловић ми је понудио нагодбу да, иако нисам крив, уплатим 100.000 динара у хуманитарне сврхе. Константиновић ме је онда „пријатељски“ саветовао да ми је боље то да платим неко да имам кривично дело у досијеу – каже Аврамовић, додајући да није желео никакву нагодбу, имајући у виду да је недужан.

Адвокат спрема контратужбу

Адвокат Милана Аврамовића Душан Д. Братић каже да је поступак против Аврамовића напад на достигнути ниво слобода и права човека и грађанина у Републици Србији и на темеље демократије и владавине права у цивилизованом друштву.

– Наиме, одредбом члана 46 Устава РС прописано је: „Јемчи се слобода мишљења и изражавања, као и слобода

да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје.

Слобода изражавања може се законом ограничити, ако је то неопходно ради заштите права и угледа других, чувања ауторитета и непристрасности суда и заштите јавног здравља, морала демократског друштва и националне безбедности“. Законом о уређењу судова који уређује режим понашања грађана у судским зградама (овде је реч о ходнику суда, не о судници) није предвиђено одступање од напред цитираног уставног права грађана, а судским пословником је судска стража овлашћена да интервенише у згради суда ако присутни грађани нарушава-

ју јавни ред и мир – објашњава адвокат Братић.

Он каже да је Милан Аврамовић, „на други начин“ изражавао своје мишљење и ширио идеје.

– Аврамовић је то управо радио на онај начин који обезбеђује мир и ред у судској згради, а они који су, без законског основа, на њега и друге народне представнике послали судску стражу, нападајући тако на Уставом и међународним конвенцијама гарантована људска права, извршили су кривично дело злоупотребе службеног положаја, па ће им се кривична пријава вратити као бумеранг.

Зато ћемо у судском поступку под будним оком јавности зауставити ту распојасалу хистерију извршне власти против слободе мисли и изражавања и оптужбу потпуно обесмислити и посрамити – каже Аврамовићев бранилац.

Спреман за суд

Милан Аврамовић, као и сваки поносни српски радикал, одбио је да се позове на посланички имунитет иако је на то имао право. Он каже да са задовољством очекује суђење на коме ће показати да је он жртва а не нападач. И као што је Аврамовић сада прогоњен јер је подржавао Босиљку Младић, сигурни смо да ће велики број људи на исти начин подржати њега када дође време за суђење. Поступак против Милана Аврамовића неће спречити Српску радикалну странку да и убудуће пружа подршку свима које овај режим противзаконито прогони по налогу из САД и ЕУ.

Р. В. С.

Брамерц кумовао тужби?
Случајно или не, кривични поступак против Аврамовића покренут је непосредно после посете главног тужиоца тзв. Хашког суда Сержа Брамерца Србији, у којој је захтевао да јатаци генерала Младића и сви други који су пружали подршку његовој породици буду процесуирани.

Повлашћени и подређени

Порез само за сиротињу

- Док мале занатске радње морају сваког месеца да плате и последњи динар на време, иначе их чекају казне изражене у стотинама хиљада динара, дотле богаташи лагодно од државе могу да траже, и томе често и прибегавају, одлагање плаћања пореза. Колико има смисла да се фирми која нема паре ни порез да плати одобри одлагање, уместо да оде у стечај или буде продата неком способнијем од актуелног власника, не треба ни говорити – јасно је да овакав систем само служи даљем богаћењу повлашћених

Предузећа у Србији држави дугују чак пет милијарди евра, али власт нема никакву намеру да народу каже ко дугује и колико. Од громогласно најављиваних измена Закона о пореском поступку и пореској администрацији очигледно нема ништа, па су се, пре него што је ико и могао да претпостави, обистиниле сумње независних стручњака да се ради само о предизборном маркетингу и покушају власти да, играјући на карту

ље, у којем је нацрт измена закона којима би то требало да буде омогућено, требало да буде усвојен на седници Владе Србије и упућен у скупштинску процедуру на усвајање. Наравно, то се показало као шарена лажа, јер нацрт још није ни близу владе, а камоли парламента, па се показало као тачно да је владајућа коалиција само рачунала на позитиван одјек због најаве закона и надала се да ће сви просто заборавити да питају шта се са целим пројектом на

нима жали на несаницу због своје „беспарице“.

Тодоровић је упитао шта ће влада учинити како би мала и средња предузећа, која, како је рекао, у укупном броју предузећа учествују са 99,8 одсто, превазишла економску кризу. Он је нагласио да је држава дозволила да банке плачкају мала и средња предузећа и додао да је ситуација за привреднике неиздржива.

И управо у томе и јесте проблем. Чињеница да овај режим мора да настави да штити своје тајкуне, који су се обогатили на рачун државе и својих радника којима не уплаћују порезе и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, значи да ћемо имена најзаслужнијих за садашњу ситуацију у економији Србије сазнати тек после избора када се промени власт.

А дуг тајкуна је огроман. Привреда и грађани држави тренутно дугују између 600 и 700 милијарди динара, што је скоро цео годишњи буџет државе! Како су медији објављивали, на списку оних који живе на рачун свих осталих налазе се неки од најпознатијих бизнисмена, али и политичари, као и јавна и комунална предузећа којима гздују опет намештеници странака на власти. Само дугови за пензионо и инвалидско осигурање износе 230 милијарди динара. Отприлике још толико се дугује за здравствено осигурање и осигурање од незапослености, а има и великих дужника који не плаћају чак ни порез на додатну вредност нити порез на добит. Наравно, за ПДВ се дугује далеко мањи износ, пошто се ради о пореском облику који није тако лако сакрити, због чега се омиљени пулени режима ретко одлучују да новац „уштеде“ преко овог пореза, већ ПДВ, најжалост, углавном дугују мале фирме, које због све теже економске ситуације не могу да стигну да плате порез на време, с обзиром да им често упра-

демагогије, привуче себи гласаче, озлојеђене чињеницом да они који имају најмање морају да плате и последњи динар за порез и то на време, док тајкуни годинама дугују милијарде државној каси, али њихово име нико не сме ни да изусти.

Када је у октобру из Пореске управе најављено да ће се закон променити тако да та институција убудуће сваког месеца објављује списак највећих пореских дужника, што би требало да помогне да се преко притиска јавности они натерају да своје дугове и врате, наивни су се понадали да је то истина. Нарочито када је дат и рок од две неде-

крају и догодило.

Док су многи медији заиста и пали у ту замку режима, радикали нису. Шеф посланичке групе Српске радикалне странке Драган Тодоровић затражио је од државе да достави списак свих привредника који Србији дугују новац, као и податке о томе по ком основу тај новац дугују. Тодоровић је навео да у Србији постоје „недодирљиви“, међу којима је навео тројицу – Мирослава Мишковића, власника Делта холдинга, Милана Бека, познатог по својим махинацијама са Луком Београд и Зорана Дракулића из Ист поинта, познатог као тајкуна који се грађа-

во држава дугује новац за обављене услуге.

Цех плаћају радници

С друге стране, ни дуг за порез на добит код највећих тајкуна није толико висок, понајвише зато што у законима Србије намерно има довољно остављених рупа да фирме могу своју добит да извлаче у пореске рајеве попут Кипра или Сејшела или да књиговодственим манипулацијама приказују губитак, док за све то време држава једним оком жмури, а другим гледа на страну.

Није ни чудо што највећи цех плаћају радници, које богати послодавци пријављују на минималац, а онда не плаћају доприносе чак ни на тај износ.

Колико је власт одлучна да заштити своје добротворе, говори и то да је чак и у оригиналној иницијативи Пореске управе био уграђен механизам, који би, у случају који није у изгледу да влада буде приморана да измене и усвоји, омогућио да се омиљени тајкуни ипак сакрију од беса јавности. Наиме, како је предложено, Пореска управа би убудуће требало да објављује списак највећих дужника, али не и оних који су поднели захтев за одлагање пореског дуга уз адекватну гаранцију.

Наравно, владиним тајкунима није никакав проблем да добаве било какву гаранцију, тако да им овај инструмент увек згодно може послужити за скривање од јавности. Штавише, није извесно чак ни да би се тражило да Пореска управа претходно одобри одлагање пореског дуга, већ је могуће да би заиста сам захтев био довољан за то. Иначе је и сам механизам захтева за одобравање одлагања пореског дуга и

више него споран. Док мале занатске радње морају сваког месеца да плате и последњи динар на време, иначе их чекају казне изражене у стотинама хиљада динара, догле богаташи лагодно од државе могу да траже, и томе често и прибегавају, одлагање плаћања пореза. Колико има смисла да се фирми, која нема паре ни порез да плати, одобри одлагање, уместо да оде у стечај или буде продата неком способнијем од актуелног власника, не треба ни говорити – јасно је да овакав систем само служи даљем богаћењу повлашћених. То што на тај начин пензионери остају без својих примања, односно што ПИО фонд има све мање новца и средства за пензије морају да се исплаћују све више из буџета, односно из џепа свих грађана, владу једноставно не занима.

Према јавно доступним информацијама, од укупног дуга, држава би, само ако би хтела, лако могла да наплати бар 250 милијарди динара. Међутим, очито да неће. Зато не треба да чуди што је члан Савета за борбу против

корупције Стјепан Гредељ одмах по најави да би измене закона могле да буду усвојене, изјавио да мисли да је „та прича само облик додворавања бирочима и да је реч о плиткој социјалној демагогији“.

„Тешко је поверовати у причу да ће се влада замерити озбиљним привредницима. Па недавно су привредници основали покрет са којим хоће у владу, што додатно говори о њиховим везама“, изјавио је Гредељ.

Према до сада објављеним подацима, сто највећих дужника дугује од 300 до чак 500 милијарди динара држави, а само дуговања за ПИО фонд износе око 230 милијарди. За здравствено осигурање се дугује 87 милијарди динара, а за доприносе за незапослена лица 11 милијарди.

Занимљиво је да, упркос свим уверавањима власти да се избегавању плаћања пореза не може стати на пут, у свим околним државама, владе некако ипак успевају да се изборе са тим проблемом далеко боље од нас. Тако, рецимо, чак и у Хрватској послодавац мора да достави доказ банци да је уплатио доприносе, како би могао да изврши било какву исплату са рачуна, укључујући и плате радницима. У Македонији су такође бољи од Србије, па се тамо плата и доприноси плаћају најкасније до 15. у месецу, а ако предузеће касни с уплатом, пореска управа му у року од седам дана блокира рачун и повлачи и свој новац и новац потребан за плате радника и притом предузећу наплаћује камату од 0,3 одсто за сваки дан кашњења. На тај начин, тамо ниједан привредник себи не сме да допустити да не плаћа порез. У Србији, очигледно, властодршци још нису чули за овакве примере.

Р. В. С.

Колика је пореска стопа за откуп „грехова“ власника Делте?

МАКСИмално лицемерно

- *Процене стручњака су да би Мирослав Мишковић требало да плати између 80 и 100 милиона евра пореза на добит, док директор Пореске управе каже да ће се у буџет слити 25 милиона евра, под условом да Мишковић одлучи да порез плати у Србији. Због предстојећих избора, све чињенице указују да је Тадићев режим направио неку врсту договора са Мишковићем да ипак уплати порез, али по принципу „онолико колико му није много“*

Пише: Иван Нинић

У јавности се последњих дана и месеци стекао утисак да се водећи тајкун Србије Мирослав Мишковић спрда са институцијама државе у којој тачно 20 година „скида кајмак“ и то преко грбаче осиромашеног народа. Не постоји одговор да ли ће уопште и колико новца у буџет Србије Мишковић уплатити по основу пореза на име продаје своје компаније Делта максимално белгијској Делез групи. Медијска „полемика“ посебно се захуктала 27. октобра, када је лист „Данас“ објавио одговор из Пореске управе Министарства финансија, у коме се наводи да је Мишковић ослобођен плаћања пореза, по основу Уговора о избегавању двоструког опорезивања који је Република Србија закључила са Републиком Кипар 1986. године. Како би се умирила тензија у јавности, Пореска управа је истог дана издала саопштење у коме се објашњава да су новинари погрешно протумачили ранији одговор и да ће порез на добит од продаје Делта максимално бити плаћен у Србији.

Делта „акробације“

„У привредном друштву Делта максимално д.о.о. Београд у току ове године су извршене статусне промене одвајања уз оснивање, праћене променом оснивача, за које су благовремено поднете и одговарајуће пореске пријаве, по основу којих су подносиоци, сходно одредбама важећег Уговора о избегавању двоструког опорезивања, **ослобођени плаћања пореза**. Пореска управа очекује пријем пореских пријава најављеног промета наведеног привредног друштва, о чему ћете бити благовремено обавештени“, пише у допису Пореске управе, који су цитирали медији. Међутим, у свом накнадном саопштењу Пореска управа исти-

че следеће: „Трансакције које се спомињу у нашем одговору односе се на промене оснивача са страног на домаће правно лице и довеле су управо до тога да продавац Максимијана постане домаће правно лице које је порески обавезник Републике Србије и које је дужно да најкасније до 10. марта 2012. године **поднесе пореску пријаву и плати пореску обавезу** по истој“.

Суштина накнадног објашњења Пореске управе крије се у томе да је Мишковић 18. јула 2011. године регистровао нову фирму под називом Делта капитал. Када се на сајту АПР-а погледа регистар података, произлази да је Делта капитал регистрован на истој адреси као и Делта холдинг (ул. Миленковића Поповића, Нови Београд). Оснивач Делта капитала са новчаним капиталом од свега 500 евра је Astatine Holdings Limited са Кипра. Међутим, новчани капитал који је уписан као оснивачки улог у фирми Делта капитал износи 250.963.000 евра, за шта упућени кажу да представља власништво над 82,2 одсто удела у предузећу Делта максимално. Оваква Мишковићева математика и акробатика вероватно има везе са раније датом изјавом директорке корпоративних послова у

Делта холдинг Јелене Крстовић. „Наша компанија је ангажовала пореске саветнике из реномиране светске консултантске куће, који већ дуже време раде на изради плана реструктурирања фирме, што ће нам омогућити плаћање пореза у Србији, према важећим законским прописима у нашој земљи“, рекла је Јелена Крстовић.

Од државних званичника, овим поводом огласио се други човек Министарства финансија, државни секретар Душан Никезић, који је на конференцији за новинаре рекао да није тачна информација да Делта неће платити порез. „Сви припадајући порези, везани за ову трансакцију, биће плаћени у законом дефинисаним роковима и та процедура је у току“, рекао је Никезић.

Плати па клати

Дакле, на делу је једна специфична ситуација у којој Мирослав Мишковић држави Србији буквално ништа не мора да плати на име пореза на добит. Ту обавезу има према Кипру, где је евидентирано седиште оснивача Делта максимално, али га у тој држави очекује пореска стопа од нула одсто. Другим речима, он по основу продаје Делта максимално не мора никоме ништа да плати,

јер су прописи Србије такви да иду на руку свим тајкунима који послују у оф-шор зонама. Међутим, да је државно руководство ступило у интензивне преговоре са Мишковићем, говори наслов „Мишковић пристаје на порез у Србији“, који је, 28. октобра 2011. године, освануо у листу „Политика“. Суштина текста је у томе да је модалитет за плаћање пореза пронађен захваљујући новоформираној фирми Делта капитал. С друге стране, то указује да је режим направио „дил“ са Мишковићем, по коме ће он ипак платити нешто што уопште не мора да плати. Зашто и како?

Наиме, још у новембру 2010. године председник Борис Тадић је изашао у јавност са критикама да није у реду да „непристојно богати људи зарађују огроман новац у Србији, а порезе плаћају у оф-шор државама, пре свега на Кипру“. Била је то још једна у низу Тадићевих популистичких и маркетиншких изјава која је као крајњи циљ требало да изазове симпатије код осиромашеног и огорченог народа, али и панику код представника „крупног“ капитала. Речи Бориса Тадића генерално су произвеле подсмех, како код народа, тако и код тајкуна који, осим што слободно послују у пореским рајевима, финансирају Демократску странку.

Између осталог, у том моменту, актуелна је била и прича о продаји Делта максима, па је јасно да је порука била усмерена пре свега ка Мирославу Мишковићу – човеку који симболизује монопол, криминал, корупцију...

Индикативно је и то да Србија због Мишковића трпи неку врсту притисака са Запада, коме је „трн у оку“ његова империја. Шта о њему мисле званичници САД, најбоље говори једна од депеша Викиликса у којој стоји да је компанија Делта холдинг настала на „корупцији и на плећима грађана Србије, који је пагио за време санкција и хиперинфлације, док је он зарађивао на њиховој несрећи“. Како Викиликс наводи, за Мишковића „постоје солидни докази“ да је учествовао у „нечувеној политичкој корупцији“. Средином јуна ове године представници режима потврдили су да је Европска унија, званичним писмом, од надлежних у Србији затражила да се испитају приватизације више од 20 предузећа, како би се утврдило „да ли су оне биле у складу са законом и европским критеријумима“.

„Попуст“ на порез

Дакле, нема дилеме да је евентуално плаћање пореза на добит по основу продаје Делта максима ствар која се изродила као резултат договора између режима Бориса Тадића и Мирослава Мишковића. Не треба заборавити речи некадашњег амбасадора Камерона Мантера, изнете у једној од депеша која је из Амбасаде САД у Београду, 10. фебруара 2009. године, послата у Вашингтон. У депеши Мантер наводи да се срео са премијером Цветковићем, који је том приликом рекао да је криза добар тренутак за Србију да направи неке велике кораке, а пре свега „да натера велике бизнисмене да играју по истим правилима као и остали“. Такође, Мантер пише да је Цветковић рекао да жели да тајкуни буду „боље јавно прихваћени у народу, јер представљају велики део домаће привреде“. Управо у том контексту Тадићев режим ће користити Мишковићев порез као тему за „омекшавање“ бирачког тела и предизборно „загревање“, али и за финансирање изборне кампање.

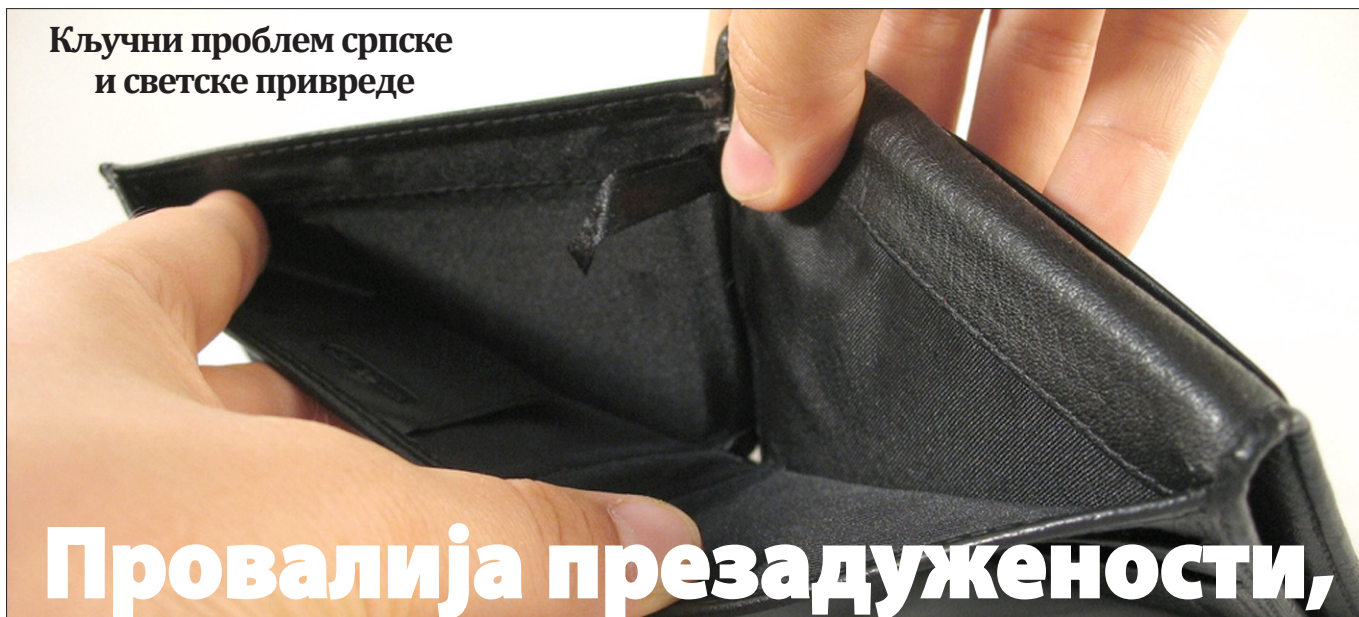
Законски рок у коме би Мишковић требало да плати суму којом ће да окаже своје „грехе“ и купи слободу „на одређено време“ истиче 10. марта 2012. године. То практично значи да ће новац од пореза бити искоришћен за промоцију активности Владе Србије, односно странака које је чине. Једино се још увек не може поуздано оценити коју суму новца ће Мирослав Мишковић ставити на располагање Тадићевом режиму, али пошто је у питању принцип „добровољности“, онда вероватно важи правило „дај колико ти није пуно“. Неки независни стручњаци изнели су оцене да би Србија, по основу пореза на добит, од Мишковића мо-

гла да рачуна на суму између 80 и 100 милиона евра. У великој мери ова пројекција била би реална, јер је белгијски Делез купио Делта максима за 932,5 милиона евра, а пореска стопа износи 10 одсто. Међутим, без икаквог образложења, пројекције директора Пореске управе Драгутина Радосављевића су четири пута мање. „Уколико Мирослав Мишковић одлучи да порез од продаје Максима плати у Србији, у буџет ће се од ове трансакције до краја године слити 25 милиона евра“, изјавио је Радосављевић.

Подсећања ради, још 2005. године Мирослав Мишковић је успео да изигра државне институције и да у буџет не уплати ни један једини динар на име пореза приликом продаје своје Делта банке италијанској Интези. Мишковић је тада продао 75 одсто акција Делта банке за 277,5 милиона евра, а убрзо потом укупна вредност продаје 100 одсто капитала достигла је цену од 370 милиона евра. Оснивач Делта банке била је Мишковићева оф-шор компанија Nameslade са Кипра, па је тако трансакција извршена преко Кипра. Формално гледано, Мишковић није био у обавези да порез на добит плати у Србији и зато је сав новац од трансакције завршио у његовом џепу. С друге стране, Делта банка је своју снагу и вредност акција изградила захваљујући „државним јаслама“, тако што је располагала и „обртала“ депозите државних предузећа и установа. Такође, Делта банка је својевремено на бесплатно коришћење добила и пословни простор бившег Завода за обрачун и плаћање. Главна „карика“ и подршка у развоју Делта банке био је некадашњи гувернер, а касније и министар финансија Млађан Динкић.

Кључни проблем српске
и светске привреде

Провалија презадужености, српска верзија

- *Заоштрила се јавна расправа о томе чије интересе штити Влада Србије: грађана, страних банака, привреде или режима?*
- *Шта радикали питају, а шта Мирко Цветковић крије?*
- *Како ова драма изгледа у другим земљама?*
- *Економски слом прети у 2012, потребне темељне припреме за ублажавање удара*

Пише: Часлав Кузмановић

Најновија јавна полемика показала је да су посланици СРС у праву када су од премијера Мирка Цветковића захтевали да се поновно и јасно изјасни о политици Владе Србије према следећим питањима:

- Зашто влада није усвојила предлог закона о кризном транзиционом опорезивању банака?
- Због чега влада штити западне банке и због чега се одриче прихода у висини од неколико милиона евра?
- Зашто влада, када се усвајао Закон о заштити корисника финансијских услуга, није тражила да се овај закон ретроактивно примењује и зашто није тражила да се банкама одреде веће казне?
- Чије интересе ова влада штити, да ли штити интересе грађана, да ли штити интересе западних банака, да ли штити интересе привреде и на који начин?

Премијер је избегао одговор. Узрочи избегавања су од виталне важно-

сти и сада ћемо их подробно проучити, јер не само да финансијска политика данас значи *геополитику*, већ смо овим изгледа добили и *кључни аргумент* зашто не треба да уђемо у Европску унију.

Мада су поменуте теме током целе године биле у жижи политике СРС, светски финансијски догађаји током протеклих дана нагло мењају слику коју смо имали о планети. На светској сцени, сад већ из секунда у секунд, одвија се *најсуровији* облик империјализма, глобализација – кључни процес, од којег сада и буквално зависи опстанак државе и народа, и који се народу Србије мора прецизно разјаснити, у светлу нових збивања.

Идеолошки је овај процес и даље маскиран тврдњама да се ради о универзалном зближавању делова света у циљу смањења економских, технолошких и осталих разлика између неједнако развијених држава.

Суштински, империјалистичке силе, САД и део земаља ЕУ, држе у колонијалном ропству мање развијене земље путем политичке, економске, финансијске и научно-технолошке принуде. Тамо где то није могуће оствари-

ти на описан начин, примењују изазивање немира и грађанских ратова, војну силу (Либија) и војно поробљавање (Ирак, Авганистан).

Србија је специфична по томе што су на њу империјалисти применили све наведене методе.

Глобални притисак који изазива српску драму

Субверзивним деловањем на распаду Југославије, Србија је увучена у грађански рат, затим је била жртва зликовачке војне агресије 19 држава чланица НАТО-а. Војно је окупиран у духовном и материјалном смислу најважнији део државе – Косово и Метохија. Доведен је на власт марионетски режим који је амнестирао сва злодела империјалиста и предао им у немилост патриоте који су били, и засигурно би наставили бити, вође отпора свеколиком потчињавању и пљачкању српске нације од стране империјалистичког олоша.

Политичка потчињеност је највидљивија кроз бесловесно понављање грађанима да „Европска унија нема алтернативу“ и да је „улазак Србије у НАТО наша светла будућност“. Да би сти-

гла до свих, за две-три канте поклоњеног креча, таква порука стоји у већини школских дворишта по Србији. Циљ је да се код недорасле деце развије наклоност и неопрезност према душманима – „поистовећивање са непријатељем“, како је ту појаву дефинисала Ана Фројд.

Идеолошка потчињеност се огледа у проповедању неважности државних граница („теорија региона“) и неважности свих одлика једне нације – вере, традиције, обичаја, културе. Због тога су медији преплављени свакојаким смећем такозваних интернационалних мегазвезда, наказним емисијама воајерске оријентације („Велики брат“, „Тренутак истине“), безбројним страним серијама које пропaгирају нама туђи начин поимања и вредновања човека и његовог смисла живљења.

Економска потчињеност Западу се заснива на принуди усвајања лажних и за нејаке самоуништавајућих економских доктрина, од којих је најпознатија она о изградњи тзв. *слободне тржишне привреде (слободне да, али за кога)*.

По замисли необузданих пљачкаша, оваква привреда се, између осталог, најлакше и најбрже остварује „либерализацијом“, пре свега, *финансијског тржишта*. То практично значи дозволити страном капиталу да продре и овлада домаћим банкама, осигуравајућим кућама и да на домаћем простору остварује интересе држава и корпорација из којих долази. О опасностима и штетности преузимања „информационог капитала“ домаћих банака уопште се и не говори.

За мале и неразвијене земље *либерализација властите економије*, без сагледавања особености сопствене привреде, практично значи разграђивање свога дворишта, како би се у њему напасали и товили туђи бикови. Убеђују нас да су богат и сиромашан једнаки, а шут и рогат равноправни.

Следећа фаза пљачкашког похода је принуда потчињеног да донесе законе и прописе који су на штету огромне већине грађана, законе који ће да омогуће постепено преузимање целокупног богатства једне државе и народа: руда, енергије, хране, воде, земљишта, талентованих и високообразованих људи.

Пре тога је пожељно разноразним санкцијама уништити домаћу индустрију, трговину и банке а потом их увући у дужничко ропство да би сви постали беспоговорни послушници моћних и богатих.

Невидљива рука

Империјалисти нису благороднији ни према становништву држава из којих потичу. И њима већ деценијама причају бајке о невидљивој руци тржишта, која савршено све поставља на своје место и на добробит свих.

Да та рука не остане потпуно невидљива, потрудили су се научници са Универзитета у Цириху. Упоредили су податке највећих светских компанија и дошли до закључка да 40 одсто светске економије контролише свега 147 корпорација. Оне не само да управљају финансијама, већ и утичу на светску политику. Швајцарски научници су путем математичке анализе потврдили да светом управљају транснационални холдинзи. Обрадили су информације 37 милиона фирми по целом свету и утврдили ко и чиме влада.

У посебан списак је издвојено 10 финансијских установа које, како сматрају горенаведени научници, и јесу та „светска суперкорпорација“. Може се рећи да је откривен договор за освајање светског богатства, говори главни инвестициони стратег компаније „Брокер кредит сервис“ Максис Шеин.

Недавно угушене демонстрације организоване у непосредној близини највеће светске берзе, њујоршког Волстрита, биле су уперене против лидера финансијских институција које огорчени Американци сматрају виновницима глобалне економске кризе, драстичног пада животног стандарда милиона људи широм света и све већег јаза између малог броја богатих и оних безбројних у потрази за преживљавањем у несигурној егзистенцији.

Демонстранти су указивали на масовну похлепу и исквареност финансијских система, инвеститора и корпорација, као и на махинације на берзи.

Подршку демонстрантима су пружиле и многе познате личности, као што су режисер Мајкл Мур и велики интелектуалац Ноам Чомски. Чомски наводи да су финансијске штеточине за последњих 30 година сконцентрисале у својим рукама огромна богатства, а тиме и политичку моћ. Мур је нагласио да шпекуланти покушавају људима да одузму *демократију* и претворе је у *клетократију*. Успут лишавају будућности не само милионе младих људи, већ и њихову још нерођену децу.

У својој поруци подршке демонстрантима Чомски је поручио да храбри и часни протести на Волстриту треба да послуже да постојећа несрећа

изазове пажњу јавности и доведе до напора да се иста превлада и усмери друштво на здравији пут.

Демонстрације су се почеле ширити по другим градовима САД и света. Схвативши да постоји огромна опасност од осветљивања народа, барјактари и извозници светске демократије су почели демонстранте тући, хапсити, а на пар локација и, како изгледа, убијати.

Према последњим вестима, више десетина хиљада људи је протествовало у Франкфурту испред зграде Европске централне банке и у Берлину око појединих владиних зграда. Захтевали су престанак доминације банкарског сектора, спречавање финансијских шпекулација и расформирање великих банака.

Реакција западних земаља

Армија присталица покрета „Окупирај Волстрит“ у САД, реаговала је и практично. Око 700.000 улагача „Банк оф Америка“ затворило је своје рачуне у банци и улажу у кредитне задруге. Банкама прете и масовна суђења и исплате одштета онима које су својевремено избациле на улицу.

Италијанска пореска полиција је запленила 245 милиона евра од највеће италијанске банке „Уникредит“, због пореске преваре у 2007. и 2008. путем сложене финансијске шеме у којој је учествовала и британска банка „Берклејз“.

Британска влада подржала је завршни извештај независне комисије, у којем је предложено поштравање контроле рада банака, насупротив донедавно важећој вечитој истини да све треба „растеретити непотребних прописа“. Министар финансија види предност новог банкарског система у томе што ће *подржавати предузећа, породице, економију и радна места*.

Централна банка Енглеске најављује нове подстицаје привреди. Ликвидност привреде ће повећати откупом њихове имовине у вредности од 275 милијарди фунти. Централна банка је задржала референтну каматну стопу на рекордних 0,5 одсто. Ова стопа је кључна у једној националној привреди, јер представља гравитациону цену капитала по којој се равнају остале банке. Енглези је нису мењали последње две и по године, што је најдужи период њеног мировања од Другог светског рата. Висину и мировање референтне каматне стопе прилагодили су дубини и истрајности кризе у својој економији.

Европска централна банка такође држи референтну каматну стопу на рекордно ниском нивоу од 1,5 одсто, са могућношћу њеног смањења.

Шпанска министарка финансија, имајући на уму огромну незапосленост у земљи, а посебно младих (око 40 одсто), поручила је да ће банке морати да се побрину саме за себе; да о свом трошку, а не о трошку пореских обвезника, изврше потребну рекапитализацију. Она оваквом политиком даје предност избегавању повећања јавног дефицита, а не спасавању свих банака и по сваку цену. Истовремено је одбацила примедбе Председника Европске комисије на свој став, који се не поклапа са општедоговореним у ЕУ.

И у Немачкој банкарски стручњаци воде расправу о томе ко је кривац за велику економску кризу у Европи – незајажљиве банке или државе.

Једни окривљују лукаве банкарске, који су америчке хипотеке претварали у хартије од вредности да би њима трговали и незаслужено зарађивали. Када су установили да те хартије немају већу вредност од тоалет папира, банкама пред банкротом прискачу у помоћ државе да би спречиле колапс финансијског система.

Томас Хартман-Венделс, немачки стручњак за банкарство, професор на Универзитету у Келну, објашњава да спасавање банака значи увећање државних дугова.

„У неком тренутку кредитна способност државе опада. Са друге стране, ако се има у виду да су управо банке највећи државни зајмодавци, угрожена је и стабилност банака“ – напомиње он.

Утицај „врзиног кола“ осећа се управо сада. Грчка је само један пример. Држава се безнадежно задужује, а банке послују безвредним државним обвезницама.

Прописима који су ограничавали банке да улажу у ризичније послове у привреди (Базел 1, 2 и 3) банке су доведене до погрешног уверења да пословање са државним обвезницама није ризично. Усмеравање су да њима послују како би сачувале сопствени капитал – објашњава Рајнхард Шмит, професор економије на Институту „Гете“ у Франкфурту.

За разлику од прве банкарске кризе (изазване безвредним хипотекама), у актуелној финансијској кризи *банкар и држава су само саиграчи*, тврди поменути професор.

ЕУ политичари и банкарски пребацују кривицу једни на друге. Талас негодовања против свевлашћа финансиј-

ских конгломерата изгледа да је изазвао збуњеност политичара. Једни, попут шефа Европске комисије Барозоа, прете да ће послати банкарске иза решетака, не прецизирајући за какве грехе. Други, попут комесара за економију ЕУ, Олија Рена, напротив, захтевају да се ојача заштитно утврђење око банака, не објашњавајући за какве заслуге. А канцеларка Меркел обећава да ће урадити све што је потребно ради спасавања банака. То значи – дати им новца колико затраже.

Хајнер Хајслер, бивши генерални секретар ХДС, странке верних стражара капиталистичке економије, отворено тврди да су вредности капитализма лажне, јер је то систем у коме су људи потчињени интересима капитала. Капиталистички систем нема будућност, јер људи не желе да се мире са тим да се њихови животни услови све више потчињавају нечијим економским интересима – говори данас Хајслер.

Ко зна како би се на ове тврдње осмехнуо његов сународник Карл, када би га могао чути.

„Нова Европа“ се буди

А како реагују источноевропске посткомунистичке државе чланице ЕУ које чине такозвану „Нову Европу“?

Словачка, рецимо, уводи порез банкама. Словачке банке плаћаће од наредне године посебан порез у висини од 0,4 одсто на одабране изворе свога капитала и то ће ићи у специјални кризни фонд за банкарски сектор. Словачка влада од тог пореза очекује годишњи прилив од око 83 милиона евра. За тај предлог гласале су све странке у једнодомном парламенту, сматрајући га изузетно важним за државу у економском и сваком другом погледу. Кризни фонд је неопходан јер банке, за разлику од предузећа, послују туђим новцем. Пад банке је не само проблем њеног власника, већ и клијентата и пореских обвезника.

Оно што је такође важно, страни капитал је добио сигнал да га се домаћа политичка елита не плаши.

Можда је сувишно рећи да је ова мера наишла на отпор словачког банкарског сектора са већинским страним капиталом. Запређено је да ће умањење плена због поменутог пореза надокнадити клијенти кроз плаћање скупљих услуга.

Суседна Чешка, која је, исто као и Словачка, током преласка на капиталистички систем (транзиције) опоравила банке о трошку пореских обве-

зника (грађана), а затим их чисте продала странцима, не размишља о увођењу таквог пореза.

Чешки премијер је отворено и искрено признао да се плаши да стране банке због пореза не би више оснивале банке–ћерке у Чешкој као до сада, већ само своје филијале.

Разлика није занемарљива, а тиче се повећања уцењивачког капацитета страног капитала у земљи-домаћину. Уцењивање је веће путем филијала због брзине могућег бега капитала (одлива у земљу матицу) и већег избора у шта се (не)ће улагати. Ово стога што се не морају следити „препоруче“ домаће централне банке као врховне монетарне власти, тј. банке над банкама.

Владе Пољске и Румуније су стале у заштиту дужника.

Мађарска влада је, упркос *упозорењима* из Брисела, објавила и започела прави „рат“ финансијској олигархији код куће. Уз то је европском комесару за опорезивање поднет захтев да Мађарска подигне порез на луксузну робу на 35 одсто.

„Влада ће прекинути банкарску еру, заштитити преварене грађане и стати на пут пракси да се губици и ризици преваљују искључиво на обичне људе“, изјавио је премијер Орбан у листу *Метропол* (преноси наша Бета).

Кривицу банкарског Орбан види у томе што су 15–20 година убеђивали људе да се могу задуживати без последица и да вечно могу да уживају у јефтним кредитима без дужничког јарма за вратом.

Прво је стављен мораторијум на исељавање из станова, датих као хипотека док се не отплате све рате кредита. Влада је пошла од тога да су многи без своје кривице остали без посла.

Ова мера подсећа на својевремену законску заштиту најнужнијег за живот српског сељака од свих његових поверилаца, укључујући пре свега банке. Овом мером је мудри Никола Пашић обезбедио и друштвену стабилност сељачке Србије и велико непрекинуто поштовање радикалских идеја у народу.

Мађарска влада је посебно ставила под заштиту оне који су кредите за станове и друге некретнине узели под девизном клаузулом, а чија се рата, због енормног повећања вредности швајцарског франка, преко ноћи дуплирала. Све насупротив тврдњама српских вазала да је овако нешто и теоретски незамисливо.

Орбан је повукао крајње једноставан и за народ користан потез. Влада је

донела уредбу о непромењивом курсу од 180 форинти за франак, уместо актуелних око 240, уз могућност да се читав дуг, по том курсу, може вратити одједном. И сама могућност превремене отплате кредита је велика шанса дужнику да, ако је икако у могућности, скине омчу са сопственог врата – јер многе банке овакву могућност уговором о кредиту забрањују или је кажњавају наплатом додатних пенала.

Уколико би само једна петина грађана успела да остатак дуга врати одједном, а по владином курсу, канџама финансијских лешинара би се измакло 320 милијарди форинти.

А у Србији – јарам светског капитала

У погледу заштите дужника, тј. корисника финансијских услуга, лако ће мо се сложити са тврдњом стручњака Дејана Мировића, посланика СРС, да је српски закон из те области један лош компромис, који легализује сву досадашњу пљачкашку праксу банака са већинским страним капиталом над грађанима Србије. Такође, неспорне су и остале мањкавости овог закона описане у Мировићевом чланку „Европске банке у Србији и Закон о заштити корисника финансијских услуга“ (*Економска политика*, 20. јун 2011).

И за такав закон, шупљикаст због огромних притисака на Народну банку Србије, генерални секретар Удружења банака Верољуб Дугалић је тврдио да девалвира институцију уговора и ствара правну несигурност у систему. Исти човек је једини на планети изрекао и ноторну неистину да банке *нису профитери* и да сви проблеми долазе *искључиво из привреде*.

Схвативши да уз себе имају особу са ретким и непревазиђеним опсенарским даром, страни спонзори му додељују титулу „Најевропљанин“ за претходну годину. Добијена титула и уз њу припадајућа награда су засигурно заслужени у очима странаца.

Вратимо се мађарском примеру. Освета Мађарској због нарушене пљачкашке праксе и етике „староевропских“ лихвара стигла је брзо у облику снижавања кредитног рејтинга мађарских банака од стране међународне агенције „Мудис“ („Moody's“). Директор Народне банке Мађарске стао је уз пљачкаше свога народа.

Председника владе Орбана нису ни уплашили ни збунили. Напротив, за дао је крвопијама још један ударац. Локалне самоуправе и жупанијске институције ће убудуће своје текуће рачуне

и кредитне уговоре морати да воде у трезору (државна установа), а не по банкама и штедионицама. То је за лихваре изгубљених 810 милијарди форинти народног новца који су бесплатно користили и још при том тражили провизију од 1,4 одсто.

Шеф државе Пал Шмит је стао уз свог премијера и јавно се похвалио мерама владе, уверен да ће оне донети позитивне ефекте. Мађарски преокрет побудио је и друге у ЕУ да размисле о понашању банака у условима кризе.

Пажљивијем читаоцу није промакло да су мере заштите грађана, корисника финансијских услуга, од стране поменутих држава, посебно Словачке и Мађарске, прошле уз негодовање званичника ЕУ.

Да би боље разумели недавну расправу између опозиције и режима у српском парламенту на тему бројних недоумица у погледу односа власти и банака, није згорег подсетити се како је све почело.

Тај почетак је камен темељац за разумевање свих потоњих радњи и нерадњи режима које нам говоре о чему се заправо ради.

У другој половини маја ове године штампа је објавила десет (пропалих) циљева Владе Србије. То су, између осталих: смањење јавне потрошње, већа улагања у пољопривреду, реформа јавних предузећа, оснивање развојне банке, прихватљиве цене, мере за повећање извоза, тј. смањење спољнотрговинског дефицита, раст запослености и системска подршка малим и средњим предузећима.

Оснивање развојне банке Србије требало је да промени однос домаћег и страног капитала у земљи (у корист

домаћег), као и да непосредно и посредно потпомогне остварењу свих побројаних и многих непоменутих циљева.

Неостваривање ових циљева је узрок непостојања развоја, опоравка и модернизације српске привреде, као и све чешићег, већег и скупљег задуживања државе.

Крупне последице су: стални раст већ постојеће презадужености, буџетски и спољнотрговински дефицит и велика незапосленост.

Добрим делом ово је резултат Србији натуреног неоколонијалног економског програма, паролашки названог *слободна тржишна привреда*, који се заснива на Вашингтонском договору (консензусу). Њиме се простор постсоцијалистичких земаља, па и оних које су постале чланице ЕУ, третира пре свега као тржиште за банкарске услуге и производе западних земаља.

Неизбежан део Вашингтонског договора је и приватизација без развоја, смишљена да се изврши пљачка на штету грађана и будућих покољења, као модел привређивања који се заснива на распродаји имовине, бесловесном задуживању, непотребном увозу и нерационалној потрошњи, те осиромашењу грађана.

Техника новчане окупације Србије

За предају домаћег финансијског тржишта империјалистима било је неопходно пре свега уништити домаћи банкарски сектор, што је ефикасно и учињено. Уништене су „Инвестбанка“, „Југобанка“, „Беобанка“ и „Београдска банка“. *Оне су покривале 90% послова привреде* и исто толико послова штедње становништва у Србији. Чи-

ниле су основ за привредни развој земље и извозну економску политику.

Данас је присуство страног капитала на српском финансијском тржишту управо 90 одсто, али без развојних и извозних, већ са увозним циљевима. Крајњи циљ је наметање дужничког ропства држави и становништву.

При оваквом односу између страног и домаћег капитала, држава остаје без могућности да битније утиче на пословну политику банака, посебно када су у питању национални интереси. Када се томе дода стално задуживање државе на домаћем терену и валутна структура штедних улога (само 2 одсто у динарима), онда од монетарне власти не остаје много, већ само молбе и препоруке бездушнима.

Уништење домаћих банака са њиховим финансијским, информацио-ним и људским капиталом почело је упадом превараната транзиције са својим кризним штабовима у Народну банку Србије и поменути четири банке. На иницијативу Млађана Динкића и многих других, за Нову 2002. годину покренут је стечај (уништење) највећих домаћих банака.

Убијање српских банака направило је брисани простор и омогућило не-сметани улазак страних банака и лако преузимање комплетних послова и зарада.

Да би доказао да је достојан слуга великог господара, српски режим је дао могућност – до тада незабележену у свету – да нове и у старту привилеговане банке изврше увећање свога капитала средствима грађана из штедних улога и других локалних извора.

Тако је, примера ради, „Рајфајзен банка“, са уносом капитала од 5 милиона долара, достигла укупну билансну

имовину од 802 милиона евра (према подацима Народне банке Србије). У тој банци је држан битан део новца сакупљеног на сахрани домаћих банака. Иста банка је била и велики ометач доношења квалитетнијег Закона о заштити корисника финансијских услуга.

Колики је био овај домаћи капитал, показује и чињеница да га невероватних седам и по година (колико до сад траје стечај) арчења није битно умањило; упркос чињеници да је пословни простор банака продаван и по цени од 300 евра, тј. колико кошта и квадрат шупе у Малом Мокром Лугу.

Пре пар година, на посланичко питање о којој суми је реч и где се она држи, тада у својству министра финансија, садашњи премијер Мирко Цветковић одговорио је – од сахране домаћих банака накупило се огромних 178 милијарди динара, тј. око 2 милијарде евра. Тај новац је држан углавном у банкама са већинским страним капиталом.

Толико о томе на чијој је страни режим.

Колико су банке са већинским капиталом заинтересоване за развој домаће привреде, најбоље сведоче следеће чињенице. Каматне стопе на инвестиционе кредите привреди и на стамбене кредите становништву убедљиво су највише у Србији у поређењу са земљама зоне евра. То је показало истраживање Економског института објављено недавно у билтену *Макроекономске анализе и трендови*.

Каматне стопе на стамбене кредите на годишњем нивоу у Србији су 5,82 одсто, док је на тржишту зоне евра та каматна стопа 3,26 одсто.

Српски привредници за инвестиционе кредите плаћају камату по стопи од 7,89 одсто годишње, док за исту

позајмицу у зони евра плаћају 2,92 одсто.

Међу 50 водећих банака на Балкану, ниједна није из Србије.

Тренутни капитал и имовина свих банака у Србији, према подацима НБС, износе 24,76 милијарде евра, што је недовољно за било какво озбиљније пословање, осим „пилићарења“. Цео банкарски сектор Србије је као две хрватске банке.

Све су ово одлике зеленашког банкарског система, незаинтересованог за развојне циљеве грађана Србије. Од 2001. године до данас привреда Србије је банкама исплатила 22 милијарде евра само на име камата. Преостао је дуг од око 20 милијарди евра.

У производном сектору посао је изгубило 933.000 радника. То је у складу са циљем империјалиста да се изврши деиндустријализација колоније. Грађани и привреда постали су неплаћени статисти чији је задатак да обезбеде профит банкама и владајућој елити – поручују из Асоцијације за развој малих и средњих предузећа.

Шта (ни)је премијер одговорио?

Након свега напред изнетог, парламентарна дебата између премијера и СРС-а постаје много јаснија.

Опозиција је стартовала оштро и са конкретним, битним и актуелним питањима (са почетка текста), али се премијер, превејани режимлија, послужио старим добрим триковима из прошлих времена. Прво треба силу напаја успорити, противника заплашити, проблем умањити, пребацивати га на другог или га са њиме поделити. Све време покушавати да се ствар замагли или умрси неважним детаљима, како би се променила тема разговора, и на крају покушати да се тема пресеље од очију јавности (из парламента) на неко мирније место, као што је „стручни кружок“.

Напоменуто је да је цео проблем доста сложен, „захтева проучавање“ (тј. губитак времена јер се све већ зна) и најавио опасност од великих нежељених ефеката – које није именовао, а који и чине суштину одговора.

Истини за вољу, заиста постоји опасност од великих нежељених последица. Ево због чега.

Влада Мирка Цветковића ће вероватно ући у историју као влада која је највише задужила грађане Србије. Ако се саберу сва задужења, заједно са милијардом долара путем еврообвезница, за три године позајмљено је 5,7 милијарди евра.

Укупан јавни дуг Србије на почетку мандата 2008. године је износио 8,7 милијарди евра а данас је изнад 14 милијарди евра. Само у овој години држава је задужила грађане Србије за две милијарде евра.

Економиста Мирослав Здравковић је израчунао да је задужење државе у влади премијера Цветковића сваке секунде расло за 58 евра. Новац је углавном утрошен на плате државних службеника и пензије и различите субвенције јавних и приватних предузећа. Привреда није инвестирала, нити отвара нове радна места, већ отпуштала раднике и враћала дугове. ММФ је смањило и процену раста српске привреде са 3 на 2 одсто за ову годину. Скоро половину буџета чине дугови. То значи да се власт вештачки одржава на позајмљеном капиталу.

После оволиког задужења, заиста није лако замерати се онима код којих се мора отићи по још пара.

И у постојећим условима, банке све више износе профит из Србије и усмеравају га ка својим матицама. Само од децембра 2010. до августа 2011. године оне су вратиле својим матицама 901 милион евра. Већ у јануару 2011. су вратиле 610 милиона евра. Тај износ су користиле у Србији само да би повећале биланс и створиле улепшану лажну слику о себи.

Такође, смањују и кредитирање плашећи се за своју ликвидност. Озбиљни аналитичари тврде да српској привреди прети урушавање у 2012. години због кризе ликвидности. Ризик од ненаплативих кредита у Србији је највећи у региону.

По речима премијера, профит банака од 170 милиона евра и није велика добит, а порез на њега би био безначајан.

Опорезивање банака би годишње донело буџету неколико стотина милиона евра, а по том основу је до сада изгубљено две до три милијарде евра.

Ово одговорно тврди доктор економских наука, специјалиста за банкарство, Срећко Угрин у свом чланку „Опорезивање банака“ (*Политика*, 10. 3. 2011).

Упућенији знају да *исказана* банкарска добит не може послужити као права и једина мера степена израбљивања српске привреде. Две трећине добити чини „скривена добит“ коју банке пребацују својим матицама пре сачињавања биланса. Овакве спекулативне радње „покривају“ се уговори о разним гаранцијама, уговори о коришћењу кредита, о кореспондентским пословима, о продаји и препродаји вредносних папира итд.

Посебна је посланица из овог менија уговор о покривању ризика за пласман средстава на српско тржиште. Због тога се праве смицалице на Косову и Метохији, у Рашкој, а медији и установе стално трубе о великим ризицима за банке (такозвани „ризик земље“). Истовремено, банака као вашака, и ниједна не мисли да бежи.

Добар део добити бива поједен од банкарских трутова и олигарха. Ем је превелики број банака, ем свака има превелику и нерационалну мрежу. Тако је и настало по неколико банкарских излога у свакој улици сваке српске паланке. У истим тим улицама нестају занатске радње, ситне трговине, књижаре...

Заверенички плес Владе Србије и страних банкара

У свом одговору на посланичка питања – општом причом о пореској и монетарној политици, инфлацији и валутном курсу, Мирко намерно меша бабе, жабе и крушке и јабуке и темељне узроке проблема привреде пребацује на Народну банку Србије.

Како се ово дешава скоро свакодневно, гувернер НБС присиљен је да Мирку сваки час пише отворена писма упозорења како би скинуо сумњу са себе. Ево само пар последњих новинских наслова – „Србија већ захваћена другим таласом кризе“, „Инфлација изнад горње границе дозвољеног одступања“, „Не повећавати дефицит и јавни дуг“.

Цветковић нам каже: „Немогуће је да влада доноси декрете“. „Могуће је“, рече и донесе их га Орбан.

„Ми градим слободну тржишну привреду“, потеже Мирко наизглед спасоносну поштапалицу. „Конкурентност треба да допринесе да каматна стопа падне“.

Већ смо поменули Универзитет Цириха, а постоје и многи други који говоре да је прича о слободној тржишној привреди обична „жвака“.

Не постоји слободно тржиште у банкарству, доказује на основу података Европске централне банке др Арсеније Ј. Душанић у својој докторској дисертацији Власничка структура банака – разлика у степену учешћа страног капитала у земљама „старе“ и „нове“ Европе и специфичност Словеније, одбрањеној на London School of Economics and Political Science.

Ако Мирко не верује у овај контрааргумент, нека прочита књигу са истим насловом или чланак истог аутора „Домаће или страног власни-

штво у банкама?“, који је у октобру 2011. године објавила *Нова српска политичка мисао*.

Мада, он и без читања зна да је то тако. Да конкуренција између банака постоји, одавно би њихов број у Србији био више него преполовљен.

У језгру ЕУ (Немачка, Француска, Италија и Шпанија) учешће страног капитала на домаћем финансијском тржишту је 13%. У ширем окружењу „Старе Европе“ просек је 19 одсто. Просек за земље „Нове Европе“ је 75 одсто. У Естонији је 99%. У Србији, као што смо већ рекли, 90%. У Словенији 19% (није штампарска грешка). Да нас нису водили корумпирани приватизациони хоштаплери и преваранти, и у Србији би тај постотак био око 20 %.

Податке смо навели не због Мирка, већ зато што се из њих да закључити да, *чак и кад би ушли у ЕУ, чека нас пре свега експлоатација; унапред договорена и спроведена од стране „Старе Европе“; подла и подмукла јер се врши финансијским капиталом; најопаснија, јер је најмање очигледна.*

Мађарској и Словачкој, а пре њих Пољској и Румунији, то је постало јасно. Зато реагују док није прекасно. Српски режим то прикрива. Српска радикална странка је схватила „игру“ и противи се уласку Србије у ЕУ.

Једно парченце истине, и то увијено пажљивије него обланда изнео је Мирко следећим речима:

„Морам да вам кажем да је наша (референтна?) каматна стопа везана (...) и могућностима да се вишкови средстава које банка има пласирају у папире Народне банке.“

Народски речено, то би изгледало овако. Папири Народне банке су признанице на дуг који зајми држава Србија. Народној банци они не требају, већ држави Србији треба новац. Буџет Србије је велика шупља врећа. Пошто је свака следећа позајмица сумњивија за враћање, морамо да нудимо велику добит позајмљивачима. То постижемо високом референтном каматном стопом као некаком објективном тржишном категоријом. Да се Власи не сете.

Народна банка Србије технички одрађује процес задуживања државе емитовањем записа. Већ их има у својој каси за 85,77 милијарди динара.

Банкама је једноставније да позајмљују држави него предузећима. „Врзино коло“ између банака и режима је заиграло. Како рече поменути немачки професор-банкар: постали су саиграчи.

Од опорезивања банака нема ништа док овај режим траје. Неће још дуго.

Несташица лекова све теже погађа пацијенте, али и здравствене установе

Беспарица празни апотеке и „прекраја“ терапију

Недавно се нашој редакцији обратио Београђанин Н. Р. (име и адреса познати редакцији), писмом у којем се жали да већ пуна три месеца не може да набави лек „ривотрил“, без којег, како каже, не може да функционише. Обратио се и Министарству здравља и министру др Зорану Станковићу са молбом да се ту нешто учини, али – без резултата. Одговор из Министарства није стигао, министар се није огласио, а лека за којим трага овај пацијент, који очигледно болује од озбиљне болести, и даље нема у државним апотекама, али нема га ни у приватним. Распитали смо се: лек „ривотрил“ је антиепилептик и производи га, између осталих и државна фабрика лекова, „Галеника“. Грађанин који нам се обратио тврди да је реч о „лажно“ дефицитарном леку. Преносимо део текста из писма које је Н. Р. упутио министру Станковићу пре десетак дана, а које нам је ставио на увид. *“Постоји лек швајцарске фирме истог генеричког имена, па чак и истог комерцијалног имена. Тај леку Србији није регистрован као лек. Све ово доводи у опасност моје здравље и мој живот. У нашој земљи постоји монопол над фармацеутском индустријом и Ваше неуређивање значи или да сте неспособни или да сте и Ви део те криминалне групе која угрожава животе људи, а све због одвратне похлепе. Молим Вас да ми изађете у сусрет:*

1. желим да ми се лично извините.

2. у петак ујутру сви лекови који су лажно дефицитарни да се нађу у апотекама...”

У писму је овај млади човек позвао министра здравља на двобој, јер, како каже, „то што сам без лекова, без терапије, исто је као да је неко пуцао на мене, па сам хтео да драстичним гестом скренем пажњу, јер видим да има много људи који имају исте проблеме, али ћуте и трпе, ништа се не решава...“ Уместо министра, на врата су му пре пар

дана закуцали полицајци. Били су јако пристожни, каже Н. Р. и додаје: „Имали су разумевања, они су обични људи, имају породицу, скромне плате, ризикују свој живот, срећу се са истим недаћама као и сви ми“. Каже да је дао изјаву као грађанин: „Нисам имао намеру никога да убијем, нити раним, нити било шта, само тражим своје право на лек и лечење“, истиче Н. Р.

Повратак деведесетих: шверцовани лекови на пијаци

Млади 32-годишњи Н. Р. који је, иначе, без посла, био је приморан да лек који редовно користи („ривотрил“) набави „на црно“. Другог избора није било. Да ли је том леку рок употребе истекао, да ли је контролисан, ко то да зна! Да ли неко, уместо у апотеке, пушта дефицитарне лекове на улицу? Овде би полиција већ могла да се ангажује и утврди шта се догађа. Ми смо се у међувремену распитивали шта је са овим леком, и на порталу www.farma-seuti.com пронашли информацију (објављена 9. 11. 2011, стоји да је „незванична“), према којој се очекује да „Галеника“ ускоро веледрогеријама испоручи одређене количине „ривотрила“. Колико ће то „ускоро“ трајати, тешко

је рећи. Углавном, као некада деведесетих, шверцовани лекови из суседне Бугарске и Румуније, они који недостају у апотекама, а без којих се, попут „ривотрила“, не може, могу се све чешће наћи на пијаци! Ту се продају по нижој цени него у апотекама. Најчешће се траже лекови против болова, али ништа мање нису тражени они који се користе за терапију хроничних болести. Колико грађани тиме ризикују, није потребно ни говорити, међутим, држава не успева да разреши проблем несташице лекова, па се грађани довијају како знају и умеју.

Републички фонд здравственог осигурања не признаје дијабетичарима трошак за тракице за контролу шећера, само за мању количину, која је недовољна, па су ови пацијенти приморани да из свог џепа плаћају остатак. Колеге из Словеније, кад су чули са чиме се суочавају дијабетичари у Србији, покушали су да помогну, па су сами купили тракице, сели у кола и, бар за кратко, одложили њихове хроничне проблеме са набавком. Према нашим информацијама, РФЗО дугује, тако кажу извори у удружењу веледрогерија, стотине милиона динара и државним апотекама и веледобављачима, али и болницама... Сви они све теже се довијају како да пацијентима обезбеде неопходне лекове. Неке апотеке, на пример, нуде грађанима „кућну доставу“ у року од 24 сата од тренутка поруџбине, под условом да је она већа од 5.000 динара. Друге имају разрађен систем доставе лекова који нису регистровани у Србији. Опстанак великог броја приватних апотека, због смањене куповне моћи грађана, доведен је у питање. Из Удружења приватних апотекара Србије упозоравају да многим пре-ти стечај. У проблему су и апотекари и пацијенти, сналази се како ко зна и уме, а набавка лекова, као некад, деведесетих, полако али сигурно, сели се на улицу и пијаци.

Уз несташицу, терапију „кроји“ и висока цена партиципације

Установа „Апотека Ниш“ обавестила је почетком новембра Министарство здравља да већ дуже време нема 11 лекова домаћих произвођача, четири увозна, повремено недостају 24 медикамента, али и два медицинска помагала. Због превисоког личног учешћа у цени лека, све је већи број пацијената који калкулишу шта могу да купе, па купују на „таблету“ или „таблу“, што озбиљно доводи у питање саму сврху и ефекте терапије. Међутим, када се зна да РФЗО дугује нишким апотекама 1,1 милијарду динара, обезбедити довољне количине лекова за ову установу постаје заиста немогућа мисија. У нишким апотекама у октобру месецу, чак ни на рецепт, пацијенти нису могли да набаве лекове „артан“ (Хемофарм), „бактимол“ (Хабитфарм), „бромокриптин“ (Здравље-Лесковац), недостајали су и антибиотици које производи „Југоремедија“: „клијацил“, „еритромицин“, „синхум“, није било газе „станицид“ коју производи „Хемофарм“. Дефицитарни су били и хормонски препарати из увоза.

Фармацеути нуде пацијентима паралеле, али их они нерадо прихватају, јер, кажу, лоше их подносе. Листи дефицитарних лекова у нишким апотекама треба додати и списак од 34 лека који су повремено дефицитарни, или их нема у свим апотекама. Ако неко и успе да пронађе лек који му недостаје, следи нови шок: партиципација је, најновијим одлукама оних који управљају здравством у Србији, повећана за 10, али и за 85 одсто! Пацијенти негодују, апотекари се правдају... Онда пацијенти сами, најчешће су то пензионери, чије јадне пензије једва покривају основне трошкове за више него скромно преживљавање, сами процењују шта могу одмах да плате, а остали лекови нека чекају... Има ли таква терапија уопште сврхе? Али – кога брига. Плати па се лечи, или – умри! То је нови концепт људских права: ко може да плати, може и да живи, ко не може, живот му и не треба... Хумано, до бола...

Нема цитостатика у болницама

Несташица цитостатика проблем је свих здравствених установа у Србији. Приликом недавне посете Кикинди, покрајински секретар за здравство др Атила Ченгери дао је чврста обећања да ће цитостатик „петфлуороурацил“, за који је рекао да је дефицитаран у читавој Европи, ускоро бити доступан

пацијентима кикиндске болнице. Зваћемо да проверимо. Исти проблем имају и Клинички центар Србије и Здравствени центар у Ужицу, који су недавно пријавили Министарству здравља да им недостају два цитостатика. Министар здравља је обећао да ће несташица ускоро бити прошлост. Ове две установе пријавиле су мањак „петфлуороурацила“ и „декарбазина“. Цитостатици, како пишу посетиоци многих сајтова, недостају и у Сремској Митровици, али и у многим другим центрима у унутрашњости Србије. Министарство пребацује одговорност на РФЗО, а Републички фонд нуди обећања, али – она не лече... На рафовима београдских апотека уочи долазеће сезоне грипа и других респираторних инфекција, недостаје велики број антибиотика. Након дуже времена појавили су се „бактрим“, „мерсилон“ и „ливијал“.

Апотекари кажу да недостају лекови које производе „Галеника“ и „Срболек“, међу којима су „лорил“, „амонизол“, „артан“, „нитроглицерин“, али нема ни „прилазида плус“, „метотрексата“, недостају орални антикоагуланти: „синкум 4“, који недостаје још од летос,

а за тај лек нема ни замене... нема сирупа „еритромицин“ и „галадрокс“. Због немаштине, пацијенти у апотекама купују пола кутије, плаћају на одложено... У већини градова у Србији продаја лекова на таблету и на „таблу“ постаје пракса. У апотекарској установи у Чачку кажу да тако раде већ пет година. Пракса каже да на овај начин лекове најчешће купују пензионери, али све чешће и радно активно становништво, чије плате су све ниже и све чешће их не примају редовно.

Лекари не одобравају овакав начин снабдевања лековима и „принудне“ измене терапије, али исто тако знају и да је то за многе једини начин да при-

мењују какву-такву терапију.

На веб порталу www.farmaceuti.com пронашли смо листу хронично дефицитарних лекова. На њој су следећи препарати: Progesteron depo, Kleromicin tbl, Aciklovir 400 tbl, Floxal mast, Bac-trim tbl, Eritorimicin сируп, Imuran, Postinor, Nurupan 4 mg, Xatral, Obutin раствор, Kaltegal, Foliron, Enbecin спреј, Endoxan, Lopion 4 mg, Roxikam, Act-HIB, Nimotup S, Dabroston, Januvia, Methotrexan tbl, Soltrik, Deca Durabolin, Moditen tbl, Anbol, Yumbactar, Trimosul, Hzdrcortison tbl, Cliacil, Midol 300, Miokarpin, Durofilin, Stanicid газа, Sinacilin/Amoksicilin sirup, Controloc 20, Aminofilin 100, Trisequens, PK Merz, Pankreatin...

На дну листе стоји и објашњење: „Ово је незванична листа тренутно дефицитарних лекова. Према подацима из неких веледрогерија не зна се када ће бити ових лекова у апотекама.“

Такође, фармацеути нуде и савет: „Лекове потражити у апотекама у унутрашњости или по периферији Београда, могуће да су тамо заостале неке количине лека који тражите.“

Према нашим незваничним информацијама (извори су прилично поуздани: фармацеутске куће), у „Галеници“ се редовно производе сви лекови за које се велепродајама које купују и даље дистрибуирају медикаменте који су у производном програму ове фабрике, нуди објашњење да се не они производе, укључујући и лек с почетка наше приче, „ривотрил“, али и много тражени „бактрим“. Међутим, кажу добро обавештени, иза брда се „ваља“ једна сасвим друга прича – кажу да „Галеника“ намерава у блиској будућности да отвори своју веледрогерију!

То заиста нигде у свету нема, најмање у много хваљеној ЕУ: прво, тамо нема државних фабрика, ниједан фонд здравственог осигурања нема своју фабрику (то је директан сукоб интереса), а тек своју веледрогерију, такво решење не постоји! Али, како је Србија земља чуда, овде има све оно што нигде нема, а нема оно што се свуда подразумева да има.

Монопол се, као што видимо, у држави Србији, не само не сузбија, већ се испод жита шири! Све о нашем трошку! Тренутно, лекове којих „нема“, „Галеника“, тврде упућени, даје само за кеш – веледрогерији „Феникс“. Шта раде здравствена и фармацеутска инспекција? Углавном – ништа.

А. М.

Цветковић папрено платио консултантске услуге

Саветници коштали Србију 70 милиона динара

• Приликом недавне емисије и продаје еврообвезница Србије, консултантске услуге четири страна саветника Министарство финансија је платило 550.000 долара и 285.067 евра

Пише: Иван Нинић

Премијер и министар финансија Мирко Цветковић, вешто је од јавности и грађана Србије прикрио један изузетно значајан податак који се односи на септембарску продају државних обвезница у вредности од милијарду долара, које су продате на европском финансијском тржишту. Да ли због тога што је информација сама по себи скандалозна или због тога што је процењено да подаци такве врсте треба да остану „утамничени“ у зидинама Министарства финансија, Цветковић није саопштио колико су Србију и пореске обвезнике коштали „административни“ трошкови задуживања, односно емитовања и продаје обвезница.

Према документацији до које је дошао Савет за борбу против корупције Српске радикалне странке, Министарство финансија је, приликом продаје државних обвезница, ангажовало чак четири страна консултаната. Тако су коришћене саветничке услуге консултантских кућа из Лондона „Linklaters LLP“, „Deutsche Bank AG“, „J.P. Morgan Securities Ltd“, као и услуге агенције за давање кредитног рејтинга „Fitch“. Из размењених писама, која имају карактер уговора, види се да су консултанци „Deutsche Bank AG“ и „J.P. Morgan Securities Ltd“ приликом пружања саветничких услуга нашој држави наступили као конзорцијум, односно заједнички саветник.

Астрономска зарада

Захваљујући послу који је Србију увукао у још већу дужничку провалију, споменути консултанци су заиста „трљаи руке“, што потврђују уговори и званични трошкови које је евидентирала Управа за јавни дуг Министарства финансија. За услугу оцене кредитног рејтинга коју је пружила аген-

ција „Fitch“ Србија је платила ни мање ни више него 200.000 долара. Затим, консултантској кући „Linklaters LLP“ држава је за услуге саветовања платила 285.067 евра. Што се тиче консултантских услуга које је пружио конзорцијум „Deutsche Bank AG“ и „J.P. Morgan Securities Ltd“, оне су буџет Србије коштале 0,035 одсто износа за који су продате обвезнице, што у преводу значи 350.000 долара.

Осим ових накнада за консултантски рад, Србија је сносила трошкове израде проспекта за издавање еврообвезница и то 4.200 фунти, затим трошкове објављивања проспекта на берзи 300 фунти, као и трошкове уписа еврообвезница на лондонској берзи 2,975 фунти. Уколико се консултантски трошкови од 550.000 долара и 285.067 евра прерачунају по курсу домаће валуте, то значи да је Србија услуге саветовања платила око 70.300.000 динара! На ову суму треба додати око 897.000 динара на име берзанских трошкова и трошкове који су настали у вези са израдом проспекта.

Дакле, наша држава и порески обвезници платили су 71.197.000 динара на име трошкова који су настали по основу продаје обвезница и задуживања Србије на европском финансијском тржишту!

Како се задужити

Какве су то савете нашој држави пружили консултанци? Из дела уговора којим се регулише предмет послова које консултант „Linklaters LLP“ треба да обави за Србију, између осталог, наводе се помоћ и савети у вези извора за котирање обвезница, пружање помоћи око израде проспекта (*по шаблону Црне Горе, Албаније и Хрватске*), саветовање и преговарање у вези са условима обвезница... Када је реч о обавезама конзорцијума „Deutsche Bank AG“ и „J.P. Morgan Securities Ltd“, ови саветници су се обавезали да спроведу активности главних носиоца емисионог посла, да координишу процес ре-

кламирања и серије састанака са потенцијалним инвеститорима и брокерима, да обезбеде помоћ око преговора, припреме и потписивања документације у вези са трансакцијама и слично.

Камата све говори

Колико је вајде Србија имала од консултаната и њихових услуга, говори податак да су управо они „кумовали“ каматној стопи од 7,25 одсто. Зато је један део стручне јавности критиковао висину камате која је дата на обвезнице, тврдећи да је то уствари показатељ високог кредитног рејтинга Србије. „Ова камата је процењена као изузетно повољна с обзиром на кредитни рејтинг земље, а то су проценили и Дојче банк и ЈП Морган“, правдао се Мирко Цветковић.

Дакле, грађани Србије могу бити захвални споменути консултантским кућама на чињеници да ће од марта 2012. године до септембра 2021. године држава сваке године из буџета Србије морати да исплаћује 72,5 милиона долара само на име камате за продате државне обвезнице. То је најбољи показатељ чије интересе су заправо штитили консултанци, који су за свој рад, из буџета Србије, добили око 70 милиона динара, односно 700.000 евра.

Хаг убрзава суђење Младићу

Тужилаштво Хашког трибунала предложило је драстично смањење броја доказа у поступку против генерала Ратка Младића да би скратило време потребно за осуђујућу пресуду. У предлогу који су послали судијама, тужиоци су навели да ће задржати свих 11 тачака оптужнице, укључујући две оптужбе за геноцид, али ће „смањити број злочина које ће покушати да докажу за скоро 45 одсто“.

За сада није одређен датум почетка суђења, а судије су у октобру захтевале од тужилаца да сажму оптужницу, а тражиле су и свеобухватан преглед Ратка Младића, јер је патио због болова у бубрезима, оперисао килу и био на болничком лечењу због упале плућа.

Очигледно је да се Хашком суду јако жури због Младићевог лошег здравственог стања.

СРС је једина странка која плаћа рачуне

ЈКП „Новосадска топлана“ потражује од политичких странака у овом граду више од шест милиона динара дуга. После искључења Градског одбора Г 17 плус, који дугује милион динара, на ред је дошла Демокришћанска странка Србије, али радници нису успели да јој искључе радијаторе, пошто су просторије биле закључане! Тек, највећи дужник је СПС, који дугује више од два милиона динара, СДП и Војвођанска партија, које дугују око милион, ДСС и ДХСС које дугују 300.000, ПСС и ПУПС „само“ 200.000, СНС око 30.000, а СРС је једина која је своје рачуне платила!

Први објекат Јужног тока почео да ради

Подземно складиште гаса „Банатски двор“ код Зрењанина пуштено је званично у рад 21. новембра. Председник управног одбора „Гаспрома“ Алексеј Милер рекао је да сада може да се сматра да је први објекат Јужног тока почео да ради. Изградња гасовода од Русије, преко Бугарске и Србије ка Западној Европи ће почети 2013. и биће завршена до децембра 2015. У „Банатски двор“, који је у власништву руског „Гаспрома“ и српског „Србијагаса“ инвестирано је око 30 милиона евра.

Милер је најавио и могућност инвестиција у термоелектране на гас у Србији и потврдио је да је „Гаспром“ спреман да учествује у директним испорукама гаса тим електранама по повољним ценама.

УН: У Србији најкорумпиранији држава и полиција

Стални координатор УН у Србији Вилијам Инфанте саопштио је средином новембра да је истраживање УНДП показало да су у Србији најкорумпиранији државна управа и полиција.

УН су критиковале Владу Србије да је „од почетка имала лоше намере у ревидирању Стратегије за борбу против корупције“ јер, како се наводи, нигде не пише да је влада посвећена борби против корупције и нултој толеранцији према корупцији.

– То је намерно замуљано. Институције за борбу против корупције у Србији су слабе, а њихова будућност је неизвесна. Није нам циљ да растргнемо Владу Србије, него да јој помогнемо. Шта је са обећањем премијера Мирка Цветковића да ће до краја године бити испуњен Акциони план? Медији би требало да на једноставан и разумљив начин извештавају о информацијама попут оних на шта се троше паре из буџета. Штампани медији су често у власништву партија или грађана и често су пристрасни – рекао је Инфанте и навео да ангажовање цивилног друштва и медија на промени свести грађана није „такмичење деце у писању састава против корупције, јер је то губљење времена“.

Он је посебно нагласио да је велика корупција у Србији у области јавних набавки, као и у државној управи, посебно у сегменту буџета.

Ромима рок од једног дана да поруше куће

Роми који станују у улици Ивана Рибара у Београду добили су средином новембра невероватно решење од Одељења за инспекцијске послове општине Нови Београд, којим им је наређено да у року од 24 часа поруше објекте у којима живе!

Да ствар буде гора, принудна исељења током зиме ни су дозвољена по Међународном пакту о економским, социјалним и културним правима, тако да би исељење требало да се одложи до пролећа. Међутим, како каже правни саветник невладине организације „Праксис“, Данило Турчић, проблем је што се Грађевинској дирекцији Србије жури са изградњом објеката у Улици доктора Ивана Рибара.

Због интереса крупних инвеститора, 33 ромске породице биће истеране из својих домова и расељене противно међународним законима, по контејнерима и по селима, како је то најавио заменик заштитника грађана Горан Башић.

Лекари ступају у штрајк

Ни после десет година од демократских промена нема бољитка у здравству. До жељене реформе никада није дошло. Трбало је да промене у здравству доведу до социјално одговорног система, да се прихвати партнерство државних и приватних институција, а не да здравље буде шанса за богаћење неких. Сваки посао треба да буде реално плаћен – поручили су здравствени радници из синдиката „Независност“, најављујући велики штрајк 23. новембра у Нишу.

Они су оптужили власт да својим реформама покушава да посвађа запослене у сектору здравства и да их натера да се отимају за пацијенте, уместо да стимулишу цео сектор.

„Запамтите

Вуковар 1991–2011“.

„Запамтите Вуковар 1991–2011“, пише на графиту који је једно јутро освануо наспрам улаза у једну и на фасади друге српске православне цркве у Бечу! У полицији је саопштено да се за „непознатим“ починиоцима трага.

Вандали су, уместо потписа, одмах уз претећу фашистичку поруку, нацртали шаховницу!

Суд неће да осуди 14 Тадићевих министара

Директор Управе за извршење заводских санкција Милан Обрадовић мораће да плати две казне због непоштовања закона.

Због кршења Закона о заштити података о личности, повереник за информације од јавног значаја Родољуб Шабић је поднео захтев за покретање прекршајних поступака против укупно седам директора. Казне за овај прекршај износе свега 10.000 динара, али нема најав да ће Прекршајни суд процесуирати било кога сем директора Управе за извршење заводских санкција Милана Обрадовића, који је осуђен за два прекршаја.

На Шабићевом списку је све сам демократски кадар, директори Агенције за заштиту животне средине, Управе за спречавање прања новца, Управе царина, Управе за игре на срећу, Управе за ветерину и Дирекције за мере и драгоцене метале.

Међутим, далеко је већи проблем што овај суд не предузима законске мере по прекршајним пријавама против чак 14 министара и што својим нечињењем води процесе у застаревање. То значи да министри никада неће одговорати за учињене прекршаје!

Као доказ да се министри протезирају и да се суђења њима одлажу, Шабић је навео то да је прво поднео захтеве против министара, а тек онда за директоре.

О закон су се огрешили министар за инфраструктуру Милутин Мркоњић, министар животне средине и просторног планирања Оливер Дулић, бивши министар за науку и технолошки развој и потпредседник владе Божидар Ђелић, министар просвете Жарко Обрадовић, министарка омладине и спорта Снежана Самарџић-Марковић, министар одбране Драган Шутановац и министар рада и социјалне политике Расим Љајић.

На списку су и министри финансија Диана Драгутиновић, здравља Томица Милосављевић, трговине и услуга Слободан Милосављевић, пољопривреде, шумарства и водопривреде Саша Драгин, телекомуникација Јасна Матић и бивши министар културе Небојша Брадић.

Радикали из Ниша обећавају да ће вратити снагу и понос свом граду

Брига за грађане Ниша

- **Направили смо Стратегију развоја до 2020. и склопили уговор са Европском мрежом предузетника који омогућава сарадњу привредника из нашег краја са партнерима из иностранства. Организовали смо тимове лекара, сестара, геронтодомаћица, хаузмајстора за помоћ старима и изнемоглима. Формирали смо тимове социолога, неуропсихијатара и логопеда који раде са децом и младим инвалидима. Угроженим породицама доводимо правнике који их информичу о њиховим правима и помажу им да их остваре. То ради СРС, док су демократе заслужне што је број Нишлија који се хране у народним кухињама повећан три пута за ових 15 година досманлијске власти – каже др Лелица Костић, председник градске општине Црвени крст**

Ниш живи од успомена на гиганте из прошлости и пропада од последица неуспелих приватизација. У жељи да поново покренемо живот у метрополи, осмислили смо стратегију развоја до 2020. године. Намера нам је била да, на примеру успешног рада ове општине, покажемо колико Српска радикална странка чини за свој народ и колико о њему брине. На конкретним пројектима смо доказали да што обећамо, то и испунимо – поносно кажу нишки радикали у ГО Црвени крст, којима су, због бројних хуманитарних акција, захвалне Нишлије свих животних доба, „од 7 до 77“. А Нишлије знају да покажу ту захвалност, било да од малих ногу уче децу да буду патриоте, као што су нам испричали у породици Ђорђевић, или да са 90 година лепе плакате СРС и деле летке, као што то ради дека Јован Ђурић.

Приватизација „обрисала“ будућност

Као ни у остатку Србије, у Нишу живот није ружичаст. Народ се највише мучи због немаштине. Она, како кажу наши радикали, није последица лењости или необразовања, већ тога што и са стеченим дипломама, народ нема где да се запосли. У процесу приватизације, која је требало да оживи цео регион, без посла је остало на хиљаде људи.

– Нема ниједне фабрике која нормално ради и запошљава људе. Народ је гладан, што се види по томе што је број корисника народних кухиња три пута увећан откако су демократе на власти, а то је већ 15 година. То треба њима да служи на част – каже др Лелица Костић, председник градске општи-

не Црвени крст и истиче да се обмане грађана само захуктавају док се загрева предизборна атмосфера.

Конкретно, Динкић је кренуо у турнеју по месним канцеларијама, где обећава да ће им дати новац и на томе заснива своје трибине. Људи се са подсмехом питају хоће ли то бити као са оних обећаних 1000 евра...

– Динкић је и до сада био на власти и не разумемо шта га је до сада спречавало да помогне селима. Са друге стране, СРС никоме није обећавала новац, него смо на правим пројектима показали колико нам је стало да унапредимо свакодневни живот људи. Међу најозбиљнијим пројектима је поменута Стратегија развоја, намењена предузетницима, захваљујући којој је омогућена сарадња привредника из нашег краја са партнерима из иностранства. То је било могуће пошто смо направили уговор са Европском мрежом предузетника. А посао на који смо најпоноснији је пројекат „Стотину осмеха“. Успели смо да мотивишемо предузетнике са наше територије да омогуће да 34 деце буде смештено у приватне вртиће, јер у државним нема капацитета. Предузетници су уплатили 50 одсто цене боравка у вртићу, а општина је дала 20 одсто – објашњава са осмехом др Костић.

Међу скорашњим успесима је и акција „Корак по корак ка заједници“, која је намењена искључиво инвалидној деци и омладини до 26 година живота, где се истовремено ради и са децом и на јачању капацитета саме породице.

„Наша екипа иде на терен и обилази децу. Паралелно окупљамо родитеље како би разменили искуства и пружили подршку једни другима“, прича

др Костић и додаје да тимови све време указују људима на права која могу да искористе и, поред стручних лица, логопеда, неуропсихијатра, доводе им и правнике који могу да помогну породицама да остваре своја права.

Први пројекат, сећа се др Костић, је био тзв. интегрисани сервис услуга, који је трајао годину дана и у који је касније укључен Центар за социјални рад. Проширивањем капацитета, од тог првог корака, направљен је пројекат „Усамљеност, шта то беше“. Тимови састављени од лекара, медицинских сестара, хаузмајстора, геронтодомаћица и социолога обилазили су Нишлије. Мерили су крвни притисак и шећер, поправљали и чистили стамбени простор наших старијих и изнемоглих суграђана и упознавали их са њиховим правима.

– Многи људи су тек од нас сазнали да имају право на материјално обезбеђење породице које је на месечном ни-

воу од око 8000 динара – истиче др Костић, критикујући систем који се недовољно бави заштитом најугроженијег становништва.

Власт, закључује она, ништа није урадила како треба, а о томе сведоче живи примери из комшилука. О несрећи на коју нико из власти не обраћа пажњу најбоље причају они који је трпе. Породица Ђорђевић је прави пример.

Нема посла за радикале

– Да нам није радикала, не бисмо веровали да има шансе да се ишта промени набоље. Нема ко други да нам помогне. Видите, нас је седморо у кући: мајка, ја и супруга са двоје деце и брат и снаја. Једини сигуран приход нам је мајчина пензија од 12.000 динара. Били смо у Црвеном крсту, обраћали смо се Центру за социјални рад, али нам нико није помогао. Електродистрибуција нам је искључила струју, а телефон не ради већ годину дана – почиње причу Радован Ђорђевић, рударски техничар кога је тајкунска лихварска приватизација оставила без посла и буквално без хлеба.

Радован је на бироу, чека неки посао, мада унапред „зна да иако се појави неко радно место, он га неће добити“ и користи сваку прилику да заради динар на грађевини, као физички радник, или шта год друго што би ставило хлеб на сто. Његов брат Игор, машинбравар, је у истој ситуацији. Лакше би било да могу да се изборе за неку социјалну помоћ, али је то немогуће, јер не могу да прибаве потребну документацију. Најстрашније од свега је што до документације не могу да дођу јер је, како кажу, остала у матичним књигама на Косову и Метохији, а бирократски систем „жутих“ је неумољив и неће да им помогне! Породица је са Косова и Метохије протерана 1999. године и, као и сви изгнани, препуштена је сама себи откако су на власт дошле досманлије.

– Најтеже ми пада што, после свега што смо преживели, нико од нас нема посао. Заправо, што знамо шта је разлог што нисмо запослени. Прво, досовска власт је све фирме што су радиле – упропастила! Ако се негде некако отвори радно место, на бироу кажу да ће нас звати. Али, ја сам радикал у срцу, ја не могу да пређем код жутих, а посао добијају само они који су у Г17 и у ДС. Ја и мој брат им нисмо страначки подоби – каже Ђорђевић.

Он наводи примере „Јуре“, „Дајтеха“ и „Арарата“, где је, како истиче, од по-

четка доследно запошљаван само „демократски“ кадар. Чланство у странкама које су у власти је „исплативије“, али у „радикалској фамилији се не продаје вера за вечеру“. У тешким животним условима супруга Драгана се ипак одлучила да роди не једно, него двоје деце, а у шали кажу да још неки будући глас за радикале није на одмет.

– Видимо само једно решење: да радикали дођу на власт, да скину ову багру. Српска радикална странка не би допустила да људе овако искоришћавају. За крај би хтели да испричамо са-

мо један пример како се европски послодавци односе према радницима: мој брат једном годишње буде ангажован за посао преко Центра за социјални рад, а на исплату чека више од годину дана – каже Драган Ђорђевић и додаје да ипак верује да се нешто у овој земљи мора променити.

Лепе вести из Нишке бање

Да у будућност треба веровати, поручује и један од најстаријих радикала у Србији Јован Ђурић, који је рођен давне 1920. године. Он, са својим радикалским колегама, озбиљно поручује да се за будућност морамо борити! Господин Ђурић се свакодневно „наоружа“ плакатима, флајерима, примерцима „Велике Србије“ и „сиђе у град“ да лепи бандере и дели новине. Кад се на то дода и да је у Српску радикалну странку сам учланио више од 40 људи из Нишке бање, онда мирне душе можемо да кажемо да је овај супер-дека наш прави херој!

Каже да код Српске радикалне странке највише цени то што „лепо ради“, а код др Војислава Шешеља што „он ради најпаветније“.

– Наш Шешељ робује у Хагу. Док је он тамо, овде пљачкају српски народ. Њега тамо муче, а оне који су убијали Србе увек ослобађају – каже деда Јован.

Стање у држави је све горе, а народ све теже живи, па тако немаштина није заобишла ни њега и његову бабу, како од милоште зове супругу.

– Нисам задовољан пензијом. Ја и баба живимо са 17.000 динара. Има и ко живи са много мање, беда је. Сад на све то плаше људе да пензија неће ни бити. Али, знате шта? Нека и не буде! Живећемо како ко може, али нас нико неће плашити и уцењивати – поручује деда Јован.

Пројекти

Свој велики допринос даје и чувени боксер Бранислав Вакић, који је био посланик у пет мандата! Говорећи углас са председником ОО Нишка бања Стаменом Златановићем и замени-

Право стање нације

Председник Градског одбора Српске радикалне странке у Нишу психијатар Драган Вукадиновић каже да ће, уместо набрајања шта све треба да се уради и шта је урађено, радије говорити о ономе у какво нам је стање доведена нација.

Јер, стање на терену је управо оно што је најалармантније. Лицемерје, корупција, немаштина, правна и свака друга несигурност у борби за голи опстанак свакога појединца – све су то симптоми једне те исте болести, од које човек прво пожути...

Доктор Вукадиновић сматра да ће народ најбоље схватити његову поруку, а и поуку, ако прочита кратку анегдоту коју је својевремено написао:

Сећам се предавања покојног професора Жике хирурга, када се после пола сата кашњења, због председавања за кафанским столом у кафани „Јастребац“, појавио у одељењу. До малопре је око њега треперела фамилија успешно оперисаног пацијента. Пресрећни зетови оперисане таште, наручивањем шприцера мислили су да приносе у магијску жртву њеном успешном лечењу.

Жика хирург, док је уписивао час, обавезно „заборављајући“ да упише одсутне, обично би најближег ученика послао по две пакле цигара.

Прича је ишла отприлике овако:

„Знате ли, децо, ко први даје дијагнозу када пацијента унесе на хирургију?“

Ми, нормално, ћутимо. То јест, они који би данас били квалификовани као „штребери“, избегених очију из прве две клупе само мало више отворе већ отворена уста и подигну обрве. Оних 5-6 у задњим клупама, који су остали да препишу домаћи задатак за наредни час, збуњени тишином, подигну главу и погледају у Жику.

Тајац, и тек тада Жика тријумфално наставља:

„Чистачи!“

Они већ првог дана на послу, кад виде неког бледог, склупчаног на носилима, почну да вичу – Докторе, докторе, носе једног болесног! Уколико је на носилима крваво ћебе, несретник на брзину обмотан завојем, или чешће крвавим пешкиром, одмах вичу – Брзо, докторе, носе повређеног! Глас им звучи заповеднички, као да дежурни хирург само чека њихову команду. Започињу разговор са пратиоцима и убрзо се схвати да су, преко тетке из суседног села, баш блиска фамилија са пацијентом. Нормално, упут обећају да ће се о њему посебно бринути“.

„А ко други поставља дијагнозу? Специјализанти... Они се, у страху од критике старијих колега да се скитају негде по болници, одмах стварају поред пацијента и без постављеног питања, почињу родбини да дају објашњења.

„А онда, кад фамилија дође код мене, знате шта ја кажем?“

Ту на сцену ступају мангупи из задњих редова:

„Милион динара пута ти кажем, да то треба да се оперише“, каже, као из пушке, клинац директора овдашњег.

„Није му ништа, само му фали нови карбуратор, као за мог голфа“, коментар је сина аутомеханичара.

„Добро печење, посебно јагњеће, би помогло да се излечи“, каже буцко до њега.

„Не, не... ви кажете, 'ајмо у 'Јастребац' да урадимо анализе“, покушава један жгољави да буде духовитији.

Жика се већ грохотом смеје, тад још увек нисмо схватили коме. Пали цигарету на сред часа и тријумфално каже: „Не, ја им кажем: – Појма немам, човек је као затворена књига, тек кад га отворим на хируршком столу, знаћу шта му је и шта да му радим“.

Повуче дим и додаје: „Запамтите, децо, пацијенти који се највише деру обично су фолиранти и нису животно угрожени, онај ког стварно боли обично трпи и ћути. Исто тако, они што највише причају да нешто знају, обично појма немају“.

– Не знам зашто сам ово написао, нема никакве везе са нашим болницама, са нашим менталитетом, а посебно са стањем у нашем клиничком центру, у нашем граду, у нашој држави. Али ако сам случајно неког увредио, ја ћу да се извиним, а замолићу и Ланета Гутовића. Дакле, где били... – каже др Вукадиновић.

ком председника скупштине Гораном Живковићем, спремно најављује циљеве за период који је пред нама. Највећи циљ им је, мада их у томе „коче структуре из управе града“, да среде пут и ски-стазу на Бојаниним водама. Нишка бања је најпознатија по туризму и зато се, кажу радикали, у њега стално мора улагати. Капитална инвестиција је и сређивање парка и шета-

лишта испред здравствено-рехабилитационог центра „Радон“.

– Шта су наши успеси и планови? Списак је дуг: помоћ при регулисању и оправци старих макадамских путева, решавање проблема водоснабдевања сеоских насеља, реконструкција и изградња спортских терена, организација бањског „Културног лета“ и других културно-спортских догађаја. Да-

кле, водимо рачуна о потребама свих, од најстаријих до најмлађих и никада не заборављамо наше људе и да је најважније да им помогнемо када год и како год можемо – истичу у Нишкој бањи.

Из Ниша се може отићи само са једним утиском: има посла, али су радикали доказали да знају да га раде и да се посла не плаше!

Р. В. С.

И произвођачи и потрошачи жртве тајкунских монопола и картела

Власт и тајкуни пљачкају народ

- „Викторија група“ се уградила у цену инпута, јер продаје вештачко ђубриво; у откупну цену производа, јер откупљује сунцокрет и у цену коначног производа, јер продаје јестиво уље. Велике компаније диктирају комплетну аграрну политику, тако да ни произвођач ни потрошач не могу утицати на коначну цену производа, већ су препуштени на милост и немилост тајкунима

Пише: Владимир Мишковић

Упркос томе што је Србија аграрна земља, један од највећих проблема са којима се сусрећу грађани Србије је прескупа храна. Разлог се крије у неспособности режима

Бориса Тадића да се обрачуна са бахатошћу монопола и картела и уцењивачкој позицији складиштара, купаца, прекупаца и увозника, који гурају сељаке у дужничко ропство. Финансијске моћнике и тајкуне Влада Србије више не може зауставити, па није погрешно рећи да су тајкуни практично постали власт у Србији.

Тајкуни увозе бели лук из Кине, пасуљ из Азербејџана, свињетину из Мађарске, пистаће, грозђе и парадајз из Турске, чиме се истовремено уништава домаћа пољопривредна производња и повећавају цене хране на српском тржишту. Са друге стране, власт не чини ништа да заштити пољопривреднике, па су они сваке године жртве ниских откупних цена пољопривредних производа, а последњих година и елементарних непогода, попут поплава, суша и града, који су и ове године карактеристични за Србију. Сељаци су, због немашти-

не, последњих година готово потпуно уништили свој сточни фонд, па су десетине хиљада крава и стотине хиљада крмача завршиле у кланицама. Без обзира на све недаће, захваљујући рекордном роду кукуруза и воћа, Србија ће ове и године од пољопривреде инкасирати 1,5 милијарди америчких долара, али ће цене пољопривредних производа, уместо да буду ниже, захваљујући рекордном роду, до краја године, према процени стручњака, нарасти између 10 и 20 одсто.

Дипломирани инжењер пољопривреде Светлана Тојага, која се и сама у пракси суочава са разним проблемима

који притискају данас пољопривреду у Србији, пошто поседује фирму за производњу сточне хране и пољопривредно газдинство од 10 хектара, оцењује да је суштина проблема у диспаритету откупних и продајних цена пољопривредних производа, који су током откупа јефтине. Када их сељак прода, не може покрити своје трошкове производње. Сама откупна цена, по њеном мишљењу, није тако ниска ако погледамо откупне цене тих производа у околним земљама, али пољопривредну производњу у Србији оптерећују високе цене инпута – дизел горива, семенског материјала, минералног ђубрива, средстава за заштиту биља и

свега онога што је потребно пољопривредном произвођачу да започне производњу.

– Цене тих инпута, који се налазе на нашем тржишту, под утицајем су великих компанија и газдинстава, домаћих латифундиста, који преко њих креирају аграрну политику. С обзиром да те компаније одређују и откупне цене пољопривредних производа, онда се догоди да све што држава обећа произвођачу, субвенције, јефтине минерално ђубриво, јефтине семенску робу, заврши као зарада у џеповима компанија које имају ексклузивно право да буду посредник између државе и пољопривредног произвођача. Помоћ државе, која је намењена пољо-

привредницима, као што је субвенција за вештачко ђубриво, не заврши код њега, него у „Викторија групи“ или „Делта аграру“, пошто су они посредници у набавци тог вештачког ђубрива и та „Викторија група“ узима сву зараду од тог субвенционисаног ђубрива – објашњава Светлана Тојага.

„Викторија група“ се уградила у цену инпута, јер продаје вештачко ђубриво, у откупну цену производа, јер откупљује сунцокрет и у цену коначног производа, јер продаје јестиво уље. Велике компаније диктирају комплетну аграрну политику, тако да ни произвођач ни потрошач не могу утицати на коначну цену производа, већ су препуштени на милост и немилост тајкунима. Светлана Тојага објашњава да, када се пољопривредни произвођач, уз тешку муку и скупу производњу, појави на тржишту, у недостатку складишних простора и новца је присиљен што пре да се реши тог производа и да га прода. И ту се опет појављују велике компаније које откупљују производе

по ценама које су најповољније за њих, а не за пољопривредника.

– Сав профит узима велики откупљивач. Скида кајмак, тако да пољопривредник има једва довољно новца да покрене производњу за идућу годину. И тако оних 14.000 динара по хектару, колико износи субвенција за пољопривреднике, постаје толико смешно да не треба ни помињати. Због свега тога, мали пољопривредни произвођачи, а ту мислим и на оне који имају 20, или 30 хектара, па чак и на оне који имају 100 хектара обрадивог земљишта, не могу да се изборе на тржишту за неку повољнију цену, нити кад је у питању набавка сировина, нити када је у питању продаја готовог

производа – констатује дипломирани инжењер пољопривреде из Бачког Грачаца Светлана Тојага.

Народни посланик Српске радикалне странке и члан скупштинског Одбора за пољопривреду Милорад Крстин се слаже да је пољопривредни произвођач тај који извуче дебљи крај и наводи податак да је јесења сетва пшенице била за 30 одсто скупља него прошле године, пре свега због дијел горива, али и због саме цене пшенице, јер се моћни откупљивачи више не одлучују на робну размену, већ сву своју зараду претварају у евре.

– Изгледа да се између произвођача и потрошача неко превише уградио. И то је суштина. Поставио сам и питање министру пољопривреде Душану Петровићу, како је могуће да сељаку који је пролио зној за свој финални производ, сад кад треба да му се плати, један финансијски моћник, један тајкун, одређује цену тог производа. Како је могуће да прошле године откупна цена пшенице у време жетве буде 16,80 динара, а на крају године, у децембру и ја-

нуару, буде 32 динара? Ко је зарадио на тој разлици? Није произвођач, него онај ко поседује јавне складишне просторе, односно силос – објашњава Милорад Крстин.

Он сматра да је највећи проблем у српском друштву то што, уместо да пољопривреда полако стаје на ноге, имамо контрадикторну ситуацију: и произвођача који јадикује, јер је добио малу откупну цену, и купца који исто јадикује, јер то скупо плаћа, а зна да се произвођач није толико уградио. Крстин оцењује да је суштина у томе да су они који откупе пољопривредне производе од произвођача, а онда их као финалне производе ставе у рафове, заправо ти који највише зарађују, а у ту разлику између произвођача и купца се највише уграђују власт и тајкуни.

– То је разлог тако високих цена. Власт заједно са тајкунима пљачка и произвођаче и потрошаче. Произвођаче ниским откупним ценама, а потрошаче високим ценама роба. Прошле године цена сунцокрета је била 400 евра за тону, а литар „Дијамант“ уља је био 117 динара. Ове године тона сунцокрета је плаћана 315 евра, а литар „Дијамант“ уља 140 динара. Прошле године литар дизела је био 106 динара, а ове 124 динара – подсећа народни посланик СРС Милорад Крстин.

Министар пољопривреде Душан Петровић се недавно похвалио како је цена хлеба остала иста, па је на основу тога и откупна цена пшенице остала иста. Петровић лукаво не говори о томе да су трошкови јесење сетве 30 одсто већи него прошле године, а пољопривредницима још увек нису исплаћене ни септембарске субвенције од 14.000 динара по хектару. Уз то, Србија би могла идуће године увозити пшеницу, јер је уместо 550 хиљада засејаних хектара, колико планирају Влада Србије и Министарство пољопривреде, до сада посејано једва 300 хиљада хектара. Ни сушни временски услови, без падавина, не погодују пољопривредницима, који су принуђени на тзв. „суво ратарчење“, што значи да ће пшеница и остале културе, од 300 хиљада хектара засејаних пољопривредних површина, сигурно родити на највише 100 хиљада хектара, јер је 200 хиљада хектара посејано после кише, која је пала још пре месец дана. Не само да власти у Србији неће моћи да се похвале унапређењем пољопривредне производње у следећој години, већ ћемо сви моћи да будемо срећни ако приноси буду на нивоу овогодишње сетве.

Власт у Србији отежава положај особа са инвалидитетом

Профит пречи од људи

- Добио сам посао у „Делта спорту“ по програму који дотира држава, а кад сам отишао на боловање, дали су ми отказ. То је противзаконито, али нико за то неће одговорати јер се режиму исплати да штити тајкунска предузећа, каже Бојан Костић, инвалид из Београда

Нема ничега нечаснијег него када неко профитира на туђој несрећи. Тим горе ако то раде јавне институције да би државна власт добила јефтине политичке поене код газде из Брисела. Ипак, на путу од жутих звездица жртвовани су и инвалиди. Њихова прича о деценији неправде је пред вама. Говори о томе како лицемерна држава стално у јавности представља да се много брине о њима и да на њихово збрињавање троши велике паре из буџета, док новац заправо одлази тајкунима у џеп!

Закон по мери тајкуна

Да би лакше бацала прашину у очи, власт је, према ономе што нам причају особе са инвалидитетом, донела закон да би њима махала пред бирачима и европским душебрижницима, док их у пракси спроводи само до мере која одговара тајкунима! Они користе инвалиде као најјефтинију радну снагу, не исплаћују им зараде и на крају их отпуштају мимо свих закона. Тајкуни за то никада не одговарају. А инвалиди се закуцавају ексерима, одсецају прсте и поливају бензином да би скренули пажњу на то да им и држава, односно тајкуни са једне стране, а ПИО фонд са друге, дугују и по милион динара по особи. Тога, наравно, нема на режимским страначким флајерима.

Као и остали грађани Србије, и инвалиди виде да немају будућност, да о пристојној плати и пензији могу само да сањају и да им је одузет сваки институционализован начин да се боре против државе, коју су досовци утемељили на социјалној неправди. Ево неколико конкретних сведочења о томе како су овој власти од грађана важнији велики трговачки ланци, фармацевтски интересни лоби, европски банкарски лешинари, контроверзни бизнисмени и тајкуни.

Бојан Костић почиње причу тиме да је за особе са инвалидитетом добијање посла у Србији „мач са две оштрице“.

– Ја сам добио посао у „Делта спорту“, а запослили су ме по државном програму. Био сам срећан јер сам мислио да је то озбиљан посао и да ће моја права увек бити поштована. Међутим, после два месеца сам претрпео озбиљну повреду на раду. Отишао сам на боловање, које је, према одлуци здравствене комисије, трајало шест месеци. Онда ме је та комисија послала на комисију за инвалидску пензију. Одбили су ме 23. фебруара, због „недостатка комплетне медицинске документације“ и нису ми тражили да до-

ствари види Костић, који је принуђен да опет живи од помоћи родитеља, јер он и његова супруга, такође инвалид и њихово двоје деце, живе од помоћи од 13.000 динара (у то је укључено и следовање на име туђе неге и помоћи од 4.000 динара).

Све зависи од власти

Немају, каже, коме да се обрате за помоћ, јер постоје само два удружења инвалида. У удружењима углавном раде људи који немају никакве везе са инвалидима и већина њих не консул-

пуним! Онда се десила невероватна ствар: решење ми је на кућну адресу стигло 8. јула, а пет дана раније су ме из „Делта спорта“ обавестили да сам добио отказ – каже Костић и пита како је „Делта спорт“ смео да му да отказ док је на боловању, пошто је то противзаконито!

Ако је неко запослен по програму државе, онда она мора да штити права запосленог, а не приватне фирме која добија субвенције за то што је запослила особу са инвалидитетом, али држава има рачун да штити тајкуне. Тако

тује људе који имају инвалидитет, објашњава наш саговорник.

– Због свега тога не видим да имам неку лепшу будућност. Знам само да се власт мора променити, јер од ње све зависи. Ови су доказали да о нама брину само кад треба да се сликају, а све остало време смо препуштени људима којима није стало да се реше наши свакодневни, реални проблеми, већ само мисле како да се обогате – истиче Костић.

Зоран Стевановић каже да је главни проблем управо у томе што у Србији не функционишу институције. Зато

Држава нашла начин да инвалидима отме наследство

Направљена је једна невероватна смицалица: навели су родитеље да масовно „наседну“ на причу да судски треба да постану старатељи својој деци. После тога чина дете није дете, него штићеник, и после смрти родитеља држава присваја њихову имовину, а инвалид иде у дом ако нема другог сродника који би га прихватио – упозорава саговорница, која је хтела да остане анонимна из страха од даљег шиканирања.

– Тражили смо право да родитељи деце инвалида не морају да чекају на ред код лекара. Оставим брата кући да бих отишла по рецепт, задржим се буквално пола дана, а кад се вратим, могу да га затекнем мртвог, са језиком заглављеним у устима, услед епи-напада.

Знате шта због тога морам да радим: човека од 45 година и 25 кила носим свуда са собом, од лекара до лекара. Замислите тај живот, за обоје, јер неко неће да донесе одлуку да имамо право првенства, а лекари су безосећајни – каже нам ова саговорница.

Она још истиче да се од инвалида просто крије која су им све права дата на папиру, односно законама, јер што мање особа буде знало, мање ће користити могућности.

Овако, власт има покриће да је донела одличне законе, а инвалиди и њихове породице, испада, сами су криви што то не користе. Београдски Савез инвалида би требало да нас информише, али, они се баве другим стварима.

се, како каже, дешавају апсурдне ствари, као што је обавеза да се књижица за повлашћену возњу обнавља сваке године. Такође, ради бацања прашине у очи, власт је прописала да су инвалиди са 100 одсто оштећења ослобођени плаћања медицинских услуга и лекова, али су истовремено сви остали, којих има далеко више, обавезни да плаћају све.

– Да ли верујете да је лекар чак одбио да ми упише шифру на рецепту, на основу које добијам неке олакшице при плаћању лекова. Лекари који на крају и пристану да нам поштују законом гарантована права, то раде после дугог одуговлачења и компликоване процедуре. Документација која нам је потребна за неке олакшице мора да се прикупља и по неколико месеци. Али, проблем није у томе, већ што немам

Иницијатива Српске радикалне странке

Одборничка група Српске радикалне странке у Скупштини општине Чукарица покреће иницијативу за уклањање архитектонских баријера на овој општини које онемогућавају особама са инвалидитетом приступ многим институцијама.

Српска радикална странка поднеће захтев Скупштини општине Чукарица да се одобре средства за инсталирање приступне рампе за особе са инвалидитетом на згради Центра за церебралну парализу, Центра за социјални рад и Дома здравља „Др Симо Милошевић“ у Железнику, као и спуштање тротоара у улици Даринке Радовић.

коме да се жалим. Институције не раде свој посао – каже Стевановић, објашњавајући да од свега тога имају користи фармацеутске куће чије производе инвалиди купују ако лекар неће да им препише рецепт.

Стевановић тврди да за права инвалида нема ко да се бори и да због то-

га сви који немају 100 одсто оштећења немају пензију, не добијају надокнаду за туђу негу и помоћ, социјалну или једнократну помоћ... Инвалиди су зато дошли до тога да штрајују глађу и да се протестима боре за своја права.

Протести и захтеви

Председник Удружења особа са инвалидитетом параплегије и квадриплегије Зоран Миловановић објашњава да је држава направила и разлику између војних и цивилних инвалида, те да су протестима покушали да се изборе за једнак положај.

– Не знамо зашто је то тако неправедно. Цивилни инвалиди са 100 одсто инвалидитета примају 20.000 динара месечно, а војни од 65.000 до 70.000 динара. Они чешће могу да мењају јастуке на којима се седи, колица, протезе, чарапе и друга помагала. Такође, сваких пет година имају право на поклон аутомобил, по основу помагала – каже Миловановић.

За инвалиде који немају аутомобил и који су принуђени да се возе градским превозом велики је проблем

што аутобуске станице немају адекватне прилазе за колица. Џабе су, каже, набављали нископодне аутобусе, ако нема прилаза. Скандалозно је и то што државне институције, поред свебуке и медијске кампање на Дан инвалида, још немају прилазе. Наши саговорници који су из београдске општине Чукарица кажу да ни зграде општине, Поште и Бироа за запошљавање широм главног града Србије немају прилаз прилагођен пролазу инвалидских колица.

– С тим у вези, ево још једног апсурда. Особе са инвалидитетом у Пошти морају лично да подигну надокнаду за туђу негу и помоћ – каже Миловановић и додаје да, где у Србији има уређених прилаза, то је заслуга локалне самоуправе.

Према речима свих наших саговорника, за сада је непремостива препрека и то што држава не жели да инвалидима да икакву контролу над начином на који се троше средства која се опредељују за њихово збрињавање. Примера тога је и механизам који је успостављен Законом о запошљавању особа са инвалидитетом, према коме је послодавац обавезан да на сваких 20 запослених има и једног радника са инвалидитетом. Ако послодавци то не поштују, плаћају казне, али се новац не усмерава на инвалиде. Зато је ово удружење захтевало да се та средства преусмере и да се инвалиди сами организују око отварања радних места.

На државу, кажу, не рачунају. И, не верују у конкурсе, јавне позиве, пројекте и програме и све друге називе којима власт маскира оно што заправо ради, а то је да тајкунима омогућава да се

богате на рачун људи којима нема ко да помогне.

У низу „мера за помоћ инвалидима“, расписан је и Јавни позив Националне службе за запошљавање за спровођење јавних радова, који траје до 5. децембра. За запошљавање инвалида само ове године је формално по-

кренуто више програма, све саме субвенције за послодавце. – Субвенција зарада за особе са инвалидитетом без радног искуства, спровођење јавних радова, рефундација трошкова за прилагођавање радних места, рефундација зарада за радну асистенцију, субвенције за отварање нових радних места, обуке за познатог послодавца...

У „преводу“ то значи да „послодавци“ узму новац из буџета да отворе радно место за инвалида, узму паре за његову обуку, узму паре за некога да му асистира, узму паре да прилагоде радно место, запосле инвалида и после неког месеца му дају отказ, чак и ако је на боловању. Плате и доприносе никада не морају да му исплате, јер као што се сви добро сећамо, само прошле године су инвалиди „Искре-метал“ морали да протестују целу зиму и пролеће и да на крају себи одсецају прсте да би се држава сетила да власнику наложи да исплати минималце. И то на рате.

То је та брига режима о људима са инвалидитетом.

Р. В. С.

У Тадићевој Србији 3.500.000 грађана игра игре на срећу,
700.000 патолошких коцкара, најмлађи лечени зависник од коцке има 11 година

Коцка уместо хлеба

Пише: Душан Марић

Уз више од 1.000.000 незапослених, најмање 680.000 оних који живе испод границе сиромаштва (немају данас да купе хлеб, два литра млека и килограм брашна), 60.000 сиромашних који преживљавају захваљујући једном оброку дневно у народним кухињама, 6.000.000 оних који алкохол пију повремено и 3.000.000 који пију свакодневно, Србија данас такође има и више од 700.000 људи који су постали патолошки коцкари.

То је једна од тековина „бољег живота“, који су у последњих једанаест година грађанима Србије обезбедиле досовске странке (ДС, ДСС, Г 17 и Нова Србија), уз несебичну помоћ коју им у

последње три и по године пружа Социјалистичка партија Србије.

Према подацима Центра за одвикавање од зависности од коцке, у играма на срећу у Србији стално или повремено учествује 3.500.000 људи, дакле сваки други становник.

Ако одбијемо милион и по малолетника, добијемо податак да у држави чија власт срља у Европску унију три четвртине пунолетних грађана бар једном годишње покуша да се бољег живота домогне уз помоћ среће и – коцке.

Опозиција је својевремено оптуживала Слободана Милошевића да је ради замајавања народа, сејања лажне наде и очувања власти наредио организовање „Бинга“ и пренос извлачења бројева у овој наградној игри на државној телевизији. У то време смо поред „Бинга“ на телевизији гледали још само „Лото“.

Наградна игра за гладне

У скупштинској расправи о Закону о играма на срећу један посланик СРС је закључио да владајућа коалиција број гладних у Србији може да смањи једино ако за све грађане који живе испод границе сиромаштва, а према званичним подацима има их најмање 680.000, организује наградну игру у којој би дневна награда била – годишња исхрана у народној кухињи.

Уместо две седмично, сада на телевизијама гледамо десет игара на срећу, али дневно.

Са телевизијских екрана свакодневно све пршти од милионера и милијардера, кућа и аутомобила, штедњака, миксера и микроталасних пећница.

У играма које телевизије директно преносе играчи више не улажу само новац, него и жену, породицу, биографију, част... све што имају.

Пошто у Србији сваке године умре 32.000 људи више него што их се роди, а од укупног броја оних који умру њих 2.000 Богу на истину стигне уз помоћ државе, јер породица нема новца да их сахрани, само је питање дана кад ће нас нека од телевизија обрадовати наградом у којој ће дневна награда да буде бесплатна сахрана, а седмична награда сахрана у Алеји заслужних грађана. Сценарио звучи морбидно али није далеко од истине. Ионако свако ко је издржао деценију владавине досовских странака и преобучених социјалиста полаже пуно право да добије статус заслужног грађанина.

Раније се једном годишње догађало да неке новине организују наградну игру. А данас нема дневне новине која не организује наградну игру. Свакодневно.

Људи у Србији новине све мање купују ради читања, а све више ради гребања.

Властима се онедавно учинило да је мало да читаоци новина гребу једном, па су им великодушно омогућиле да гребу два или три пута. На истом месту. И са истим резултатом: Више среће у следећем броју.

До 5. октобра 2000. године у Београду и Србији било је око 70 легалних кладионица. Четири године касније било их је 350, пет пута више. Данас, у време највећих „успеха“ владајуће коалиције, пуном паром ради 1.267 легалних и најмање 300 нелегалних коцкарница. У просеку, десет коцкарница по општини. Имамо више коцкарница и кладионица него основних школа и обданишта.

5.000 деце коцкара
Од 700.000 Срба који не могу без коцкарског стола или покер-апарата, „Бинга“, спортске прогнозе и других система за пражњење већ празних новчаника, најмање 5.000 су малолетна деца.

Најмлађи пацијент Центра за одвикавање од зависности од коцке има 11 година.

Млађан Динкић је признао да је намерно, ради победе на изборима, слагао кад је обећавао 1.000 евра од акција по глави становника и годишње 100.000 нових аутомобила из Крагујевца.

До 5. октобра 2000. године у Србији је било око 2.000 покер-апарата, а данас их има 20.000. Са једним покер-апаратом на сваких 375 становника, Србија је европски шампион.

У образложењу Закона о играма на срећу, који је пре 15 дана Влада Мирка Цветковића доставила Скупштини Србије пише да се очекује да ће се до 2013. године број играоница на срећу и покер-апарата скоро удвостручити. И то се не истиче као неуспех, као алармантан податак, већ као успех. Чег се паметни стиде, будале се тиме поносе.

У предизборној кампањи 2008. године, Тадић и Динкић су обећали да ће за 4 године отворити 200.000 нових радних места. Уместо тога, затворили су више од 300.000.

Једино где нису оманули то је запошљавање у коцкарницама.

Уместо грађанима Србије, обећане евре је поделио – страним компанијама.

Само пребогати „Фијат“, најјачу италијанску компанију, Тадић, Динкић и Дачић поделили су са око 300.000.000 евра.

Тадићу би било много сигурније да наговори Динкића да у предстојећој предизборној кампањи, уместо 1.000 евра и 100.000 аутомобила, грађанима обећа још 1.000 коцкарница и 100.000 покер-апарата. Под њиховом влашћу, живот у Србији се ионако претворио у једну велику лутрију, у игру на срећу, у којој грађани Србије сигурно и редовно губе.

Ново складиште нуклеарног отпада 20 километара од центра Београда

Тровање нације

Пише: Владимир Мишковић

У кругу Института за нуклеарне науке „Винча“, у истоименом насељу, већ је отворена, а ускоро ће почети и да се пуни, највећа депонија нуклеарног отпада на Балкану и једна од највећих у Европи. Капацитет бетонског објекта „ХЗ“ је 8.500 буради од 200 литара и 100 транспортних контејнера. У изградњу овог објекта, чију су градњу одобравале све владе Србије од 2002. године до данас, кажу да је уложено

Фарса око смењивања директора ЈП „Нуклеарни објекти Србије“

Одмах после избијања афере око изградње складишта нуклеарног отпада на 20 километара од центра Београда, Влада Србије је сменила генералног директора ЈП „Нуклеарни објекти Србије“ Радојицу Пешића, који је био задужен за изградњу новог складишта нуклеарног отпада, и на његово место поставила његовог заменика др Јагоша Раичевића. Радојица Пешић, у јавности познат као особа са мало знања, али много политичких веза, постављен је по налогу потпредседника Владе Србије Божидара Ђелића, бившег министра за науку и технолошки развој и „сиве еминенције“ изградње нове депоније нуклеарног отпада. Пешић се недавно прославио изјавом како је увоз и извоз радиоактивног отпада у Србији законом строго забрањен, иако је, чланом 67 Закона о заштити од јонизујућег зрачења и нуклеарној сигурности, дозвољен увоз, извоз и транзит радиоактивног отпада у Србији, уз прибављање одговарајуће документације. Убрзо се испоставило да је смена Пешића била најобичнија фарса, јер је Раичевић, дојучерашњи Пешићев заменик, истог дана када је постављен за директора ЈП НОС, поставио Пешића за свог заменика. Тако се ротацијом руководећих људи у ЈП НОС заправо ништа суштински није променило.

укупно 2,5 милиона евра. У свему томе не би било ништа необично да се насеље Винча, које и само броји више хиљада становника, не налази свега 20 километара од центра милионског Београда, чија су насеља Миријево, Коњарник и Шумице, са више стотина хиљада житеља, удаљена мање од пет километара од новоизграђене депоније нуклеарног отпада у Винчи. Сам институт „Винча“ се простире на површини од око 70 хектара, а његова источна капија је удаљена 200 метара од месне цркве и 50 метара од локалног фудбалског игралишта. Јужно од Института је насеље Калуђерица, са више десетина хиљада становника. У близини је и историјски локалитет Винча, место рађања „Винчанске цивилизације“, на коме су нађени археолошки артефакти из неолита од непроцењивог значаја за Републику Србију, али и за историју целе Европе. Недалеко од Института налази се и градска депонија отпада.

Радиоактивни отпад је у овом тренутку смештен у два лимена хангара, који се налазе у близини нове депоније, од којих је први („X1“), изграђен 1967. године, а други („X2“), изграђен 1985. године. Ови хангари су препуни и у веома лошем стању. Направљени су од обичног лима и изгледају као две веће гараже, површине више стотина квадратних метара. Тренутно им је опасно прићи без заштитних одећа, јер је у њиховој близини повећан ниво радијације, а кран у њима тренутно не ради. Оба су изграђена као привремене објекти, као што је и све остало, укључујући и тадашњу државу и њено уређење – било привремено. Зато се поставља основано питање зашто је и ново складиште отпада изграђено недалеко од старих, на свега двадесет километара од центра највеће агломерације становништва у Србији и на отвореном простору окруженом запаљивим растињем. Зашто се могуће нуклеарно загађење широких размера, до којег може доћи терористичким нападом, попут оног НАТО 1999. године, ризикује на свега 20 километара од центра главног града Републике Србије? Зашто ново складиште није изграђено далеко од насељених места, на некој планини или у напуштеном руднику, попут рудника Кална, као што се то ради у целом свету? Француска, која има највише нуклеарних реактора у Европи, гради своја складишта на удаљености од најмање седам километа-

ра од најближег насељеног места. Институт „Винча“ је од највеће београдске средње школе ваздушном линијом удаљен 800 метара, а ту су и црква и стамбено насеље. Немци су радиоактивни отпад сместили дубоко под земљу, у напуштени рудник соли удаљен 50 километара од Берлина, а Шведњани су сместили свој радиоактивни отпад у гранитну стену.

Почетак демонтирања два дотрајала складишта нуклеарног отпада („X1“ и „X2“) и пребацивање отпада у ново складиште („X3“) се очекује током наредне године. У старим складиштима се налази око 3.000 кубика радиоактивног отпада. Сам процес пребацивања отпада из старих у нови хангар, које би требало да траје од 12 до 18 месеци, представља огромну опасност по животну средину. Ради се о веома опасном отпаду – радиоактивним громобранима, јављачима пожара који садр-

же радиоактивни елемент „цезијум 137“, радиоактивном отпаду из болница и других установа и компанија из целе Србије, попут „У.С. Стила“, „Дуге“ итд, деловима реактора из Института „Винча“, контаминираним оделима, рукавицама, вати, ПВЦ најлону, метал-

Уништавање Института „Винча“ оснивањем ЈП „Нуклеарни објекти Србије“

Министарство за науку и технолошки развој и тадашњи министар Божидар Ђелић су 2009. године наредили институту „Винча“ да се код комерцијалних банака задужи кредитом од 25 милиона долара за пројекат „Винд“, којим је предвиђено уништавање и сечење нуклеарног реактора снаге 6,5 мегавата. Научно веће Института „Винча“ је одбило предлог о задуживању, којем се противила и већина научника у том институту, јер кредит од 25 милиона евра „Винча“ није била у стању да врати, па би кредит практично уништио Институт. Потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић потом мења спољне чланове УО, а за председника Управног одбора „Винче“ доводи партијског друга и бившег министра др Драгана Домазета. После тога, 12. маја 2009. године, режим је на брзину, кроз скупштинску процедуру, по хитном поступку, и без јавне расправе, прогубирао Закон о заштити од јонизујућег зрачења и нуклеарној сигурности. Чланом 48а тог закона је омогућено одузимање свих нуклеарних објеката Институту, више зграда и опреме, и преношење на новоосновано Јавно предузеће „Нуклеарни објекти Србије“ (ЈП НОС), које је регистровано код Агенције за привредне регистре 27. јула 2009. године, са шифром делатности 90000 (одстрањивање отпадака и смећа, санитарне и сличне активности). За директора Јавног предузећа Божидар Ђелић поставља партијског кадровика и помоћника экс министра Домазета, мр Радојицу Пешића, особу с предугим асистентским стажом на Технолошком факултету и без било каквог познавања нуклеарне проблематике. Јавно предузеће „НОС“ потом брутално отима имовину и скупочену опрему, која је припадала трима лабораторијама Института „Винча“, подиже кредит од 25 милиона долара, а запослени у „Винчи“ се уцењују да потпишу уговор са ЈП „НОС“. Током отимачине, директор Института „Винча“ др Јован Недељковић није подигао глас за одбрану Института на чијем је челу, понашајући се као неми посматрач који чува своју фотељу и превисоку плату. Његова послушност је недавно награђена још једним мандатом на месту директора „Винче“.

Значај нуклеарне технологије за независност државе

Земља која има своју сопствену нуклеарну технологију далеко је независнија, јер лакше може да очува своју енергетску независност од других држава. Земље из „нуклеарног клуба“ континуираним нападима покушавају да спрече друге земље, попут Ирана, Северне Кореје, Пакистана и Индије, да развију своју сопствену нуклеарну технологију, а антинуклеарна хистерија је промовисана из истих центара моћи. Зато Кина сада убрзано гради нуклеарне електране, да не би била зависна од увоза нафте и гаса, које сада контролишу потенцијални кинески непријатељи. Европска унија је наредила својим чланицама Бугарској и Литванији да угасе своје нуклеарне електране пре приступања ЕУ, како би од извозника постале увозници струје, које је лако контролисати и уцењивати разним захтевима. Зато се толико препрека ставља на пут изградње нове нуклеарне електране „Белене“ у Бугарској, јер САД и ЕУ никако не желе да Бугарска, као чланица НАТО и ЕУ, постане енергетски независна и пређе у руску сферу утицаја, захваљујући руској нуклеарној технологији. Венецуела, Турска, Индија и Вијетнам последњих година потписују уговоре с Русијом о изградњи нуклеарки, јер желе да имају своје независне енергетске изворе.

ним, пластичним и гуменим деловима одела који су контаминирани. У радиоактивни отпад спада и медицински отпад као што су рендген апарати или стерилизатори медицинске пластике. Ту су и радиографски индустријски извори, старе војне бусоле, сатови и радиоактивни материјал – земља и извађени меци од осиромашеног уранијума, који су уклоњени са локација бомбардованих у НАТО агресији на Србију 1999. године. Од радиоактивних елемената, ту ће се чувати „кобалт 60“, који се користи у индустрији, медицини, научним истраживањима, а налази се и у радиоактивним громобранима. Постоји бојазан да би се његовом евентуалном крађом и злоупотребом могле израдити тзв. „прљаве бомбе“ разних врста, а слична опасност прети и од евентуалне крађе „цезијума 137“. Међутим, највећа опасност прети од радиоактивног материјала „Пу 239“,

чији је један атом у плућима човека довољан да изазове рак. Осам грама овог плутонијума, раствореног у 120 литара растварача, ускладиштено је у објекту „Х1“ још 1971. године, али током инспекције 1988. године уопште није пронађен! Темпирану бомбу представља и контаминирани, 600 тона тежак реактор у Институту „Винча“, са пратећим зградама и контаминираним базеном дубине 12 метара, са око тридесет тона тешке воде, чија се вредност иначе процењује на двадесетак милиона долара. За комплетан посао декомисије (сечења) реактора потребно је између 50 и 80 милиона америчких долара, а тренутно се оперише са цифром од 57 милиона долара. Међутим, реактор се за много мање новца може безбедно конзервирати за следећих 40 до 50 година, што су урадили Холанђани са својим реактором.

Иначе, нови објекат за складиште-

ње нуклеарног отпада „Х3“, који је најмање три пута већи од тренутних потреба државе за складиштењем нуклеарног отпада, намењен је и за пречишћавање, паковање и кондиционирање нуклеарног отпада, иако у кругу Института „Винча“ већ постоји зграда која је намењена за те послове. Зато се поставља и питање шта ће једној малој земљи, без нуклеарних електрана, овако велико складиште. По члану 67 Закона о заштити од јонизујућег зрачења и нуклеарној сигурности, дозвољен је увоз радиоактивног отпада у Србију, уз прибављање одговарајуће документације, па код многих у Србији постоји оправдана бојазан да би неки нови (стари) бриселски послушници од Србије могли да направе депонију нуклеарног и другог европског и светског отпада. Тренутно 14 од 27 земаља чланица ЕУ има нуклеарне реакторе у којима настаје отпад. Да ли ће Србија с највећим (празним) складиштем нуклеарног отпада у овом делу Европе, да би се додворила европским бирократама, ЕУ великодушно понудити своје „ресурсе“ за одлагање њиховог радиоактивног ђубрета, грађани Србије вероватно неће сазнати, с обзиром да складиштење оваквог отпада спада у домен „државне тајне“.

У самој Европској унији расте отпор становништва према изградњи нуклеарних централа, који је после хаварије у Фукушими постао толико јак да је Немачка, која поред Француске има највећи број реактора, одлучила да до 2022. године затвори све своје нуклеарне капацитете. Јер није проблем за богате државе да изграде нуклеарну централу, велики проблем је одлагање искоришћеног радиоактивног горива. А док има малих и сиромашних земаља са погодним геолошким условима, то неће бити проблем, поготово што је све обавијено тајном.

Еколошка бомба у Ковачици

Стоп тровању здравље нема цену

У јужнобанатском округу од малигних болести сваке године умре око осамсто људи. Истраживања показују да је изложеност азбесту један од кључних узрока појаве канцера. Електронски и електрични отпад такође спада у категорију високоризичног отпада. Садржи живу, олово, кадмијум и берилијум, који испаравањем у ваздух дугорочно доводе до уништавања животне средине и утичу на појаву канцерогених обољења бубрега, јетре и мозга. У Центру за рециклажу индустријских отпада са својствима опасних материја у Ковачици (на површини од 18.187 квадратних метара), складиштиће се и прерађивати канцерогени азбестни, високоризичан електронски и електрични и опасан течни и пастозни отпад.

Основна привредна делатност у општини Ковачица је пољопривреда. „Од укупно оствареног народног дохотка, више од половине је остварено у овој делатности. Око 84 одсто подручја општине Ковачица покривају обрадиве површине, што довољно говори о перспективи пољопривреде на овом подручју“, наводи се у извештају о стратешкој процени утицаја просторног плана општине Ковачица на животну средину, у коме је иначе изостављен блок на коме је планирана изградња фабрике. У истом извештају наводи се да су „постојећи природни и створени услови на простору општине Ковачица омогућили развој културно-манифестационог, ловног, риболовног, спортско-рекреативног и других облика туризма“.

Изградња фабрике за прераду опасног индустријског отпада „Јунириск“ у будућности стратешки ће другачије позиционирати ову општину. Фабрика изграђена на парцели окруженој обрадивим површинама довешће у питање даљи развој пољопривреде, онемогућиће да се икада у будућности на том простору изгради фабрика за прераду здраве хране, а табла са знаком фабрике ће отерати туристе.

Уместо оранице индустријски отров

Према подацима Републичког геодетског завода, Фабрика за прераду опасног индустријског отпада „Јунириск“ биће изграђена на парцели која је удаљена 349 метара од најближих стамбених објеката у месту Ковачица, 107 метара од канала Надел, од Пословно-рекреативног центра Релакс у Ковачици 595 метара, од пољопривредног комбината ПИК Дебељача 1010 метара и од најближих стамбених објеката у Дебељачи 1110 метара.

Ко је кривац што ће се у Ковачици градити фабрика

Поводом изградње фабрике за прераду опасног индустријског отпада, Општински одбор Српске радикалне странке Ковачица, почетком новембра организовао је протестни скуп испред зграде Скупштине општине Ковачица, под називом „Стоп тровању – здравље нема цену“. На скупу су говорили функционери СРС-а, чланови Иницијативног одбора за расписивање референдума против изградње фабрике „Јунириск“ и одборници групе грађана у СО Ковачица. Учесници скупа су на портирници општине оставили писмо за председника општине Мирослава Кришана, у коме га позивају да одмах заустави све радње у вези

изградње ове опасне фабрике и тиме прекине спровођење политике која ће имати катастрофалне последице по грађане и општину. У писму су упозорили председника општине да ће бити један од главних криваца што ће се у Ковачици прерађивати и складиштити канцерогени азбестни, високоризичан електронски и електрични, као и опасан течни и пастозни отпад. Такође, упозорили су га да ће бити одговоран што ће се у Ковачици, у којој нема индустријског отпада, у близини самог насеља, на пољопривредном земљишту, прерађивати отпад из „УС Стила“ Смедерево, ФАМ Крушевац, Термоелектране Костолац и других сличних постројења широм Србије. „Изградња фабрике за прераду опасног индустријског отпада у Ковачици савршен је пример бирократског понашања вас, општинске управе, у осталих државних органа, којим се доносе неодговорне одлуке на штету грађана“, наводи се у писму. Такође, затражено је да се одржи референдум у коме би се грађани општине Ковачица изјаснили да ли су за изградњу фабрике.

На ове наводе, председник општине Мирослав Кришан одговорио је да су све радње на изградњи фабрике већ

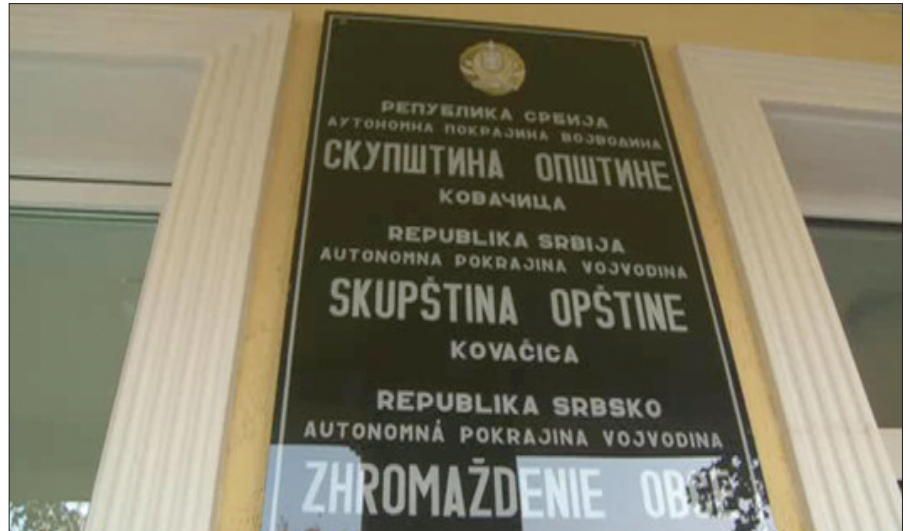
неколико година обустављене, иако је само неколико сати пре тога представник фабрике „Јунириск“ у прилогу РТС емитованом у емисији „Србија данас“ изјавио да ће фабрике бити.

Састанак код председника Скупштине АП Војводина

Исти став, посланици СРС у Народној скупштини Републике Србије Марина Томан и у Покрајинској скупштини Војводине Маријана Четојевић и Драгана Латовљев, могли су да чују и на састанку који је организовао председник Скупштине Аутономне Покрајине Шандор Егереси са представницима Покрајинског секретаријата за урбанизам, градитељство и заштиту животне средине на челу са секретаром фабрике „Јунириск“ Шушанком Сремачки, и председником општине Ковачица Мирославом Кришаном. На састанку, председник Скупштине АП Војводина Шандор Егереси показао је разумевање да помогне у решавању проблема који је настао у вези изградње фабрике за прераду опасног индустријског отпада и омогућио да супротстављене стране изнесу своје аргументе за и против фабрике.

Представници секретаријата истакли су да су дуго размишљали пре него што су донели одлуку да издају локацијску дозволу и да нема ничег спорног у томе што су је на крају и дали. Међутим, посланици СРС-а изнели су низ аргумената да је локацијска дозвола издата на незаконит начин. Када је посланик Маријана Четојевић затражила да покажу којим планским документом је предвиђена изградња фабрике и на којој локацији, представници секретаријата избегли су одговор. Врло су непријатно, у појединим тренуцима употребљавајући и увредљиве речи, реаговали и на предочени документ Завода за урбанизам Војводине поводом Става о локацији регионалног складишта опасног отпада, у коме се наводи да је у складу са одредбама Просторног плана Републике Србије од 2010. до 2020. године „дефинисање локације регионалног складишта опасног отпада за потребе Покрајине на територији Средњебанатског округа, уз напомену да је у наставку наведено да потенцијално општина Ковачица представља грешку и неусаглашеност која ће бити исправљена у Регионалном просторном плану АП Војводине“.

Аргумент покрајинске администрације био је да није реч о фабрици,

већ о депонији, иако су посланици радикала тврдили да је опасан отпад ипак опасан, без обзира где се складишти. Такође нису одговорили на питање како је могуће да се гради фабрика у којој ће се, између осталог, складиштити и азбест, ако у Ревизији регионалног плана управљања отпадом за град Зрењанин и општине Сечањ, Тител и Ковачица од марта 2011. године стоји да „азбест представља канцерогени елемент и није могуће депоновати поменути материјал на депонију“ као и да се „не очекују велике количине азбеста у региону да би се правила посебна стратегија за овај рок“. Управо се очекује да ће се након изградње фабрике у Ковачицу транспортовати отпад, па самим тим и азбестни, из целе Србије.

Ковачица постаје центар за рециклажу високоризичног отпада из целе Србије

Представник фабрике „Јунириск“ изнео је тврдње да ће фабрика радити са најсавременијом технологијом и да ће имати најсавременије мере заштите. На питање посланика Марине Томан да ли је он тај који може да на себе преузме одговорност и гарантује са стопостотном сигурношћу да до инцидента током рада фабрике или транспорта опасних материја неће доћи, понављајући причу о савременој технологији, избегао је одговор. Питање ко гарантује да до инцидента неће доћи остало је без одговора. Интересантно да је, када је предочено да ће цистерне и камиони са бурадима и контејнерима са опасним отпадом пролазити кроз насељена места и да се тик уз тај пут у месту Црепаја налази основна школа, најбурније реаговао

председник општине Кришан. Он је, не бирајући речи, рекао да су то најобичније глупости и да у Црепаји већ постоји фабрика „Панонијапласт“, која је загађивач и да је радницима те фабрике неколико пута мењана крв, као и да загађење долази из Панчева. Драгана Латовљев је након тога констатовала да су то управо добри аргументи да фабрика не буде изграђена на поменутој локацији, јер би додатно загадила животну средину и угрозила здравље људи.

Посланици СРС-а такође су истакли да постоје очигледна размоилажења између грађана Ковачице и инвеститора, покрајинског секретаријата и председника општине, у вези са тим како желе да се општина Ковачица позиционира у будућности.

Иако грађане убеђују да ће фабрика бити изграђена по високим стандардима и да ће се отпад складиштити по строгим критеријумима, ипак је у питању високоризичан отпад и нико са сигурношћу не може унапред да тврди да инцидента неће бити. То потврђује и већ поменута студија, у којој се наводи да је носилац пројекта, „Јунириск“ водио рачуна „да у што је могуће мањој мери негативно утиче на животну средину“. Шта значи „у што је могуће мањој мери“? То значи само једно: еколошки инциденти нису искључени. Поставља се питање ко је тај ко може грађанима Ковачице да са стопостотном сигурношћу каже да оштећења амбалаже, попут пластичних контејнера и металних буради, у којима ће се у цистернама даноноћно довозити опасне материје нису могући и да здравље вас и ваше деце није угрожено.

Р: В. С.

Куда иде АП Војводина?!

- *Усвајање ребаланса републичког буџета за ову годину претворено је у циркус, усвајањем амандмана „сателита“ владајуће коалиције о исплати АП Војводини у три транше средства која су прописана Уставом и садржана у буџету АП Војводине. Иста власт је и на републичком и на покрајинском нивоу. Не смеју грађани бити таоци страначких обрачуна унутар „Демократске“ странке, нити манипулисани мањинским странкама које се надгласавају о томе која више чини за „добробит“ грађана АП Војводине, а своја залагања свODE на трговање и учене приликом усвајања буџета*

Пише: Маријана Четојевић

Аутономна покрајина Војводина, према прелиминарним саопштењима, данас има око 1.900.000 становника. Тек сваки четврти је запослен. Број становника се при сваком попису драстично смањује. Први пут у економску теорију Адам Смит уводи директну везу између сиромаштва и беле куге, т.ј. смањења прираштаја становништва. Управо ту треба тражити разлоге за смањење броја становника у АП Војводини. Просечна зарада у јулу износи 38.207 динара, што је, у односу на просечну зараду у Републици, мање за 2,35 одсто. Реална просечна зарада је 374 евра, што је на нивоу 2008. године.

Индустријска производња у Републици Србији у августу 2011. године умањена је за 0,3 одсто у односу на август прошле године, а у односу на просек 2010. године, мања је за 2,3 одсто. Индекс индустријске производње у АП Војводини, мерен у јулу, у односу на просек из 2010. године, показује пад од 3,6 одсто. Од почетка године до данас угашено је 10.800 предузећа, од чега 8.345 фирми по основу аутоматског стечаја, због блокаде текућих рачуна у временском периоду од две до три године и дуже. Просечан број запослених у 2008. години био је 533.342, у 2009. – 497.910 а у марту 2011. године 459.695. Дакле, у односу на просек из 2008. године, број запослених је мањи за 73.647.

Очигледно је да је Србија држава у којој се из године у годину смањује број запослених, што доводи у сумњу званичне статистичке податке.

У спољнотрговинској размени, увоз од јула 2010. године до јула 2011.

године бележи раст од 164,1 милион евра или 66,82 одсто. Извоз такође расте у посматраном периоду, али много мање: 32,3 милиона евра. Покривеност увоза извозом у јулу 2011. године је на нивоу 54,37 одсто, а спољнотрговински дефицит износи 144,3 милиона евра. Учешће АП Војводине у увозу Србије је 33,6 одсто, а у извозу 36 одсто. Годинама уназад присутан спољнотрговински дефицит додатно дестабилизује домаћу привреду.

Докинфлација у потпуности девалвира пензије и зараде и чини потрошачку корпу све празнијом, са друге стране имамо стални пораст буџетске потрошње, тако да је у 2007. години буџет АП Војводине износио 34.830.709.988,20 динара, у 2008. години 52.683.773.627,38 динара, у 2009. години 52.056.343.250,51 динар, у 2010. години 52.422.901.333,60 динара, а за 2011. годину планирана је буџетска потрошња у износу од 61.823.447.992,35 динара.

Одмах је видљиво драстично повећање буџетских средстава у изборним годинама, али нису грађани АП Војводине ти који треба да кроз енормне покрајинске таксе и пренадуване накнаде снесу терет трошкова изборне кампање „Демократске“ странке и њених коалиционих партнера.

Како је АП Војводина осиромашена?

Из године у годину буџет АП Војводине остварује дефицит. Укупан фискални дефицит планиран за ову годину износи 2.505.523.820,85 динара или 4,05 одсто укупних средстава и није покривен текућим приходима, већ највећим делом средствима оствареним продајом НИС-а. С обзиром да је од је од 2002. године „демократска“ власт остварила приход од приватизације у износу од 42.071.460.350,15 динара, и у АП Војводини ништа више није остало да се прода, а привредни амбијент није креиран, поставља се

питање где је новац од приватизације и колико су реално процењени садашњи приходи у буџету.

Остварени приходи буџета у 2010. години, без пренетих средстава од продаје НИС-а (9,9 милијарди динара), износе свега 44.563 милијарди. Покрајинска скупштина, одлуком о ребалансу буџета АП Војводине за 2011. годину, усвојеном у мају, пројектује приходе без пренетих средстава на ниво од 61.123 милијарде динара, дакле, пројектује приходе веће за 16. 560 милијарди динара, или 37 одсто. Такође и расходи расту за 9,4 милијарди или 17,93 одсто. Српски радикали енергично упозоравају на немогућност одржања јавне потрошње, која је далеко изнад могућности грађана и привреде.

Увидом у Извештај о извршењу покрајинске скупштинске одлуке о буџету АП Војводине за 2011. годину, у периоду јануар-јун 2011. године, остварени приходи износе 26.990 милијарди динара или 43,65 одсто плана. Смањено пројектовано остварење прихода је присутно највише код дотација од осталих нивоа власти: наменски капитални трансфери из републичког буџета (свега 7,69 одсто од планираних 6,5 милијарди), затим, са 20,14 одсто су остварене дотације од осталих нивоа власти (од планираних 2.506 милијарди је остварено 504 милиона динара). Наведени подаци јасно указу-

ју на огромно трвење и неслагање унутар „Демократске“ странке на републичком и покрајинском нивоу. Грађани АП Војводине не могу бити таоци унутарстраначких неслагања. Не смеју бити препуштени сателитима владајуће коалиције да манипулишу јавним мњењем, по принципу – ко је гласнији и ко се више бори за добробит грађана АП Војводине, јер је то иста коалиција, иста власт, исти разлог за непоштовање Устава Републике Србије, са различитим апетитима.

Сиромашење локалних самоуправа

Наменски и ненаменски трансфери из републичког буџета јединицама локалне самоуправе, од маја 2009. године остварују се преко покрајинског буџета. Од почетка кризе до данас ниједне године нису поштоване одредбе Закона о финансирању локалних самоуправа, који предвиђа да трансфер износи 1,7 одсто републичког буџета. Свака мера владе, свако стезање каиша ишло је кроз смањење средстава која стижу грађанима. Изменама и допунама Закона о финансирању локалне самоуправе, који се примењује од 1. октобра и по којем општине и градови добијају 80 одсто од пореза на зараде, који се плаћа према пребивалишту запосленог, средства нису ни равномерно распоређена, нити довољна да покрију све обавезе самоуправа, које су

често блокиране или кредитно задужене. Такође, поставља се питање неће ли поменута средства ненаменски да се троше, за партијске потребе. У таквој ситуацији најпогубније решење јесте управо оно које нуди премијер, да се градови и општине даље хипотекарно задужују по основу Закона о јавној својини или да се на мала врата дозволи да странци улазе у јавна предузећа која имају монополски положај.

Пуњење страначких каса новим енормним накнадама

Оно што највише смета грађанима и привреди у покрајини, су пројектовани сопствени приходи буџетских корисника, на нивоу од 5.794 милијарди динара, од којих је остварено 819 милиона или 14,14 одсто. На основу Закона о делатности предузећа од јавног интереса, по члану 22, годишњи програм јавних предузећа сматра се усвојеним када сагласност да оснивач, који је, у случају ЈВП „Воде Војводине“ или ЈП „Војводина шуме“, Скупштина АП Војводине. Усвајањем противустановног Статута АП Војводине, влади су препуштене ингеренције да даје сагласност на питање висине накнада, расподеле добити... Као резултат имамо превисоке накнаде које грађани и привреда не могу да сервисирају, па ЈВП „Воде Војводине“ води 1.296 судских спорова и очигледно је потребна арбитража да се сагледају притужбе корисника. У овим споровима учествује и град Зрењанин. Не поштујући Уставни суд Републике Србије, ово предузеће и даље зарачунава пореске камате, које остварује на незаконит начин, блокирањем локалних самоуправа и предузећа широм Војводине.

Мера смањења покрајинске управе – јефтин политички поен, чист политички маркетинг

Када се посматрају издаци остварени у периоду јануар – јун 2011. године, они износе 22.166.357.046 динара. Прво што се потврђује је чињеница да у односу на остварене приходе, на рачуну буџета АП Војводине, на дан 30. јуна 2011. године, неутрошено лежи 4.823.743.607 динара. Када се новац не пласира привреди и грађанима на време, у условима овакве кризе, само додатно разара систем, а новац који није у функцији свакако губи вредност. Очигледно је да покрајинска скупштинска одлука о покрајинској управи, донешена пред крај мандата, за-

снована на „компресовању“ или „зиповању“ секретаријата са 17 на 12, није допринела бржем и ефикаснијем реарговању, смањеним трошковима, креирању сервиса у служби грађана и привреде. Последице су прелазак запослених и постављених лица, права, обавеза, предмета, опреме и средстава за рад из једног секретаријата у други. Нема смањења броја запослених ни постављених лица, одбора, председника одбора. Остаје само политички маркетинг, поени узети на рачун грађана и привреде, који су само додатно оптерећени трошковима нових печата, назива на канцеларијама, образаца а никакве промене нема у делокругу рада и ефикасности пословања.

Укупни издаци буџета у периоду јануар – јун 2011. године мањи су за 3.942 милијарде динара или 15,10 одсто у односу на исти период 2010. године. Највеће смањење, од 3,2 милијарде динара, односи се на издатке за капитална улагања на територији Покрајине, где се види да структура буџета није развојна, већ искључиво у функцији потрошње, која није резултат увећане продуктивности, те само врши даљи притисак на инфлацију.

Где су нестали кредитно финансирани „капитални“ пројекти АП Војводине?

Укупни прилив у буџет у периоду од јануара до јуна 2011. године већи је за 10,97 одсто у односу на исти период 2010. године, или за 2.373. милијарде динара. У поређењу са покрајинском скупштинском одлуком о завршном рачуну буџета за 2010. годину, планирани приходи расту за 9.400 милијарди или 17,93 одсто. Гледајући по организационој класификацији, највеће планирано увећање забележено је код Секретаријата за финансије, Фонда за капитална улагања – за чак 2,98 милијарди. Извештај о трошењу средстава је показао тачност предвиђања српских радикала о пренадуваним приходима, јер се управо ту бележи пад од планираних 10.405.899.322 на 1.882.193.666 или 18,09 одсто од плана. Српски радикали су указивали посебно на штетност Покрајинске уредбе о задужењу АП Војводине за пројекте у функцији подстицаја грађевинске индустрије за 110 пројеката са територије АП Војводине у износу од 2.391.610.243. динара, који отплаћују Фонду за развој Републике Србије, АП Војводина и Република Србија у одно-

су 50:50 одсто. Разлог неслагања је цена саме обраде кредита од 0,5 одсто, и референтне каматне стопе на коју се додаје још 2,5 одсто. У моменту потписивања уговора, референтна камата је била 9,5 одсто, дакле камата 12 одсто. Референтна каматна стопа бележи даљи раст, у априлу месецу на чак 12,5, што камату диже на 15 одсто. Отвара се питање сврсисходности подизања овако неповољног кредита и инвестирања у пројекте који нису профитабилни и често немају ни употребну вредност, јер су изнад стандарда личне потрошње становника. Самим тим, принос на инвестиције не покрива цену камата које грађани и привреда треба да отплате.

Уместо улагања у пољопривреду, енормне накнаде се чувају за трошкове изборне кампање владајуће коалиције

Затим, у Секретаријату за пољопривреду, водопривреду и шумарство, планирана средства су 6.379.798.121, а остварена 333.684.725 динара или 5,23 одсто, као резултат програма мера за унапређење пољопривреде путем саветодавног рада стручних пољопривредних служби, према пољопривредним произвођачима, у свим областима биљне и сточарске производње. Пољопривредну саветодавну службу чини 12 пољопривредних стручних служби са 93 саветодавца на терену. Влада АП Војводине је донела меру у коју није уложила нити један динар. Издвојених средстава за сточарство нема. За рурални развој АП Војводине такође није издвојен нити један динар. За водопривреду ни динар. За шумарство нити један динар. За развој лова и риболова такође није издвојен ни динар. Како је дошло до пренадуваних прихода од 6,37 милијарди и остварења од 333 милиона или 5,23 одсто?

Ово повећање планираних прихода је резултат новог закона о водама, који је у делу од члана 150 до члана 195 ступио на снагу 1. 1. 2011. године, а односи се на формирање буџетског фонда за воде АП Војводине. Накнаде за воде које је до сада убирао ЈВП „Воде Војводине“, су постале приход буџетског фонда за воде АП Војводине у оквиру Секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство. Распоред и коришћење средстава врши се по програму који је Влада АП Војводине донела на својој седници. Планирана средства која пролазе кроз буџет

АП Војводине износе 3.435.953.000 динара, а остварена су у износу од 9,91 одсто (340.779.611 динара). Приметна је неодрживост висине накнада у односу на могућности, а са друге стране, убрана средства нису трошена, није враћен нити један динар, ни уложен у развој пољопривреде.

Такође, усвојен је нови закон о шумама, који предвиђа образовање буџетског фонда за шуме АП Војводине у оквиру Секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство, који убира накнаде за заштиту, коришћење и унапређивање општекорисних шума, коју сва привредна лица морају редовно да уплаћују до 15-тог у месецу за претходни месец, а основница за обрачун је приход остварен у претходној години, на који се примењује стопа од 0,025 одсто. Дакле, без обзира на оно што најмање и занима властодршце: да ли је предузеће остварило добит или губитак, оно мора да уплаћује средства у буџет АП Војводине. Планирани приходи по наведеном основу су 370.000.000 динара а остварени 105.474.716 динара или 28,5 одсто. Такође, нити један динар није враћен за првих шест месеци.

Усвајањем Закона о дивљачи и ловству, у оквиру Секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство, формиран је буџетски фонд за развој ловства у АП Војводини. Планиране накнаде износе 34.000.000 динара, а остварене су 19.917.194 динара.

У наведена три новоформирана буџетска фонда укупно је планирано да се од накнада приходује 3.850.953.000 динара а остварено је свега 466.171.521 или 12,1 одсто, што указује на превелика оптерећења у односу на могућности грађана и привреде, а са друге стране, нити један динар од остварених средстава није уложен у развој пољопривреде, водопривреде или шумарства.

Слична ситуација је и са активностима на заштити, коришћењу и уређењу пољопривредног земљишта, које се финансирају у целости из средстава од давања у закуп пољопривредног земљишта, односно пољопривредних објеката у државној својини, где је планирано остварење 2.000.000.000 динара, а остварено је 242.758.491 или 12,14 одсто.

Једини начин „уштеде“ се може тражити у суздржавању од потрошње и преношењу средстава за следећу изборну годину, али зашто о трошку грађана ?!

На декларацији о пореклу производа,
уместо Република Србија, написано земља порекла:

Војводина

Пише: Владимир Мишковић

После усвајања сепаратистичког Статута Војводине, отварања канцеларије, односно дипломатског представништва Војводине у Бриселу и других сличних „обриса државности“ северне српске покрајине, које уводе, или с одобравањем посматрају покрајинске власти на челу са Демократском странком, на ред је дошла и званична документација у службеној употреби.

По важећем Закону о трговини, све што је произведено у Републици Србији (чега је, захваљујући политици режима Бориса Тадића, све мање), мора носити ознаку порекла робе. Међутим, на декларацији о пореклу једног сувенира, који треба да дочара стари, рустичан прозор из северне Србије, осим података о произвођачу, код назива земље порекла, уместо „Република Србија“, пише „Војводина“. Ради се о декларацији радионице за израду сувенира под називом „Kibitzfenster“, са адресом у Новом Саду, Скерлићева улица број 4. Интернет презентација поменутог предузетника на адреси www.kibitzfenster.com не пружа више података, али се на странама друштвене интернет мреже „Facebook“, на адресама <https://www.facebook.com/kibitzfenster.suvenir>, <https://www.facebook.com/groups/199094360136975> и <https://www.facebook.com/profile.php?id=100002402299472>, може сазнати доста података о аутору декларације.

Заменик шефа одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини Србије др Александар Мартиновић сматра скандалозним што на једној декларацији као земља порекла стоји – Војводина. Он истиче да Српска радикална странка, којој припада, против тога најенергичније протестује и тражи да надлежни државни органи реагују и овакве појаве спрече.

– У држави која се зове Република Србија, тако нешто је недопустиво. Војводина, Шумадија, источна Србија,

не могу бити земље порекла. Земља порекла може да буде Република Србија – оцењује потпредседник Српске радикалне странке Александар Мартиновић и подсећа да се ради о појави која није ни мало наивна, јер има за циљ да се полако, пре свега становници Војводине, а онда и остали грађани Србије, привикавају на нешто што се зове „посебан статус Војводине у Републици Србији“, односно стварање обриса државности Аутономне покрајине Војводине.

Заменик шефа посланичке групе СРС у Скупштини Србије сматра да су овакве појаве последица усвајања сепаратистичког Статута Војводине али и једне опште атмосфере која је створена у Војводини, да је Војводина део државе који има специјални статус и да постоји потреба да се тај специјални статус додатно обезбеђује некаким аутономним правима. То, указује др Мартиновић, представља кршење Устава и на крају може да доведе до дезинтеграције Србије.

– Овде је реч о такозваној косовизацији Војводине. Све су то неке, наизглед ситне ствари, које на крају треба да доведу до тога да Војводина добије или статус федералне јединице у Србији, или да буде потпуно независна држава. Појаве као што је ова декларација, некемо могу да изгледају наивно

и банално, али тако је почело и у Словенији, Хрватској, Црној Гори и на Косову и Метохији. Увек је почињало са баналним стварима, а на крају се завршавало врло трагично – подсећа доктор правних наука Александар Мартиновић.

Народни посланик Српске радикалне странке Драган Стевановић, који је дошао до спорне декларације, коментарише да не зна каква је земља порекла Војводина у политичком и административном смислу, јер за такву земљу још није чуо. Али као део српске земље, истиче Стевановић, Војводина је један од богатијих и уређенијих делова Републике Србије, на којег Србија треба бити поносна.

– Болесне политичке амбиције оних који данас руководе Војводином, затварају очи пред чињеницом да неко покушава државни интегритет Србије да уруши, не само територијално и политички, него и економски. Ова декларација је супротна свим законима ове земље, али и уставном поретку Републике Србије – оцењује Стевановић, који је затражио од надлежних органа да реагују поводом декларације.

– Важно је да држава правовремено реагује, како се овакве појаве од спорадичних не би претвориле у праксу, и касније у свакодневицу – закључује народни посланик Драган Стевановић.

Мрачно финансирање државног конгломерата

Дупле плате у Агенцији за просторно планирање

- Да су државне агенције постале места за ухлебљење партијских послушника, и да су, као такве, засебна држава у држави, показује пример Републичке агенције за просторно планирање. Директор ове институције, себи и својим најближим сарадницима, укључујући секретарицу и возача, поред редовних месечних зарада за посао који раде, исплаћује астрономске надокнаде у „стручним комисијама“ које је сам установио

Пише: Иван Нинић

Званична документација до које је дошао новинар Велике Србије показује да је директор Републичке агенције за просторно планирање проф. др Борислав Стојков

пронашао специфичан модел за исплату додатних зарада себи и својим најближим сарадницима.

Стојков је сам себе поставио за руководиоца два стручна тима за просторне планове (ПП) Лесковца и Београда и одредио накнаде од 340.000 и 450.000 динара, док је свом заменику мр Ђорђу Милићу исплатио накнаде од 295.000 и 300.000 динара. Иначе, Милић је током 2010. и 2011. године био члан седам комисија за спровођење јавног увида у просторне планове и по том основу је инкасирао додатних 195.000 динара.

Такође, директор Стојков је своју секретарицу Слађану Митић именовио у комисију за измене ПП за град Београд и исплатио јој накнаду од 100.000 динара. А посређило се и возачу у агенцији Александру Тошићу, који је за пружање стручне помоћи прили-

ком израде ПП града Лесковца инкасирао 70.000 динара.

Један посао-две плате

Запослени на кључним позицијама у Републичкој агенцији за просторно планирање истовремено су током 2010. и 2011. године, сходно решењима директора Борислава Стојкова, постављени у комисије за просторне

планове различитих подручја Републике Србије. Примера ради, руководиоца Одељења за просторне планове мр Небојша Стефановић за чланство у комисији за ПП града Лесковца добио је 385.000 динара, док је у комисији за ПП града Београда добио 400.000 динара.

Руководилац пројекта у Сектору просторно планских, студијско-анали-

Председник УО агенције обављао пет функција!

Статутом Републичке агенције за просторно планирање прописано је да су органи агенције управни одбор и директор, а њих именује Влада Србије на период од пет година. Између осталог, надлежност управног одбора је да „усмерава рад директора“ и да му „издаје упутства за рад“, што значи да би овај орган требало да се позабави законитошћу двоструких зарада које се исплаћују у агенцији. Да ли је то реално очекивати, ако је иста пракса била и код тадашњег председника УО?

Наиме, претходни председник УО Републичке агенција за просторно планирање Јован Ковач Стрико истовремено је примао пет зарада и обављао чак пет функција! Као председник УО агенције примао је 32.000 динара, затим, примао је плату директора Дирекције за изградњу Суботице 120.000 динара, накнаду за функцију председника УО ЈП „Завод за урбанизам Војводине“ 15.000 динара, накнаду као члан Скупштине ЈАТ Ервејза 33.638 динара и накнаду за чланство у Комисији за планове Града Суботице 7.500 динара!

тичких послова *Александра Ђумић* за чланство у комисији за ПП града Београда добила је 400.000 динара, док је њена колегиница *Марина Ђорђевић* за чланство у комисији за ПП града Лесковца добила 200.000 динара. Руководилац Одељења за опште послове *Мила Ђирић* за чланство у једној комисији инкасирао је 200.000 динара, а у другој комисији 80.000 динара.

Секретар Републичке агенције за просторно планирање *Горијана Јоксовић*, за чланство у комисији за ПП Лесковца добила је 150.000 динара, у комисији за ПП Београда 80.000 динара, у комисији за спровођење јавног увида у ПП НП „Тара“ 20.000 динара, у комисији за ПП Републике Србије 60.000 динара, у комисији за ПП Тимочка крајина 20.000 динара, у комисији за ПП индустријска зона Смедерево 20.000 динара, у комисији ПП АП Војводине 60.000 динара, у комисији за ПП Зрењанина 70.000 динара, у комисији ПП Нови Бечеј 24.000 динара...

Списак запослених у агенцији, који су истовремено, уз редовну месечну зараду, примали апанажу по основу чланства у комисијама за просторне планове је позамашан. То намеће питање оправданости и законитости исплаћених накнада, ако је законом и актом о унутрашњој организацији агенције децидирано прописан и утврђен опис послова и задатака за сва радна места.

Сам свој „мајстор“

Интересантно је да је директор Републичке агенције за просторно планирање *Борислав Стојков*, позивајући се на Статут тог регулаторног тела, 6. маја 2010. године, донео решење (бр: 350-77/2010-01), којим је образовао радни тим „за пружање стручне помоћи у изради просторног плана града Лесковца“ и себе поставио као једног од руководиоца тима. Само четири дана касније, 10. маја 2010. године, Стојков је донео ново решење (бр: 350-77-1/2010-01), којим је одредио накнаде за рад 16 чланова стручног тима, које су достизале и до 385.000 динара. Овим решењем Стојков је себи одредио накнаду од нето 340.000 динара.

Исти „рецепт“ је поновљен и 4. јуна 2010. године, када је донето решење (бр: 350-363/2010-01) о формирању радног тима „за пружање стручне помоћи на изради измене и допуне регионалног просторног плана административног подручја града Београда“. Овим решењем Стојков је себе поста-

вио за руководиоца тима, а новим решењем, од 9. јуна 2010. године (бр: 350-363-1/2010-01), одредио је висину накнаде за рад 13 чланова тима. За ову активност директор *Борислав Стојков* је себе највише наградио и то са нето износом од 450.000 динара.

Из садржаја ових решења која је Стојков потписао, накнада за рад стручних тимова треба да падне на терет сопствених средстава ЈП Дирекције за урбанизам и изградњу Лесковца и ЈП Урбанистичког завода Београда, која се по претходно закљученим уговорима преносе на рачун Републичке агенције за просторно планирање.

Сва четири спорна решења Стојков је донео позивајући се на „штуру“ одредбу члана 20, став 1. тачке 9) тадашњег Статута Републичке агенције за просторно планирање, која је прописивала да директор „врши и друге послове утврђене законом и статутом“. Дакле, из преамбуле решења се не види из ког материјалног прописа директор „црпи“ основ да себе постави за руководиоца стручног тима и да себи одреди висину накнаде. Наведеним решењима Стојков је практично одлучивао о својим „правима“, без обзира што он у Агенцији нема статус запосленог, већ именованог лица.

Без обзира што га на функцију директора именује Влада Србије, и што би о његовим правима и обавезама требало да одлучује Управни одбор Агенције, као орган управљања, Стојков је сам себи поверио и задатке и новчану накнаду.

Прима шест „коверти“

У складу са обавезом која произлази из Закона о Агенцији за борбу против корупције, у имовинској карти директора Републичке агенције за просторно планирање *Борислава Стојкова* евидентирано је шест извора прихода.

Пензија 72.000 динара, ауторски хонорар од Универзитета у Новом Саду 19.416 динара, приходи од Географског факултета и Инжењерске коморе 24.271 динара, приход од Центра за стратешка истраживања Војводина ЦЕС из Новог Сада 17.000 динара, али и две врсте прихода из Републичке агенције за просторно планирање.

У питању је плата по основу обављања функције директора 133.000 динара, као и накнада по основу учешћа у комисијама и пројектима 63.213 динара.

Према подацима до којих је дошао новинар *Велике Србије*, плата директора Агенције за просторно планирање, у јануару 2010. године, износила је 133.278 динара, а у септембру 2011. године 144.403 динара. У десет наврата, у периоду од маја 2010. године до јула 2011. године, Стојков је себи исплатио 716.750 динара на име накнаде за чланство у две комисије које је сам формирао. Између осталог, у делокругу рада Републичке агенције за просторно планирање је да „припрема програм израде регионалних просторних планова, координира, прати израду и предлаже регионалне просторне планове и прати спровођење регионалних просторних планова“.

У најмању руку непримерено је да директор Републичке агенције за просторно планирање посебно наплаћује посао координације стручног тима за израду просторних планова, а да истовремено прима месечну зараду од 144.403 динара. То практично значи да га грађани, за исти посао који представља сврху постојања агенције, два пута плаћају директора и запослене у тој институцији.

Недодирљиви

Иначе, Републичка агенција за просторно планирање основана је у складу са Законом о планирању и изградњи, који је донет 2003. године, и то као правни следбеник Завода за просторно планирање и урбанизам, који је до тада функционисао као орган Министарства урбанизма и грађевине.

Састављајући каталог државних органа, повереник за информације од јавног значаја и заштиту података својевремено је пописао око 110 републичких агенција, фондова, завода, управа, дирекција...

Званични подаци из имовинских карата државних функционера недвосмислено сведоче да су рекордери по зарадама у јавном сектору управо директори ових регулаторних тела које је основала Влада Србије. Неки од њих месечно инкасирају двоструко више новца од судија, тужиоца, посланика, министара, премијера, па чак и од председника Републике.

Пример Републичке агенције за просторно планирање илуструје начин на који руководиоци и запослени у таквим институцијама, мимо било какве контроле Владе Србије, остварују двоструке зараде и бенефиције.

Режим у Србији крије садржај уговора и „посао века“ са Фијатом

Иза цензуре превара!?

- Под изговором „пословне тајне“, Министарство економије не жели да обелодани све чињенице у вези са српско-италијанским предузећем Фијат аутомобили Србија, јер је Србија очигледно преплатила тај аранжман. Интерес режима у Србији је да се прикрију делови уговора који се односе на преузете обавезе српске и италијанске стране, јер обавезе Италијана, које су преузете још у септембру 2008. године, пролонгиране су неколико пута и што је најгоре, не назира се њихова коначна реализација

Пише: Иван Нинић

Од децембра 2010. године новинар Велике Србије покушава да дође до информација које би указале на то како се одвија реализација тзв. „посла века“, односно консолидације заједничког српско-италијанског предузећа

Фијат аутомобили Србија (ФАС), које је формирано у Крагујевцу. На адресу Министарства економије и регионалног развоја упућено је низ питања која се односе на поштовање обавеза преу-

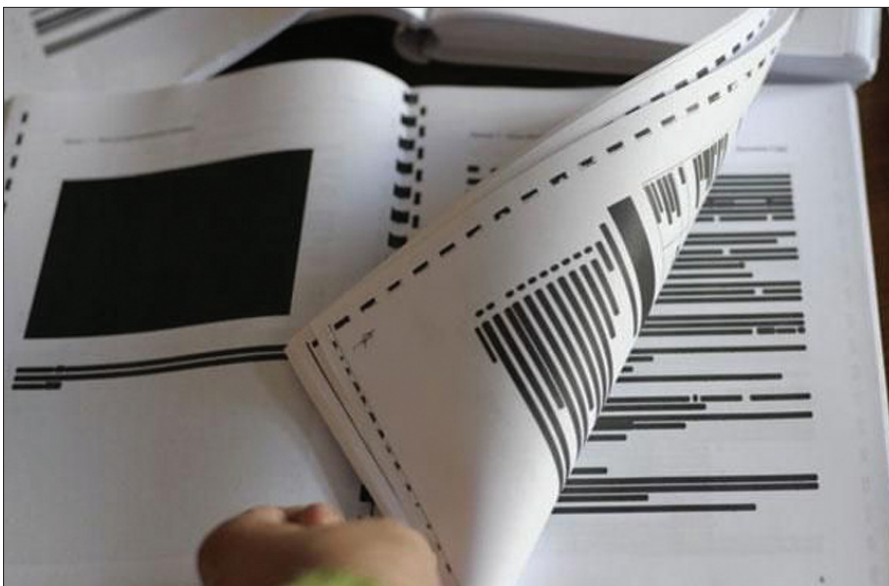
зетих од стране Фијат групе из Торина и Републике Србије, али из те институције нема одговора већ годину дана. Прво питање односило се на све буџетске расходе и субвенције у 2008, 2009. и 2010. години, које је наша држава реализовала у ФАС.

Постављено је питање када све, колико новца, на који број рачуна, коме и по ком основу је уплаћено из државне касе, а под плаштом уговорних обавеза са Фијатом из Торина. Исти сет питања постављен је у погледу примљених и евидентираних улагања и обавеза у ФАС од стране суинвеститора из Торина.

Новинар Велике Србије питао је тадашњи Динкићев кабинет које све пореске и друге олакшице је Фијат група дала Влада Србије, у ком временском интервалу и на колики износ је процењена њихова вредност. Наредно питање односило се на све уговором преузете и неизмирене обавезе Фијат групе и то са приказом структуре, врсте и износа истих, а затражен је и „попис“ неизмираних обавеза Републике Србије. Такође, од Министарства економије затражена је и информација о структури, врсти и вредности очекиваних и плански утврђених улагања која ће у 2011. години извршити италијански Фијат у заједничко предузеће ФАС. С друге стране, постављено је питање какав је план државе и колико новца планира да, у текућој години, уложи у ФАС. Нажалост, ни на једно од ових питања Министарство економије није одговорило до дана данашњег, без обзира што је законски рок за одговор износио 15 дана од дана подношења захтева.

„Тајна“ као изговор

Одговори на претходна питања, недоумице и дилеме требало би да одглетну загонетку колико су држава Србија и њени грађани изгубили, а колико добили захваљујући аранжману који су са Фијат групом из Торина гламурозно потписале српске власти 29. септембра 2008. године. Чињеница да

Буџетске субвенције за спас „пунта“

Као „антикризну меру“, Влада Србије усвојила је крајем фебруара 2009. године уредбу о субвенционисању куповине аутомобила, и то са по 1.000 евра за куповину домаћег „пунта“ у 2009. и 2010. години, а субвенцију од 600 евра у 2011. години. Недавна одлука Владе Србије да са 1.000 евра субвенциониса куповину домаћих аутомобила на гас, није ништа друго него индиректно признање режима да је производња и тржишна утакмица ФАС-а осуђена на пропаст. У ФАС-у кажу да су прошле године продали 11.895 путничких и лаких комерцијалних возила, док је у првих 10 месеци 2011. године продато свега 5.261 возило. Од тога је ове године из буџета субвенционисана куповина 2.780 возила, а Млађан Динкић је својевремено најавио производњу од 200.000, а затим 300.000 возила годишње у Крагујевцу!

Шта је добио Фијат?

Режим у Србији дао је Фијату из Торина невероватне погодности за долазак у Крагујевац, након чега је основано заједничко предузеће Фијат аутомобили Србија доо, у коме Република Србија има 33 одсто, а Фијат 67 одсто акцијског капитала. Италијани су од Владе Србије гратис добили погоне домаће фабрике „Застава“, 67 хектара земљишта (уз обавезу обезбеђења додатних 70 хектара), опрему за склапање „пунта“, слободну царинску зону, буџетске субвенције за новозапослене раднике и субвенције при продаји аутомобила, петогодишње неплаћање локалних комуналних такси и пореза, државну гаранцију од 200 милиона евра за кредит код ЕИБ...

надлежно министарство крије податке о степену реализације уговора вредног 950 милиона евра не само да баца сенку на тај посао, већ додатно поткрепљује тезу која је од почетка била присутна у стручној јавности, а то је оцена да је реч о предизборном и штеточинском послу, који ће искључиво Фијату ићи на руку. Недавно је *Савет за борбу против корупције* покушао да утврди све аспекте око овог Тадићевог и Динкићевог „посла века“, али је то стручно тело такође, као и новинар *Велике Србије*, наишло на блокаду и саботажу у ресорном Министарству економије и регионалног развоја.

Медији су објавили фотографије на којима се виде делови цензурисаног и затамњеног уговора, односно анекса уговора, који је, Савету Верице Бараћ достављен из кабинета министра економије. Око 20 килограма докумената обојено је црnilом па су сва документа постала неупотребљива за читање и каснију израду било какве анализе. Овакав поступак надлежних Верица Бараћ је оценила као ругање грађани-

ма Србије, за чији интерес је Савет покушао да сазна детаље уговора. „Недопустиво је да пословна тајна буде оно што плаћају сви грађани Србије, јер је уговором с Фијатом држава преузела обавезе које се исплаћују из буџета“, оценила је Верица Бараћ.

Поступком министра Небојше Ђирића шокирани су сви у Србији, почевши од чланова Савета за борбу против корупције, повереника за информације од јавног значаја Родољуба Шабића, медија, стручне јавности. Према објашњењу министра Ђирића, одредбе уговора и анекса уговора су затамњене у складу са захтевима Фијат групе и он у томе не види ништа проблематично. Италијански инвеститор огласио се саопштењем за јавност у коме је навео да поједини подаци о плановима представљају „кључне комерцијалне и индустријске тајне неопходне за успех заједничког подухвата“. Према оцени надлежних у Фијату, одредбе о тајности података „иду у прилог како компанији основаној у партнерству са Републиком Србијом, тако и њеним акционарима“.

Не може бити тајна

На рачун министра економије и регионалног развоја највише критика због цензуре докумената који по својој природи морају бити обелодањени упутио је повереник за информације Родољуб Шабић. „Изјава министра за економију Небојше Ђирића, којом се објашњава достављање цензурисаних докумената, не може се довести у склад са решењима на којима се у домаћем законодавству заснива право на слободан приступ информацијама, као и могућности ограничења тог права“, саопштио је Родољуб Шабић. Према његовим речима, право на слободан приступ информацијама засновано је на Уставу и остварује се на начин, под условима и у процедури која је утврђена законом, тако да се „не може доводити у питање одредбама било каквих комерцијалних уговора“.

Повереник Шабић сматра да за јавност може да буде збуњујуће позивање на „пословну тајну“ и на то да су цензуру докумената „извршили људи из Фијата“, јер документи наших органа власти не могу бити класификовани као „пословна тајна“. „Још важније је што, као у свакој сувереној земљи, поступање по захтевима упућеним нашим органима власти и одлучивање о њима мора да буде искључиво ствар наших органа власти“, закључио је Родољуб Шабић у свом саопштењу.

Стиче се закључак да менаџмент Фијата из Торина жели да сачува одређене технолошке и техничке перформансе аутомобила које ће производити, што третира као „индустријску тајну“. С друге стране, интерес режима у Србији је да се прикрију делови уговора који се односе на преузете обавезе српске и италијанске стране, јер је наша држава и те како, на своју штету, преплатила овај аранжман.

До сада је у више наврата долазило до одступања и пролонгирања рокова, због чега су потписивани анекси уговора између Владе Србије и менаџмента италијанског Фијата. Обавезе Италијана које су преузете још у септембру 2008. године, пролонгиране су на 2010, 2011. и 2012. годину и што је најгоре не назире се њихова коначна реализација. А клаузула тајности уговора служи режиму Тадића и Динкића као алиби којим се од очију јавности прикрива да „посао века“ сваког дана све више постаје „превара века“.

Исповест раднице која је добила отказ у предузећу Фијат аутомобили Србија

Фијат производи отказе

- Уместо најављене производње, запошљавања и процвата Крагујевца, руководство нове српско-италијанске компаније ФАС проналази различите начине да подели што више отказа. У разговору за Велику Србију, дипломирани машински инжењер и доскорашња радница ФАС-а Мигана Алексић, на сопственом примеру објашњава како је преко ноћи постала вишак

Пише: Иван Нинић

Због „посла века“ који су са Фијатом из Торина, пред изборе 2008. године, потписали Борис Тадић и Млађан Динкић, Крагујевац се полако, али сигурно претвара у

долину гладних, понижених и обесправљених грађана. Да је реч о „превари века“ говори процена Самосталног синдиката Фијат аутомобила Србија (ФАС) да постоји могућност да чак 1.000 радника остане без посла у том предузећу. Сви они радници Заставе, који су прошли тестирање пре преласка у ФАС, сада могу да остану без радног места, захваљујући резултатима новог тестирања. За сада обавезно тестирање није положило 130 радника из производње и 20 запослених у администрацији, што руководство ФАС-а користи као алиби за перфидно решавање проблема вишка радне снаге. Једноставно, руководство ФАС-а запослене позива на разговор у „четири ока“ и том приликом им саопштава да су вишак, нудећи им да изаберу отказ или отпремнину од 300 до 550 евра по години стажа.

Од Заставе до ФАС-а

Такав сценарио задесио је и доскорашњу радницу ФАС-а Мигану Алексић, која у разговору за Велику Србију, на свом примеру објашњава како се деле откази у том предузећу. Иначе, Мигана је по образовању дипломирани машински инжењер и у Застави ради од априла 1996. године. Након једногодишњег приправничког стажа, радила је као конструктор пресерских алата у Сектору технологије и пројектовања, у оквиру фабрике Пресерај. Од 1998. године била је руководица Одељења технологије и анализе квалитета у Сектору контроле квалитета, а истовремено је била и одговорно лице

за систем квалитета у Заставиној фабрици Пресерај.

Због преласка из Заставе у ново српско-италијанско предузеће ФАС, Мигани Алексић радни однос је прекинут 28. септембра 2010. године, да би већ наредног дана потписала уговор о раду са ФАС-ом и то на радном месту „виши специјалиста одржавања алата“. На новом радном месту Мигани је у опису посла било „координирање и надзор свих техничких послова везаних за одржавање алата у експлоатацији, изради анализа и периодичних

извештаја о предузетим инвестицијама на алатима и опреми, координирање конструкцијом помоћних уређаја и опреме за производњу и контролу и обављање свих осталих послова по налогу надређеног“.

Две опције

Мигану је прилично изненадило ново тестирање (*асесмент*) које је било обавезно за све запослене у ФАС-у, иако је још почетком 2009. године било обављено тестирање за тадашње раднике Застава аутомобила.

Скандалозно образложење!

У отказу уговора о раду Мигане Алексић број: РП/001325, које је ФАС дао, наводи се следеће образложење:

„Према одредбама члана 158 и 159 и чл. 179 тачка 9) Закона, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Уговор о раду може да се откаже ако је запосленом исплаћена отпремнина. Због смањења потребе за обављањем послова на радном месту виши специјалиста одржавања алата, бр. орг. шеме 182131, редни број у шеми 31001 и организационих промена код послодавца, престаје потреба за радом запосленог“.

„За групу у којој сам ја била тестирање је обављено 19. марта ове године, а већ 20. априла на разговор ме позива референт за кадрове Иван Копривица. Он ми је поставио питање да ли сам видела нову организациону шему, на шта сам ја одговорила да нисам. Копривица је отворено рекао: „Вас, Мигана, на новој организационој шеми нема, били сте планирани за руководиоца, а нисте прошли асесмент“. Рекао је да може да ми понуди две опције и то 300 евра по години стажа или да радим као „плава крагна“ (*радник у производњи*), али да су скоро сва места попуњена и да то значи да не би могла да напредујем“, каже за *Велику Србију* Мигана Алексић.

Због породичне ситуације и ћеркице која има четири године, Мигана је рекла да прихвата опцију рада у производњи, јер многе њене колеге које су по образовању инжењери раде у производњи као „плаве крагне“, а не као службеници, тзв. „беле крагне“.

„Мој мотив није био да руководим, него само поштено да радим било какву врсту посла. Колеги Копривици сам рекла да не прихватам опцију отпремнине, али сам га информативно питала шта значи понуђених 300 евра по години стажа и да ли се после тога одлази на биро рада или не. Он је рекао да то није социјални програм као у Застави и да би ова опција била споразумна“, каже Мигана Алексић.

Милом или силом

Након месеца априла ситуација у ФАС је била проблематична, а међу запосленима је свакодневно расла тензија због сасвим извесне могућности

да ће се делити откази. Причало се да менаџмент позива на разговор поједине раднике, па су тако сви страховали од телефонског позива. Према речима Мигане Алексић, она је позив од референта за кадрове Ивана Копривице поново примила 28. септембра и речено јој је том приликом да оде на разговор, што је и учинила. У том моменту многобројни радници већ су потписивали споразумне раскиде уговора и узимали понуђени новац за добровољни одлазак из ФАС-а.

„Директор за кадрове Небојша Рако саопштио ми је да нисам прошла асесмент и да према томе може да ми понуди две опције. Овог пута прва опција је била да добијем 550 евра по години стажа, што би у мом случају износило 8.250 евра, док би према другој опцији добила отказ уз симболичан новчани износ. Речено ми је да, уколико прихватим новац и споразумни раскид уговора, онда би се договорили око задњег радног дана, а у супротном задњи радни дан би био прекосутра, односно 30. септембар 2011. године“, открива Мигана Алексић у разговору за *Велику Србију*.

Она је инсистирала да изврши увид у садржину споразумног уговора о раскиду радног односа, што јој је директор Небојша Рако пажљиво прочитао. Према Миганиним речима, уговор је такве садржине да се њиме угрожава основно човеково право на рад, због чега је категорички одбила да га потпише.

„Урадићемо онај други уговор који ћете морати да потпишете, а уколико и њега не потпишете, ми ћемо га оканити на огласну таблу. Девет година

радим овај посао и знам како ћу га и сада урадити, саопштио ми је директор за кадрове, наставивши да ме убеђује да прихватим по себе повољнију опцију. Рекао ми је да не разуме зашто буквално бацам толики новац и зашто сам тврдоглава, кад ми је плата свега 40.000 динара. Са тим добијеним новцем живели бисте скоро годину дана, а ви га поклањате држави. Јел видите у каквој држави живимо? Ова држава нема никакве обавезе ни према коме, па ни према мени, рекао је директор Рако“, препричава Мигана Алексић.

Како ФАС отпушта

Два дана након што је инжењер Мигана Алексић одбила споразуман раскид радног односа у ФАС, у петак, 30. септембра, у 13 часова, добила је позив од референта за кадрове да дође у његову канцеларију. На његовом столу стајала су два типа уговора, а пошто је Мигана одбила да потпише споразумни раскид радног односа, понуђен јој је други уговор о моменталном отказу, који је такође одбила да потпише. Мигани је референт саопштио да јој је то задњи дан рада у ФАС-у. Како је одбила да потпише листу раздужења, референт је поручио да ће о свему преко мејла бити обавештен њен директор.

„Већ у понедељак, 30. септембра, када сам дошла на посао, директор ми је саопштио да је добио мејл од референта кадрова и да ће ме у току дана позвати на разговор. Показао ми је мејл, али на моје питање зашто да не долазим на посао није могао да ми одговори. Ја сам и наредног дана дошла на посао и тада је уследио позив ДХЛ поште, одакле су ми саопштили да имам пошиљку Фијата и питали где могу да ми је доставе.

Рекла сам им своју кућну адресу, али ми пошиљка није достављена. Након тога, 25. октобра, позвао ме је референт за кадрове да ми саопшти да, према извештају ДХЛ поште, њихов отказ није могао да ми буде уручен и да ми радни однос у ФАС-у престаје 20. октобра, објављивањем отказа на огласној табли“, каже Мигана Алексић.

Њој су из ФАС-а поручили да је у обавези да се раздужи како јој „не би одузимали ствари“, као и то да мора да врати службену пропусницу „како не би имала непријатности“.

Р. В. С.

Обмана и бахатост режима

У изјави за *Велику Србију*, председница Окружног одбора СРС у Крагујевцу Наташа Јовановић сматра да је начин на који је отказ добила Мигана Алексић пример бахатости и обмане коју актуелни режим спроводи када је у питању предузеће Фијат аутомобили Србија.

„Број запослених у ФАС-у није онолики колики су то Стевановић, Динкић и Тадић обећавали у предизборној кампањи 2008. године. Сви ми Крагујевчани смо сведоци да људи, који су по основу меморандума и уговора Владе Србије са Фијатом преузети из Заставе у ФАС, данас масовно добијају отказе. Да ли на тај начин председник Србије и премијер штите интересе Фијата из Торина, уместо интересе људи који су својом стручношћу и својим знањем желели да раде у новој компанији, да дају свој допринос и да за то буду адекватно плаћени. Нека нам јавно кажу колико људи ће још остати без посла у ФАС-у до коначног почетка производње тог фамозног новог модела аутомобила“, каже Наташа Јовановић.

Бивша директорка РЗЗО расипала новац здравствених осигураника

За болесне нема, за стимулације има

- **За време руковођења Светлане Вукајловић Републичким заводом за здравствено осигурање незаконито су „напумпане“ зараде запослених у тој институцији за 21.891.992,83 динара, што је утврдила Буџетска инспекција Министарства финансија**

Истрага против бивше директорке Републичког завода за здравствено осигурање (РЗЗО) Светлане Вукајловић, која је ухапшена 19. септембра ове године због малверзација приликом набавке вакцина против вируса грипа H1N1, могла би да буде проширена и да обухвати и суму од 21.891.992,83 динара, за колико је оштећена каса РЗЗО-а због незаконито увећаних зарада запосленима у РЗЗО.

Ово је открила Буџетска инспекција Министарства финансија приликом контроле материјално-финансијског пословања и законитог трошења средстава код РЗЗО-а, која је окончана још крајем новембра 2010. године. Том приликом утврђено је да је директорка Светлана Вукајловић, на своју руку и мимо Закона о платама у државним органима и јавним службама увећала коефицијенте за обрачун и исплату зарада у РЗЗО.

Поделили 21,8 милиона

Основни коефицијенти за обрачун зарада запослених у дирекцији, покрајини и филијалама РЗЗО-а били су утврђени у складу са уредбом коју је донела Влада Србије. Међутим, стимулативно увећање основних коефицијената, у појединачним решењима запослених, извршено је на бази одлуке директорке РЗЗО-а (бр. 121-802/08, од 8.4.2008.), која је била у примени од марта 2008. године све до краја марта 2010. године.

Директорка Светлана Вукајловић одлучила је да увећа коефицијенте за поједина радна места, што према оцени буџетске инспекције није одговарало опису послова који су утврђени Правилником о организацији и систематизацији радних места у РЗЗО. Тако је нпр. извршено увећање зарада од 20 одсто по основу „помоћи при остваривању права из здравственог

осигурања“, 10 одсто за послове „овежавања здравствених књижица осигураницима“ и сл.

По налогу буџетског инспектора, стручне службе РЗЗО-а накнадно су извршиле обрачун зарада по регуларним коефицијентима. Испоставило се да је за две године (март 2008-март 2010) РЗЗО незаконито исплатио увећане зараде од 21.891.992,83 динара, односно 13.016.358,76 динара нето и 8.875.634,07 динара на име пореза и доприноса. Због тога је буџетска инспекција наложила РЗЗО-у да, у року од четири месеца, у своју касу изврши повраћај нето износа од 13.016.358,76 динара, али и да покрене поступак повраћаја припадајућих пореза и доприноса.

„Вратили“ паре!?

Према документу (бр. 400-69/10-2 од 20. 4. 2011) који је потписао нови

директор РЗЗО др Александар Вуксановић, ова установа је извршила налог буџетске инспекције тако што је надокнађена штета од 13.016.358,76 динара. О томе да ли су предузете мере за повраћај износа од 8.875.634,07 динара, колико је исплаћено на име пореза и доприноса у допису, нема ниједне речи.

„Запосленима је у периоду извршења мере исплаћена стимулација у нижем проценту од оног дефинисаног Законом о платама у јавним службама, те је повраћај утрошених средстава извршен на терет запослених“, наводи се у допису РЗЗО-а који је послат на адресу Министарства финансија.

Закон о платама у државним органима и јавним службама прописује да се запослени може стимулирати највише до 30 одсто из остварених средстава сопствених прихода. Дакле, нови директор РЗЗО-а Александар Вуксановић није поставио имовински захтев према запосленима које је незаконито стимулирала његова претходница Светлана Вукајловић, већ је само умањио „текуће стимулације“ запосленима.

Другим речима, запослени у РЗЗО-у нису надокнадили штету одбитком од своје нето зараде, већ одбитком од стимулације. Да ли ће Светлана Вукајловић одговорати због исплате 21.891.992,83 динара својим сарадницима, што је последица њене незаконите одлуке која постоји у писаној форми, коначну реч морало би да каже правосудје.

Иначе, од 19. септембра ове године, Светлана Вукајловић, директор фирме „Југохемија“ Владимир Гарвар и власник фирме „Детап“ Љубомир Павићевић, налазе се у притвору због сумње да су оштетили буџет Републике Србије приликом набавке вакцина против свињског грипа.

Р. В. С.

Шта су грађани добили „национализацијом“
Металс банке у Развојну банку АП Војводине:

Мање новца у буџету и скупље кредите

- *Насилном трансформацијом, „национализацијом“ Металс банке у Развојну банку АП Војводине грађани су на незаконит начин оштећени за 4.000.000.000 динара. АП Војводина се доказала као лошији власник од приватних акционара*

Пише: Маријана Четојевић

Уска група „демократских“ власнодржаца користи своје посланике као гласачку машину да покрије закулисне послове и радње и заустави судске процесе Металс банке пред Трговинским судом у Новом Саду. Ипак, у јавности се појавила изјава портпарола Специјалног суда за организоване криминал, да су ухап-

шени бивши директор Металс банке Ананије Павичевић и осморица његових сарадника, под сумњом да су одобрили већи број кредита под повољним условима без финансијског обезбеђења и гаранција.

Такође, један од бивших принудних управника Металс банке, Срђан Петровић, постигао је споразум о признавању кривице са тужилаштвом и пристао да буде у кућном притвору годину дана. Заједно са још двојицом учесника, ухапшен је због сумње да су починили кривично дело прања новца зарађеног илегалним прометом кокаина.

Срђана Петровића полиција терети да је, као стечајни управник у договору са Шарићевом криминалном органи-

због тога што је реч о испланираној насилној куповини која представницима АП у скупштини и другим органима банке треба да пружи посебне погодности. Влада АП Војводине одређује представнике АП Војводине у органе банке, што није случајно.

Предлог одлуке о начину одређивања представника АП Војводине у Скупштини Металс банке и начину предлагања лица за избор чланова органа из септембра 2009. године представља завршну фазу спровођења насилне својинске трансформације Металс банке у Развојну банку АП Војводине и то по хитном поступку, без усвојеног Статута АП Војводине који би дао такву могућност и мимо свих законских норми.

зацијом, омогућио да 35 особа положи на рачун банке више од 600.000 евра као девизни депозит. Принудни управник Ђорђе Јевтић, именован одлуком гувернера НБС, није одговарао. Радован Јелашић је, уосталом, дао оставку.

„Трансформација“ банке без усвојеног статута по моделу Владе АП Војводине

Оно што је требало да буде презентовано јавности, је претходно урађена студија оправданости улагања у Металс банку, у коју је уведена привремена мера, по решењу НБС 23. октобра 2008. године, због неликвидности. За што да грађани Војводине улажу у неликвидне пројекте на незаконит начин, до данас није дат одговор. Можда

Као правни основ ове одлуке наводи се стари Статут АП Војводине, с обзиром да противуставни предлог Статута АП Војводине, рођен 14. октобра 2008. године у Скупштини АП Војводине, тада још није био усвојен у Републичкој скупштини, а није ни предат Уставном суду.

Уставни суд тада још увек није ни конституисан у пуном саставу, уместо 15 судија бројао је само 10 судија.

Породични бизнис, куповина акција по моделу „Ђукић“

У разлозима за доношење одлуке о начину одређивања представника АП Војводине у скупштини Металс банке и начину предлагања лица за избор чланова органа, стоји мишљење Комисије за хартије од вредности, које се

позива на члан 54, став 1, тачка 1 Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената, који каже да само држава може куповати у затвореном поступку са унапред познатим купцима. Комисија за хартије од вредности, значи, сматра да је покрајина АП Војводина исто што и Република Србија. Гласањем по хитном поступку владајућа коалиција гласа за противзакониту одлуку. Након тога, поставља се питање да ли и свака месна заједница може да откупи акције банке и да има своју банку.

Предлог одлуке се даље позива на противзакониту Одлуку о начину и приоритетима у извршавању буџета АП Војводине о начину реализације трансфера јединицама локалне самоуправе коју је „демократска“ гласачка машина изгласала 18. јуна 2009. године, и овлашћује Извршно веће (након усвајања противуставног Статута АП Војводине Влада АП Војводине) које и јесте пласирало средства за куповину акција у затвореном поступку, чиме је извршена докапитализација Металс банке да спроводи и реализује активности везане за набавку и продају финансијске имовине. Купљене су акције у вредности од 3.5 милијарде динара, чиме је Извршно веће стекло 62 одсто од укупног броја акција. Једино што је Извршно веће „заборавило“ је чињеница да је Одлуком о буџету АП Војводине, који је усвојила Скупштина АП Војводине, предвиђена позиција куповина финансијске имовине у вредности од 587 милиона динара, дакле 2,9 милијарди мање од онога што је потрошено. Конкретно, са позиције на буџетској апропријацији којом је било предвиђено 50.000 динара, потрошено је 3.500.000.000 динара. Овим је грубо повређен Закон о буџетском систему, који налаже да се средства могу трошити до нивоа утврђених одлуком о буџету АП Војводине.

Међутим, „демократска“ власт иде корак даље и изиграва Закон о буџетском систему. Наиме, у члану 5 јасно стоји да буџетска примања и издаци морају бити у равнотежи и да корисници буџетских средстава могу стварати обавезе и користити буџетске апропријације до износа утврђених за поједину намену у буџету, односно до износа апропријација утврђених у оквиру програма. То значи да наменски и ненаменски трансфери јединицама локалне самоуправе нису утврђени Одлуком о буџету АП Војводине,

Привреди се нуде скупљи кредити

Фонд за развој АП Војводине пре постојања Развојне банке АП Војводине издвајао је средства за дугорочно и краткорочно кредитирање профитабилних програма у области привреде, развоја малих и средњих предузећа, предузетништва, пољопривредних газдинстава, равномерни регионални развој, повећање извоза и смањење незапослености, са каматама од 2,8 до 4,2 одсто. Сада се ти исти кредити нуде преко Развојне банке Војводине по душло вишим каматним стопама, које се крећу од 6,8 до 7,95 одсто. Душло скупљи кредити одбијају грађане и привреду да конкуришу за њих. Тиме, осим изгубљене вредности новца на куповини акција, укидањем кредитних линија Фонда за развој АП Војводине, читава привредна делатност у АП Војводини бива додатно дестабилизована.

1.501 динар (пад од 73 одсто) по извештају Београдске берзе, Влада АПВ је изгубила 2.545.364.000 динара новца пореских обвезника. Тиме се Влада АПВ још једном потврдила као лош менаџер. Систем „национализације“ банке у пракси се показао као погубан, јер је држава лошији власник од приватних акционара.

Фонд за развој АП Војводине у децембру 2010. године следи пример Владе АП Војводине, и са 2.000.000.000 динара инвестира у 54.000 обичних акција и 309.636 акција Развојне банке по цени од 5.500 динара директном погодбом, без јавног позива, иако је тржишна вредност акција тада била 3.322 динара.

Тиме врши нову докапитализацију или „спашавање“ Развојне банке Војводине у циљу побољшања ликвидности банке, због очигледно лошег резултата пословања. Грађани АПВ су тиме поново, али овог пута од Фонда за развој АП Војводине, са данашње дистанце (7. новембра 2011. године), када је вредност акција Развојне банке Војводине 1.501 динар по извештају Београдске берзе, оштећени за додатних 1.454.180.364 динара.

Дакле, куповином акција Развојне банке, на вредности акција је изгубљено укупно 4.000.000.000 динара.

те се без измена и допуна Одлуке о буџету, т.ј. без Ребаланса буџета ова издвајања не могу остварити. Одлука о начину и приоритетима у извршавању буџета никако не може заменити Ребаланс буџета АП Војводине.

Према одредбама члана 103 Закона о буџетском систему предвиђене су новчане казне за одговорно лице ако створи обавезе или на терет рачуна буџета одобри плаћање расхода и издатака који није предвиђен у буџету. До данас, одговорност и казну не сноси нико. Одговорно лице је покрајински секретар финансија Јовица Ђукић.

Након што је НБС саопштила да је формално окончала поступак принудне управе, одржана је ванредна седница Скупштине акционара и конститутивна седница Управног одбора, који је именовао ново руководство – *Извршни одбор*. На чело тог трочланог директоријума постављен је Срђан Петровић, а за чланове су именоване Љиљана Ђукић и Јелена Кокељ Протић. Именовање Љиљане Ђукић, бивше помоћнице директора за економске и финансијске послове ЈВП „Воде Војводине“, на челну функцију банке је вр-

хунски непотизам, јер је Љиљана супруга покрајинског секретара Јовице Ђукића.

Где је новац пореских обвезника?

Улагањем АП Војводине 3.500.000.000 динара у куповину 636.000 акција тадашње Металс банке по цени од 5.500 динара, са данашње дистанце (7. новембра 2011. године), када је вредност акција Развојне банке Војводине

- Како препознати корумпираног министра? Позовите Владу Србије. Небитно је ко ће подићи слушалицу.
- За Курте знамо, али молимо Завод за статистику да објави колико Мурти има по глави становника.
- Динкић на митингу обећао улагања у привреду, пољопривреду, индустрију... Акције није обећавао.
- Исти политичар изјавио да је Тито био бољи. Ма од њега и ових на власти, сви су били бољи.
- Тома, Вучић, Тадић и још неки су прави чистунци. Перу руке од свега што су до сада рекли или урадили.
- Циљ оправдава средства. Нарочито она уложена у предизборну кампању.
- Захваљујући дигиталној 3Д техници, у Београду реконструисан лик египатске мумије. Аутентичност потврдио један потпреседник владе.
- Влада Србије добила од ЕУ за комуникацију са њима и ММФ специјалан телефон. Нема микрофон него само слушалицу.
- Меркелова и Саркози предлажу две групе држава у Европској унији. У првој су Немачка и Француска, а у другој колоније.
- Ангела Меркел се залаже за европску политичку унију. Звала би се Четврти рајх.
- Један аналитичар каже да се мале странке окупљају око коалиција као пчеле на мед. Адекватнији би био израз „као муве на ...“
- Борко Стефановић враћа Шиптарима матичне књиге. Да допишу оне што су дошли из Албаније.
- Слушајући предизборне говоре, закључио сам да многи политичари нису потомци старих Словена већ старог Минхаузена.
- Душан Петровић изјавио да ДС неће искорачити из државне политике. Па и неће, него ће их избацити.
- Министарство финансија (чије две управе обаве више од 2/3 јавних набавки у Србији) добија управу за контролу јавних набавки. Како иде она народна о кози и купусу?
- По закону о лако кварљивим намирницама, обавезни смо да за њих обезбедимо посебне просторије. За лако кварљиве политичаре смо већ обезбедили. Само да их сместимо.
- Кад је прочитао да су премијери Грчке и Италије због кризе поднели оставке, Мирко Цветковић је згужвао и бацио новине.
- Како најављују ови из СПО-а, министар Срећковић би ускоро могао да промени презиме. Презиваће се Несрећковић.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Србија неће у Европску унију

Српска радикална странка непрестано захтева од режима Бориса Тадића да прекине процес кандидовања Србије за улазак у Европску унију и тиме заустави ову самоубилачку политику разбијања српске државе. Европска унија нам отворено отима јужну српску покрајину, а у економском и социјалном погледу је потпуно уништила нашу земљу.

Борис Тадић тргује територијом државе као својом прђијом. Одрекао се Косова и Метохије. Жртвује и српску територију и српске главе по налогу Брисела и Вашингтона, само зарад бедног останка на власти.

Нажалост, Тадићева слугерањска, прозападна политика је ојачана јер су његови будући коалициони партнери, Томислав Николић и Александар Вучић, успели да обману грађане да им газде нису у Бриселу и Вашингтону и да тобоже брину о националним и о интересима грађана.

Очајна економска ситуација у којој се данас налази Србија није последица светске економске кризе, већ управо те погрешне политике која се води од 2000. године по налозима Међународног монетарног фонда, Брисела и Вашингтона.

Западу није потребна јака Србија, Западу је потребна слаба Србија којом ће моћи лако да управља и да је употреби за своје интересе. За обичног човека, повећање јединственог тржишта значи пораст радне снаге, а то даље води ка паду зарада. Јединствено тржиште погодује крупном капиталу и мултинационалним корпорацијама. Западу је Србија потребна као извор јефтине радне снаге, сировина и повољног пословног амбијента за крупне капиталисте.

Одрицање од Косова и Метохије, Војводине, Рашке области, одрицање од легитимних националних интереса, одрицање од своје историје, корена и идентитета, брисање српског памћења и потпуно економско поробљавање сигурно није пут који води ка бољем животу. То је пут ка уништењу.

Једини пут који омогућава Србији да опстане територијално, политички и економски, јесте сарадња са Русијом, Кином и свим осталим државама које неће вршити никакав политички притисак на Србију.

Српска радикална странка започела је акцију прикупљања потписа против уласка Србије у Европску унију. Петицију можете потписати у просторијама општинских одбора Српске радикалне странке.

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
БОЛФАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОВ
КАРМЕЛ АГИЈУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**СМРДЉИВА ГВАЛАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЧАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕСГАРА УЕРЦ-РЕЦЛАФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА БУРКА
КРИСТИНА ДЛА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВИЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
АДЖИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАНКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРИИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГИЈДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ АНДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

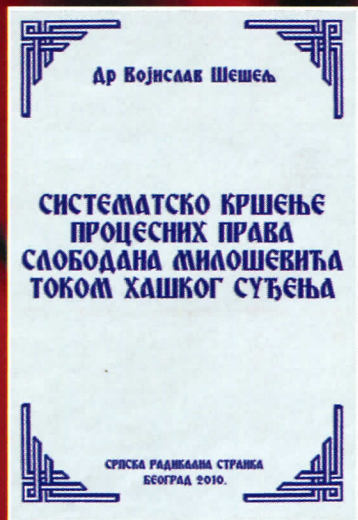
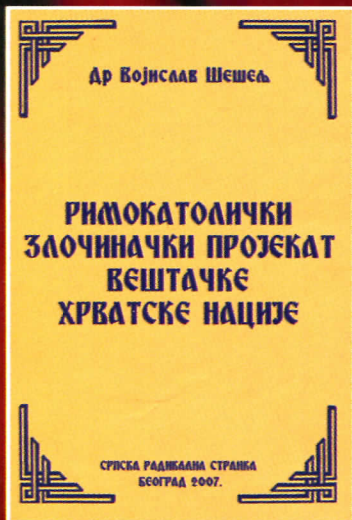
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
АПОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

